

၂၀၁၆ ခုနှစ်

မစပ်သောငှက်

မစော

မောင်သာထွန်း မေတ္တာ

မှတ်တမ်းအုပ်စု - ဇော်မောင်

စာမျက်နှာ ၁၀၅ မျက်နှာ ၁၂ • ဝေင်ဝီ x ၁၀ • ၅ ဝေင်ဝီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစံညို၊ စိတ်ကူးချိန်စာပေ(၁၀၇၃၀) ကျ သံဃာရုံ၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဇော်မောင်၊ စိတ်ကူးချိန်ပုံနှိပ်တိုက်(၁၀၄၁၂)၊ သာဓု၊ မိုးမိုင်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ ဇူလိုင်လ၊ တစ်ပတ်တည်းထုတ်ဝေအဖြစ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

၁၉၉၅ အပေါင်းလက္ခဏာစာပေ၏ နှစ်အုပ်စုမှ

(၁၉၇၂ တွင် မောင်သာထွန်း "ထုတ်ဖန်ထုတ်ဝေရန်မည်" နှင့်တွဲကာ ထွက်ရှိခဲ့)

ရောင်းစဉ် ၁၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

- www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

မစပ်သောငှုတ်
မစန္ဒာ

တစ်ပုဂံတည်းပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃

၀၁၈ * ၁၅၅

၀၁၅၆၁၆၁

စိတ်ကူးချိုချို၏ အစီအစဉ်အကျဉ်း
ရသစာအုပ်ကောင်းလေးများ
အစီအစဉ် ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုလတ်တစ်ပုဒ်(သို့မဟုတ်)နှစ်ပုဒ်သော်လည်းကောင်း၊
ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်(သို့မဟုတ်)ငါးပုဒ်သော်လည်းကောင်း၊
ရသစာပွန်စာကောင်းများ ငွေချွန်စုစည်းသွားပါသည်။

အသိရှိရှားပါး ခေတ်လူသားများသို့ အထူးရည်ရွယ်လျက်
ပေါ်ပေါက်ပေါက်လည်ဖို့ တန်ကြေးလည်း မပျား၊
အနီဆောင်လည်ခြင်း ဧည့်ခန်းသားဖုလည်း ဧည့်ခံ၊
စာဖတ်ခေလ အထောက်အကူလည်း ပြုရလေအောင်
ရည်ရွယ်စီစဉ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အရင်တုန်းကတော့ အင်ဂျင်နီယာ မနွဲ့ရည်
ခုတော့ ငါးပွဲစား မနွဲ့ရည်
ဘယ်သူ ဘာပြောချင်သေးလဲ
ဘာဖြစ်သေးလဲ... ကဲ

အခန်း (၁)

ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ။ မဖြစ်ချင်တာတွေလည်း ဖြစ်ရတာ၊ သုံးဆယ့်တစ်တုံ ဝဋ်အတွင်းမှာလ၊ ကရွတ်ကင်းလျှောက်တဲ့ တေးပုံပမာ၊ အဲဒါ... အဲဒါ... အဲဒါ ဘဝသံသရာ

အထမ်းသမား ကိုကြာရိုးက ငါးစည်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း ဟစ်ဆိုလိုက်သည်။

**ဪ... ဘဝသံသရာတဲ့၊ ရှည်လျားတွေပြား မနေမနား တစ်သွားတည်း သွားကြတာ ခရီးပန်းတိုင် မရောက်မချင်း တစ်ယောက် ဆင်း တစ်ယောက်တက် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာ၊ ဪ... လောဘ ရယ်... ဒေါ... ဟော... ဟော... ထို့... ဒီခြင် ငါ မျှီချလိုက်ပြန်ရောမယ်”

ပါးစပ်ပေါက်ထဲ တည့်တည့်တန်းဝင်လာသော ခြင်ကြောင့် ကိုကြာရိုး စည်းစိမ်ပျက်သွားသည်။ ငါးညှီရေများနှင့် စိုနေသော သမံ တလင်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးခနဲ ထွေးချလိုက်၏။ သူတံတွေးက ခုံဖိနပ် ကြီး တဂေါက်ဂေါက်နှင့် လျှောက်လာသော မအေးမြင့်ကို မထိတထိ သွားစဉ်လေသည်။ မအေးမြင့်က မျက်စောင်းနှင့်ကြည့်ရင်း ‘မအေးပေး နော်’ ဟု ပြောသွားသော်လည်း ကိုကြာရိုးက ပန်းပွင့်နှင့် ပေါက်သလောက်

ပင် ထင်ပုံရသည်။ တဟဲဟဲရယ်ရင်း မအေးမြင့်၏ နိမ့်တုံမြင့်တုံ တင်ပါး စုံနှစ်ဖက်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ဒီကြာရိုးကြောင့်တော့ ခက်တယ်၊ မိန်းမများမြင်ရင် နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိတော့တဲ့အတိုင်း တဟဲဟဲနဲ့”

မန္တရည်က မသိမသာ လှမ်းကြည့်ရင်း တွေးမိသည်။

“ငါ့အလုပ်သမားတွေကလည်း အကုန်လုံးက ဇကလေးတွေနဲ့၊ သောင်းမြင့်ကျတော့ အားအားရှိ ဖဲပိုင်းပဲ သွားချင်နေတာ၊ ကိုယ့်မောင် ဝမ်းကွဲတွေကျတော့ အားကိုးရမလား အောက်မေ့ပါတယ် သူတို့ကိုယ် သူတို့ သူဌေးသားတွေ ထင်နေကြတယ်၊ အလုပ်လုပ်လိုက်ရင် စိတ်မဝင် စားသလိုလို ဝင်စားသလိုလို၊ မလှုပ်တုတ်ချောက်နဲ့၊ ငါးနဲ့ညှီရင်ပဲ နှာခေါင်းက ရှုံ့ချင်သေး၊ ဒီငါးတွေက သူတို့ကို ထမင်းကျွေးနေတာဆို တာ မေ့များနေကြသလား မသိပါဘူး”

မန္တရည်က ခုံဖိနပ်ကိုချွတ်ကာ ဒိုင်ပေါ်တက်လိုက်သည်။ လွယ် လာခဲ့သော သားရေအိတ်ကို ဘေးတွင်ချပြီး ပေါင်နှင့် မသိမသာ ဖိထား လိုက်သည်။ ဒီအိတ်ထဲမှာ ငွေက ထာဝစဉ်ပင် သောင်းနှင့်ချီကာ ပါနေ လေတော့ လက်လွတ်စပယ် မထားရဲပေ။

“ငါးနဲ့ညှီတာများတော့ ရိုးနေပါပြီ၊ ညှီတယ်လို့တောင် မထင်ပါ ဘူး။ ငါက ဟိုဘက်သစ်သီးတန်းဘက်က ခူးရင်းသီးနဲ့ရရင်သာ စိတ်ညစ် တာ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း အနံ့ကသင်းလာပြီ၊ ကြည့်... အဲဒီအနံ့ကြီးကသာ ခံရခက်တာ”

မန္တရည်သည် ချွတ်ထားသော ခုံဖိနပ်ကို ပြန်၍ ကုန်းကောက်ပြီး ခြေရင်းဘက်တွင် ချထားလိုက်သည်။ တော်ကြာ ပျောက်သွားဦးမည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေက မနည်း။ တော်ကြာ ဘယ်သေမှာခြေထောက်တွင် ပါသွားသည်မသိဘဲ ပျောက်ရဦးမည်။ ခံရပေါင်းလည်း များလှပြီ။

အစ်မခွဲရည် ဒီနေ့စောသားပဲ
 ခနုဖြူငါး စောင့်ရဦးမယ်လေ
 ဘာငါးတွေလာမှာလဲ၊ ကန်ငါးလား

*မဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်သမားတွေလာမှာ၊ သောင်းပြောင်းပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် စောစောလာခဲ့တာ။ စာရင်းတွေလည်း ပြန်တွက်ရဦးမယ်။ မနေ့တုန်းက ကျော်ကျော်ကို စာရင်းမှတ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ငါးအချိန်ကိုပဲ ရေးသွားတယ်။ ငါးကြီးလား၊ ငါးသေးလား၊ အမျိုးအစားလည်း ရေးမထားဘူးလေ။ အဲဒါမှတ်မိသရွေ့ စဉ်းစားပြီး ပြန်ရေးရဦးမယ်**

ရေခဲပွဲစား မလှတင့်က မခွဲရည်အား မင်းကွတ်သီးသုံးလုံး လှမ်းပေးသည်။ မခွဲရည်က တစ်လုံးလှမ်းယူကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှစ်၍ ခွဲလိုက်သည်။ အတွင်းသားများက ဖွေးခနဲ ပေါ်လာလေသည်။

ဒါဆို ဒီည အစ်မ အိပ်ရပါ့မလား

*မအိပ်ရတော့ဘူး ထင်တာပဲ၊ အဲဒီစာရင်းတွေပြီးရင် ဥက္ကံကို ကြွေးတောင်းစာ ရေးရဦးမယ်၊ နေဦး၊ အခု ရှစ်မှာရီခွဲဆိုတော့ ဆယ့်တစ် နာရီလောက်မှာ စာရင်းပြီးရင်တော့ ခဏမှေးနိုင်တယ် ထင်ပါရဲ့**

မီးလုံးရောင်က မှိန်မှိန်သာ လင်းနေသည်။ သို့သော် စာရေးစာဖတ်၊ စာရင်းတွက်၍ကား ရသည်။ မျက်စိအားစိုက်ရလေတော့ ကာလရှည်ကြာလာလျှင် မျက်စိတော့ နည်းနည်းပျက်ချင်ပျက်ပေမည်။ သို့သော် မခွဲရည် ခုအထိတော့ မျက်မှန်မတပ်ရသေး။ ဒီကီလီချေး၊ ဒီငါးစိမ်းတန်းတွင် မခွဲရည် ကျင်လည်ခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ခန့်ပင် ရှိပေပြီ။

ငါးနှစ်ဟူသည်မှာ ပြန်တွေးလိုက်တော့လည်း ဘာမှမကြာသလိုလို့၊ အကြာကြီးလိုလိုနှင့် စိတ်ထဲတွင် ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။ ဒီငါးနှစ်မတိုင်ခင် ငါးနှစ်ကတော့ ဝံပြာရည်ရောင်းရင်း၊ ငါးပိရောင်းရင်း

အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ဆယ်နှစ်ဟူသော အချိန်ကို ပြန်တွေးလိုက်တော့လည်း ကြာသလိုလို၊ မကြာသလိုလိုပင်။

မန္တရည်ဟူသော မိန်းကလေး လူ့ဘဝ လူ့လောကထဲသို့ ရောက်လာသည်မှာ ဘာလိုလိုနှင့် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပင် ရှိခဲ့ပေပြီ။ အတွေ့အကြုံ ပေါင်းလည်း စုံလှပြီ။

‘တွေ့... ကြုံ... ဆုံ... ကွဲ၊ တစ်ခရီးတည်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ အကြောင်းကံပါ၊ ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ၊ မဖြစ်ချင်တာတွေလည်း ဖြစ်ရတာ’

ကိုကြာရိုးက သီချင်းဆက်ဆိုပြန်သည်။ ငါးခုတွေလှောင်ထားသော သစ်သားစည်ပိုင်းကို စည်းချက်နှင့် ခေါက်နေသည်။ သူ့ဘေးက ရေစည်ပေါ်တွင်ကား ပုစွန်ဒိုင်မှ အထမ်းသမားတစ်ဦးက ခွေခွေခေါက်ခေါက် အိပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ခြင်တွေအုံ့နေသော်လည်း သိပုံမရ။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင် အိပ်ပျော်နေသည်။ ဒါကတော့ မဆန်း။ မန္တရည်တို့လို ငါးသမားတွေက ညတွင် အလုပ်လုပ်ကြရသူများမို့ အိပ်ချိန် အတော်နည်းသည်။ ထို့ကြောင့် ရသမျှ အချိန်ကလေးများတွင် ဖြစ်သလို အိပ်တတ်ကြလေသည်။ ငါးသလောက် သေတ္တာဘေးတွင် အိပ်စင်ခင်းပြီး အိပ်နေသော ကိုစိုးဆိုလျှင် ပို၍ပင် ဆိုးသေးသည်။ ရာသီဥတု အုံ့အုံ့အိုက်အိုက်ကြီးမို့ အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ ကျောအပြောင်သားနှင့် မှောက်လျက်ကြီး အိပ်နေသည်။ သူ့ကျောတစ်ပြင်လုံး ခြင်တွေခဲနေလိုက်သည်မှာ မည်းသည်း၍ နေသော်လည်း သူကတော့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

‘ခြင်တွေ ကိုက်လိုက်တာဟယ်၊ ငါတော့ ခြင်ထောင်ထောင်တော့မယ်’

‘ကျွန်မလည်း ကြွေးတောင်းထွက်လိုက်ဦးမယ်၊ ဦးပိုက်ကြီးတို့ ဒိုင်က ရေခဲဖိုး မရှင်းတာ ကြာနေပြီ’

“ခုနတုန်းကတော့ ဦးပိုက်ကြီးကို တွေ့လိုက်သားပဲ၊ သွားတောင်း
ချေ”

“နေ့ရွှေ ညရွှေ လုပ်ဦးမှာပဲ အစ်မရဲ့”

“ရအောင်တောင်းအေ၊ သူကဖြင့် ဆီဒင်ကား ဝယ်စီးနေပြီး
ကိုယ်ပေးစရာရှိတဲ့ ငွေကျရင် အင်မတန် လက်ပေါက်ကတ်တယ်၊
မရရင် ဆဲပစ်”

“မဆဲရဲဘူး အစ်မရဲ့၊ သူက ကိုယ့်ထက်တောင် မိုးမွန်အောင်
ပြန်ဆဲမှာ၊ သူ့အကြောင်းလည်း သိသာနဲ့”

မလှတင့်က ခုံဖိနပ်သံ တဂေါက်ဂေါက်နှင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။
လမ်းလျှောက်ရင်းမှ သူ့ညာဘက်လက်မောင်းမှ ခြင်ကို ဘယ်လက်နှင့်
ယမ်း၍ ရိုက်လိုက်သည်။ လက်ဖဝါးတွင် ရဲခနဲ ပေသွားသော သွေးကို
ထဘီနှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်လေသည်။

ခုနတုန်းက ခဏငြိမ်သွားသော ရေခဲခွဲစက်က တဂျိုးဂျိုး တဂျိမ်း
ဂျိမ်းနှင့် ပြန်၍ ဆူညံလာပြန်သည်။ ရေခဲတုံးကြီးများကို ကြမ်းပေါ်
တဂျိုးဂျိုးနှင့် တွန်း၍ ရွှေ့သွားသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ မနွဲ့ရည်သည်
လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းထားသော်လည်း လေးထောင့် ရေခဲတုံးကြီးကို
ကြမ်းပေါ်တွင် လျှောတိုက်၍ တွန်းသွားသူများ၊ ခွဲပြီး ရေခဲ အကြေများကို
တောင်းနှင့် ပြန်ထမ်းလာသူများ အားလုံးကို စိတ်နှင့်သိပြီး၊ စိတ်နှင့်
မြင်နေသည်။ သည်ဝန်းကျင်တွင် သူကျင်လည်ခဲ့ရသည်မှာလည်း ကြာလှ
ပေပြီ။

“လောဘရယ်... ဒေါသရယ်... မောဟရယ်... အဝိဇ္ဇာပစ္စ
ယာ... သင်္ခါရတဲ့၊ ပျော်လိုက်၊ ရွှင်လိုက်၊ ငိုကာ၊ ရယ်ကာ ဘယ်ခါ
မတည်မြဲ၊ ဖောက်လွဲ ဖောက်ပြန်၊ အကြောင်းခံ ကမ္မသကာ”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ဒီနားက သေးစော်နံလွန်းလို့ နှာခေါင်း

မချမ်းသာရတဲ့အထဲက ခင်ဗျားအသံကွဲကြီးက နားပါမချမ်းသာရအောင် နှိပ်စက်နေတယ်*

သက်ထွေးက ရေစည်ထဲမှ ရေတစ်ပုံးခပ်ကာ သမံတလင်းအခင်း ပေါ် ဝေါခနဲ လောင်းချသည်။ ပုံးထဲမှ ရေအကျန်နှင့် ကိုကြာရိုးအား မထိတထိ လှမ်းပက်လိုက်လေသည်။

မန္တရည်က နေရာမှထကာ ခြေရင်းဘက်တွင် ဆင့်တင်ထားသော ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှ ခြင်ထောင်ကို ထုတ်သည်။ ခြင်ထောင်တွင် ကြိုးတွေက အဆင်သင့် တပ်ထားသည်။ လေးဖက်လေးတန်တော့ တင်းတင်း ရှင်းရှင်း မချိတ်နိုင်၊ ဟိုရာဇူး လှမ်းချိတ်၊ ဒီရာဇူး လှမ်းချိတ်နှင့် သုံးဖက် လောက်ကိုတော့ လျှောရီလျှောရီနှင့် ဖြစ်သွားသည်။

သူများချစ်သလို ချစ်ပါအော့တဲ့၊ အဟားဟား၊ မောင်ဆား၊ မင်း ရေးထားတာလား

ကျော်ကျော်က ရေစည်ပေါ်တွင် ထုံးနှင့်ရေးထားသော စာကို ဖတ်ကာ ရယ်နေသည်။

*ဟေ့ကောင်... မောင်ဆား၊ မင်းဆင်းကွ၊ ဟောဒီမှာ ရေးထား တာ တွေ့လား၊ မိတ်ဆွေ ရေစည်ပေါ် ဆားမတင်နှင့်တဲ့ကွ**

ရယ်သံများကို ကြားရသည်။ မန္တရည်သည် ဗေဒင်ဆရာ နံကလေး ကို ခြင်ထောင်ထဲ အရင်သွင်းသည်။ ထို့နောက် စာရင်းစာအုပ် နှင့် သားရေအိတ်တို့ကိုင်ကာ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်သည်။ လေးဖက်လေးတန် ဆွဲပြီး တင်းတင်းရှင်းရှင်းသာ ထောင်ရလျှင် လူသုံးလေးယောက်လောက် အေးအေးသက်သာ ထိုင်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ လျှောလျှောရီရီ မို့ တစ်ယောက်ပင် အနိုင်နိုင်။ လျှောကျနေသော ခြင်ထောင်ပိတ်အမိုးက ခေါင်းပေါ်တွင် တစ်မိုက်လောက်ပင် မလွတ်၊ ခေါင်းကို လာ၍ လာ၍ ထိနေသည်။

ဖြစ်ချင်တယ် မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုတာတွေထက် ဖြစ်လာသမျှကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ဖို့သာ အရေးကြီးတာပါ။ ကိုယ်နေချင်သလို မဖြစ်တဲ့ လောကကြီးမှာ ဖြစ်လာတာကိုသာ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ။ ဘဝဆိုတာ ကိုယ်တည်ဆောက်သလို၊ ကိုယ်မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်တတ်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ

ခုံပေါ်တွင် စာရင်းစာအုပ်ကို တင်သည်။ အိတ်ထဲမှ ဂဏန်းတွက် စက်ကလေးကိုပါ ထုတ်ထားလိုက်သည်။

အစ်မ

ခြင်ထောင်ဘေးသို့ ကျော်စိုး ကပ်လာသည်။ မျက်နှာက ခပ်ညှိုးညှိုး။

အစ်မ... ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် တစ်ရာလောက် ကြိုပေးပါဦး

နင်ယူတာ များပြီနော်

ကျော်စိုးက သေးသေးနွဲ့နွဲ့နှင့် ရုပ်လည်း ချောသည်။ အမူအရာသာလုပ်တတ်လျှင် မင်းသားဖြစ်လောက်သော ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်သည်။ သူလည်း တစ်ချိန်က မင်းသားရူး အတော်လေး ရူးခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် မိဘက ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ မဟုတ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ အဆက်အသွယ် မရှိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကံ မပါသည်ကတစ်ကြောင်း အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် သူ့ခမျာ ရုပ်ရှင်ထဲတွင် *အစ်ကိုက ဖိတ်စာပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်* ဟု မင်းသမီးကို သွား၍ ပြောရသော မင်းသား၏ ကားမောင်းသူပင် မလုပ်ဖူးသေးပေ။ မနွဲ့ရည်၏ခိုင်တွင်သာ တစ်ညနှစ်ဆယ် ပုတ်ပြတ်နှင့် အလုပ်သမားဖြစ်လာရလေသည်။

*မှတ်ထားပါ အစ်မ...၊ ခုဟာက ကလေးတွေကျောင်းဖွင့်လို့

အကြီးနှစ်ကောင်က ကျောင်းကြီးအပ်ရတော့မယ်၊ အငယ်မကိုလည်း မူကြိုပို့ရမယ်တဲ့*

*အေး... ငါကတော့ သဘောကောင်းပြီး တောင်းတိုင်းထုတ် ပေးနေတာ၊ တော်ကြာငွေများလာတော့ ဒီမှာလာမဆင်းတော့ဘဲ တခြား ဒိုင်တွေမှာလည်း သွားလုပ်မနေနဲ့ဦး**

စိတ်ချပါ အစ်မရာ

အေး... အေး၊ မနက်ကျတော့ ပေးလိုက်မယ်၊ နင်ကလည်း ကလေးက ဘယ်နှယောက်ရှိနေပြီလဲ

လေးယောက်...

ဗိုက်ထဲမှာ တစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ တစ်လောက နှင့်မိန်းမ တွေလိုက်ပါတယ်

ကျော်စိုးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရယ်သည်။

နင်တို့ကလည်း ကျွေးနိုင်မှမွေးပေါ့။ အကာအကွယ်လေး ဘာလေး လုပ်ဦးမှပေါ့ဟဲ့၊ ခုမှ အသက်က အစိတ်ရှိသေး ကလေးက လေးယောက်၊ နှင့်မိန်းမကလည်း သားပေါက်ကောင်းလိုက်တာ။ တစ်နှစ် တစ်ယောက်လောက် မွေးနေတာ။ ဒီပုံအတိုင်း ဆက်မွေးနေရင် နယ်သစ် ရှာပြီး ရွာတည်လို့ရမယ်

ဘုရားပေးတာ၊ မတားကောင်းဘူးတဲ့ အစ်မရ

ကျော်စိုးက ခပ်တိုးတိုး ပြောသွားသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ပခုံးကလေး ကိုင်းညွတ်အောင် တာဝန်တွေပိနေသော ကျော်စိုးကို လှမ်း ကြည့်ရင်း မနွဲ့ရည် သက်ပြင်းချမိသည်။ အမေကို သတိရသည်။ အမေ ကလည်း *သားသမီးဆိုတာ ဘုရားပေးတာ၊ မတားကောင်းဘူး* ဟု ပြောတတ်လေသည်။

စာရင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်သည်။

ဒေါ်ကြည်	ငါးမြစ်ချင်း (သေး)	၁၅ ပိဿာ
ဒေါ်လုံးမ	ငါးခေါင်းပွ	၈ ပိဿာ
ဆွာမိ	ငါးကြင်းပေါက်	၁၀ ပိဿာ

စာရင်းတွေကို ဖတ်သည်။ သို့သော် ကိန်းဂဏန်းများက မျက်စိထဲတွင် ဝေဝါးပြီး ပြာသွားလေသည်။

အဖေ့ကို သတိရသည်။

အဖေ့ကို သတိရသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဘဝကို သတိရသည်။

အဖေ

ဟေ

ပုံပြောပြပါ အဖေရ

အေး

ပြောလေ

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးဟာ ငါးချဉ်စားပြီး ခုတင်ကြားမှာ ပေါင်ကားပြီး သေရောတဲ့

ဟင်... အဖေကလည်း

အဖေ့ကို ပုံပြောခိုင်းလျှင် ထိုသို့သာ ပြောတတ်သည်။ နွဲ့ရည်မကျေနပ်၊ မျက်လုံးကလေး ရှုံ့သွားသည်။

ဒီလိုဆိုရင် အပျိုတော်တစ်ယောက် နန်းတော်အောက်မှာ သေးပေါက်ရင်း ချေးခြောက်တက်နင်းမိသတဲ့

ဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ဘူး၊ မင်းတားလေးနဲ့ မင်းတမီးလေးအကြောင်း ပြောပြ

ညီမလေး ဝတ်ရည်က အဖေ၏လက်မောင်းကို ဖွဖွလေးဆိတ်ကာ ခြေဆောင့်သည်။ အဖေက တဟားဟားရယ်လေသည်။ အဖေသည် အမေ့လို မင်းသားလေးတွေ၊ မင်းသမီးလေးတွေအကြောင်း ပြောမပြတ်။ မြွေမင်းသားနှင့် ငှက်ကြီးဝန်ပိုအကြောင်းဆိုလျှင်တော့ ကြားဖူးမည်ပင် မထင်။

နွဲ့ရည်က အမေ့ကို မသိမသာ လှည့်ကြည့်သည်။ အမေက မောင်လေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး အဖေအင်္ကျီကို ကြေးမီးပူကြီးနှင့် တိုက်နေသည်။ ကြေးမီးပူကြီးက လှုပ်လိုက်တိုင်း၊ ရွှေလိုက်တိုင်း ဂျလောက်ဂျလောက်နှင့် မြည်သွားတတ်သည်။ ပတ္တာနေရာမှ ချောင်ပြီး မြည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်လေး... လာလာ၊ မမဆီလာ

နွဲ့ရည်က နေရာမှထသွားကာ အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှ မောင်လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အမေသည် ပုံပြောကောင်းသူဖြစ်သည်။ သို့သော် အမေ့တွင် အားလပ်ချိန်မရှိတတ်။ အမေ့လက်ချောင်း ပိန်ပိန်ကလေးများသည် မိုးလင်းမှမိုးချုပ် ဧယ်စက်သလို လှုပ်ရှားနေရတတ်သည်။ ငရုတ်သီး ထောင်းလိုက်၊ ဟင်းချက်လိုက်၊ ထမင်းရည်ငှဲလိုက်၊ အဝတ်လျှော်လိုက်၊ တံမြက်စည်းလှည်းလိုက်၊ စပါးလုံးရွေးလိုက်၊ ဆန်ပြာလိုက် တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်ကလေးလှပြီး အပေါင်ဆိုင် ပြေးရတတ်သေးသည်။ ဒီကြားထဲ ကလေးက တစ်နှစ်ခွဲကို တစ်ယောက်လောက် မှန်မှန် မွေးနေသေးသည်။ နွဲ့ရည် ခြောက်နှစ်သမီးတွင် မောင်နှစ်ယောက်၊ ညီမတစ်ယောက်ကို ရနေပြီဖြစ်သည်။

ငါ့မိန်းမက တယ်ပြီး သားပေါက်ကောင်းတာကိုး၊ ဝက်သာဆိုရင် ဘယ်လောက်အဖိုးတန်မလဲ မသိဘူး ဟု အဖေက စတတ်လေသည်။ အမေက အေးသည်။ သာမန် မိန်းမများလို 'ဩ... အခု လူဆို

တော့ အဖိုးမတန်ဘူးလို့ ပြောတာပါလေ။ ဟင်း... ရှင့်စကားက ဘာစကားလဲ* ဟု နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးနှင့်ပြောကာ မျက်စောင်းမထိုး တတ်၊ *ဝက်ဖြစ်ရင်လည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ။ လူ့ဘဝလို ဆန်ကုန်မှာ ဆီကုန်မှာ ပူနေစရာ မလိုဘူး* ဟု ပြောကာ ပြုံးလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လည်း *ဘုရားပေးတာ၊ မတားကောင်းဘူးရှင့်၊ သားသမီးဆိုတာ ရတနာ ချည်းပဲ* ဟု ပြောတတ်သည်။

အဖေ။ နွဲ့ရည်၏အဖေကတော့ တကယ့်ကို လူအေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားထဲမှ သာမန်ယောက်ျားတို့ကဲ့သို့ အပျော်အပါး လိုက်ခြင်း လုံးဝမရှိပေ။ အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ မိန်းမလည်းမလိုက်။ အချိန်အားရလျှင် စာအုပ်ဖတ်သည်။ သူကျောင်းဆရာလုပ်၍ ရလာသမျှ သော လခငွေကလေးကို အမေ့လက်ထဲ တစ်ပြားမကျန်အပ်သည်။ သူ ဝင်ငွေနှင့် လက်ရှိပါးစပ်ပေါက် ခြောက်ပေါက် မစားလောက်သောအခါ *ဒီလိုဆိုလည်း ဆန်ပြုတ်သောက်ကြတာပေါ့ကွာ* ဟု ခပ်အေးအေးပင် အဖြေရှာတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

နွဲ့ရည်သည် မောင်လေးကို ချီကာ အဖေဘေးတွင် ပြန်၍ ထိုင် သည်။ *မောင်လေးနော်... ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ အဖေက ပုံပြောပြမယ်တဲ့ သိလား* ဟု ပြောကာ စကားခေါ်သည်။ အဖေက နွဲ့ရည်တို့မောင်နှမ အား လှမ်း၍ကြည့်ကာ ပြုံးလေသည်။

မင်းသားလေးတွေ၊ မင်းသမီးလေးတွေ အကြောင်းတော့ အဖေ မသိဘူး၊ သမီးတို့နားထောင်ချင်ရင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်း ပြောပြမယ်လေ

အဖေက ညီမလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အကြောင်း ပြောပြသည်။ နွဲ့ရည်တို့၏ မြန်မာပြည်ကြီးကို အင်္ဂလိပ် တို့က မလိမ့်တပတ်နှင့် သိမ်းပိုက်ပြီး ကျွန်လုပ်ခဲ့သည့်အကြောင်း။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဂျပန်ပြည်သို့သွားကာ ဂျပန်တို့၏ အကူအညီနှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ကို တော်လှန်ခဲ့သည့်အကြောင်း၊ ထို့နောက် မင်းသားခေါင်းဆောင်း၍ လာခဲ့သော ဖက်ဆစ်များကို တစ်တိုင်းလုံး၊ တစ်ပြည်လုံး၊ တစ်မျိုးသားလုံး ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်အကြောင်း၊ ထို့နောက် ပြန်ရောက်လာသော အင်္ဂလိပ်တို့ လက်အောက်မှ အလွတ်ရုန်းပြီး လွတ်လပ်ရေးကို ရယူခဲ့သည့်အကြောင်း၊ ထို့နောက် ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့ အကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တကွ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည့်အကြောင်း။

‘အဲဒီတုန်းက သမီးရှိလားဟင်’

‘ဘယ်ရှိမှာလဲ၊ သမီးတို့အမေနဲ့ အဖေက ရခါစပဲရှိသေးတာ၊ သမီးက အဲဒီတုန်းက အမေ့ဗိုက်ထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားတုန်း နေမှာပေါ့’

အဖေက နွဲ့ရည်ကိုကြည့်ကာ လူကြီးတစ်ဦးလို ရှင်းပြသည်။

‘အဖေတို့က အဲဒီတုန်းက မင်းလှမှာ၊ ရေဒီယိုကလည်း တစ်မြို့လုံးမှ နှစ်လုံးရှိတာ၊ ရေဒီယိုက ကြေညာသွားတယ်လို့ ကြားခါစက မယုံဘူး။ ရေဒီယိုရှိတဲ့ ဦးထွန်းလှအိမ်ကို ပြေးသွားကြတယ်။ ဦးထွန်းလှက ငိုသံကြီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သေပြီဗျ။ တခြားခေါင်းဆောင်ကြီးတွေလည်း ပါတယ်။ အစည်းအဝေးလုပ်နေတုန်း ဝင်သတ်သွားသတဲ့လို့ ပြောတယ်။ ကြားရသမျှ လူတွေဆို ဟာခနဲ ဟင်ခနဲပဲ၊ သခင်သာဆန်းရဲ့ အမေဆိုရင် အသက်ခုနစ်ဆယ်လောက် အဘွားကြီးပေါ့။ သူက ‘သားရယ် မောင်အောင်ဆန်းရဲ့’ ဆိုပြီး အော်ငိုလိုက်တာ တကယ့်တကယ် တော့ ဒီအဘွားကြီးက ဗိုလ်ချုပ်ကို အနီးကပ်တောင် တစ်ခါမှ မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ သတင်းကြားနဲ့သာ သားအရင်းလိုချစ်ပြီး အားကိုးနေတာ’

နွဲ့ရည်သည် အဖေ့ကို ငေးကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံထဲ မြင်ဖူးသော

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ပုံကို တွေးကြည့်နေမိသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း
စေ့ထားသည်။ ကော်လံအကြီးကြီးပါသော အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။

နွဲ့ရည်၏အသက်က ခြောက်နှစ်ပြည့်ရုံသာ ရှိသေးသောကြောင့်
အဖေပြောသမျှ စကားတွေ အကုန်လုံးကိုတော့ နားမလည်။ သို့သော်
သူ လူ့ပြည်မရောက်သေးခင်ကတည်းက သေဆုံးသွားနှင့်သော ထို
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုကား လေးစားဖွယ်၊ ကြည်ညို
ချစ်ခင်ဖွယ်သော လူတစ်ဦးအဖြစ် နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

‘အဖေတို့လူမျိုးတွေဟာ ကလေးဆိုးနဲ့တူတယ်၊ လွတ်လပ်ရေးရဲ့
တန်ဖိုးကို နားမလည်ဘူး။ လူပေါင်းများစွာ၊ အသက်ပေါင်းများစွာ
စတေးပြီး ရလာတဲ့လွတ်လပ်ရေးကို လက်ချင်းတွဲပြီး ထိန်းသိမ်းဖို့
မကြိုးစားဘဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ထပြီး ရန်ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီ
တိုင်းပြည်ကြီးဟာ အဖေတို့ပြည်၊ ဒီမြေတွေဟာ အဖေတို့မြေ၊ ဒီတိုင်း
ပြည်ကြီးတိုးတက်အောင်၊ ဒီမြေတွေကို သူများလက်ထဲ တစ်လက်မမှ
မပါအောင် ကာကွယ်ဖို့၊ စောင့်ရှောက်ဖို့က အဖေမှာရော၊ အမေမှာရော၊
သမီးတို့မှာရော တာဝန်ရှိတယ်၊ နိုင်ငံသားတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်’

‘တာဝန်... တာဝန်... တာဝန်’

နွဲ့ရည်က အဖေစကားကို စိတ်ထဲမှာ အခါခါရေရွတ်ကြည့်မိ
သည်။ ကောင်းစွာနားမလည်၊ ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။

‘ကဲပါ... တော်စမ်းပါ၊ ရှင်က အဲဒါတွေပြောနေလို့ ကလေးတွေ
က ဘယ်လိုလုပ်နားလည်မလဲ။ ဒီမြေတွေဟာ အဖေတို့မြေဆိုလို့ သူများ
ခြံထဲ ဝင်ဆော့ကုန်ပါဦးမယ်’

‘ဟ... ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ’

‘အင်းလေ... ဒါကြောင့် ကလေးတွေဦးနှောက်နဲ့ တန်ရုံပဲပြော
ပါလို့ ပြောတာ’

အဖေက သူစကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းကုတ်နေသော နွဲ့ရည်ကိုလှမ်းကြည့်ကာ မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ပြုံးသည်။

ငါ့သမီးကြီးကတော့ အဖေပြောတာ နားလည်မှာပါ။ ဟင်... နားလည်ရဲ့လား သမီး

အဖေလှမ်းမေးတော့ နွဲ့ရည်ခေါင်းညိတ်သည်။ နားလည်၍တော့ မဟုတ်။

အခုသမီး ငယ်သေးတယ်၊ သမီးကြီးလာမှ အဖေ အများကြီး ပြောပြဦးမယ်။ သူများနိုင်ငံက ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ အကြောင်း ရော၊ ဖေဖေတို့ မြန်မာ့သမိုင်းမှာပါတဲ့ လူစွမ်းကောင်းတွေ အကြောင်း ရော

တမီးကတော့ မင်းတားနဲ့ မင်းတမီးလေးပုံပဲ ကြိုက်တယ်
ညီမလေးက အမေ့လက်မောင်း ဆိတ်ပြန်သည်။

နွဲ့ရည်သည် မောင်လေးကို ခါးထစ်ခွင်ချိုပြီး အခန်းထောင့်က ကြမ်းပေါက်တွင် ခြေထိုးပြီး သေးတည်သည်။ တော်ကြာ သူ့အပေါ်တွင် ပေါက်ချနေဦးမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ အသက်ခြောက်နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း အတွေ့အကြုံက သင်ထားသောကြောင့် မောင်တွေ၊ ညီမတွေ၏အထာကို နွဲ့ရည်က အတော်အတန် သိနေပေပြီ။ ဒီမောင်တွေ၊ ဒီညီမတွေကို ခါးထစ်ခွင်ချိုပြီး ထိန်းရလွန်း၍ ခါးပင်စောင်းနေပြီ။

နွဲ့ရည်ရေ... သမီး ထမင်းအိုး တည်ချေပါဦးကွယ်

အမေကခိုင်းတော့ မောင်လေးကို ချီလျက်ပင် မီးဖိုထဲဝင်ခဲ့သည်။ ဆန်အိုးထဲမှ ဆန်ကိုခပ်တော့ နို့ဆီဘူးက အိုးဖင်ကို ဂျလစ်ဂျလစ်နှင့် သွား၍ ခြစ်နေသည်။ ဆန်ကုန်တော့မည် ဖြစ်သည်။

အမေရေ... ဆန်ကုန်တော့မယ်

နွဲ့ရည်က လှမ်းအော်သည်။

တစ်ရက်စာလောက်တော့ ကျန်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ သမီးကလည်း ဘာလို့ ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား အော်နေရတာလဲ

အမေက ကြေးမီးပူကြီးကို သံညှပ်ပေါ်တင်ကာ နေရာမှထသည်။

နွဲ့ရည်ဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။ မောင်လေးက ဝူးဝူး ဝါးဝါးအော်ကာ အမေ့ဆီ လှမ်းနေလေသည်။ အမေက မောင်လေးကို ဆွဲချီရင်း ဆန်အိုးထဲ ငုံ့ကြည့်သည်။ *လကုန်ဖို့ ခြောက်ရက်တောင် လိုသေးတယ်* ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲဝင် သွားကာ အိပ်ရာခြေရင်းမှ သံသေတ္တာကို ကျွီခနဲဖွင့်သည်။

ငါ့ ဘန်ကောက်လုံချည်လေးတွေတော့ တရားအားထုတ်ဖို့ သွားရဦးတော့မယ်လား ဟေ့

အဖေက ခပ်ပြုံးပြုံး လှမ်းမေးလေသည်။

ကဲ... သမီးရေ၊ တရားအားထုတ်ချည်ပါဦး

ထိုသို့ပြောလျှင် နွဲ့ရည် နားလည်သည်။ အပေါင်ဆိုင်သို့သွား ခိုင်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အပေါင်ဆိုင်တွင် ထိုင်သောသူက ရွှေသွားတွေ အဝင်းသားနှင့် ထောင်ကဲကြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် *တရားအားထုတ်* ဟူသောစကား ၏ မူရင်းအဓိပ္ပာယ်မှာ *တရုတ်အားထား* ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်ကြောင်း နွဲ့ရည်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး နားလည်ကြလေသည်။

အရေးကြီးတာက ဆန်ပဲ၊ ဆန်အိုးထဲမှာ ဆန်ရှိနေရင် အနည်းဆုံး ဆန်ပြုတ်တော့ သောက်ရမှာပဲ

အမေက ပြောတတ်သည်။ ဟင်းမရှိလျှင် အမေ မပူတတ်သော်

လည်း ဆန်အိုးထဲမှာ ဆန်ကုန်ခါနီးလျှင်မူ မရှိ ရှိတာကို ပေါင်နှံပြီး ဖြည့်တတ်သည်။ အမေ အပေါင်ဆိုင်သွားပြီး ပြန်လာလျှင် ဆန်ထုပ်လေး ရွက်လာတတ်သည်။

နွဲ့ရည် အတန်ငယ်ကြီးလာပြီး ကိုယ့်မှာမည်ကိုယ်ရေးတတ်လာ တော့ အမေ့ကိုယ်စား အပေါင်ဆိုင်သွားရသည်။ အမေ့ကိုယ်စား ဆန် ဝယ်ရသည်။

ဒီကျောင်းဆရာအိမ်ကလည်း မွဲလိုက်တာ၊ လကုန်ခါနီးရင် ပေါင်ရနံ့ရပြီလို့တော့ ပြောကြမှာပဲနော်

တစ်ခါတစ်ရံတော့ အမေက ရှက်ဟန်တူသည်။ မရွှင်မလန်းနှင့် ညည်းညူတတ်သည်။

ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ပေါင်ရတာ ရှက်စရာလား မိန်းမရဲ့ သူများ ပစ္စည်းခိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သမီးနွဲ့ရည် အဖေပြောတာမှတ်ထား။ ဒီတစ်သက်မှာ သူများပစ္စည်း မတရားယူတာ၊ နိုင်ငံတော်ပစ္စည်း မတရား ခိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် လုပ်စားရင်း မွဲလိုက်တော့ ဘာမှရှက်စရာမရှိဘူး သိလား၊ သမီးကို သူငယ်ချင်းတွေကတွေ့လို့ ဘယ်သွားမှာလဲ မေးရင် အပေါင်ဆိုင်သွား မလို့ဟေ့ လို့ ရဲရဲတင်းတင်းဖြေလိုက်။ ငါတို့အဖေရတဲ့လခက နည်း တော့ ငါတို့ တစ်အိမ်လုံး စားမလောက်ဘူး လို့ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်။ ဒါဟာ ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူးသမီးရဲ့။ ဝမ်းနည်းစရာ၊ အားငယ်စရာလည်း မဟုတ်ဘူး

အဖေကတော့ နွဲ့ရည်၏ နှလုံးသားအတွင်းသို့ သတ္တိသွေးကို သွန်းလောင်း၍ ထည့်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့်လားတော့ မသိ။ နွဲ့ရည် သည် မိမိဘဝ၏ မပြည့်စုံမှု၊ မလုံလောက်မှုအတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရှက်ရွံ့ညှိုးငယ်မှုကိုလည်းကောင်း မခံစားခဲ့ရပေ။

ကျောက်သင်ပုန်းကွဲကို ကိုင်နေရသော်လည်း အသစ်ကို မဖြစ်မနေလိုချင်စိတ် မပေါ်မိ။ *ဒါလည်း ရေးလို့ရသေးတာပဲ* ဟူသော အတွေးကို မွှေးပြီး ကျောက်သင်ပုန်းအကွဲတွင်ပင် မျဉ်းသားပြီး လက်ရေးဝိုင်းအောင် ကျင့်တတ်လာသည်။ ကျောက်တံလေးများကို လက်တစ်ဆစ်လောက်သာ ကျန်တော့သည်အထိ ချွေချွေတာတာ သုံးတတ်လာသည်။ ဖိနပ်ပြတ်လျှင်လည်း ချိတ်ထိုးပြီး စီးနိုင်သမျှ စီးနေရန် ဝန်မလေး။

နွဲ့ရည် ထိုသို့ နေတတ်အောင်လည်း အဖေက လမ်းပြ၍ ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ကို နွဲ့ရည် မမေ့။

အဖေ၊ အဖေဖိနပ်ကြီးက စုတ်လှပြီ

ပြတ်ချင်နေပြီ သမီးရဲ့၊ ဟောဒီ ခေါင်နေရာက ပြုတ်ချင်နေတာ၊ အဖေက အောက်ကနေ ချိတ်ထိုးပြီး ထိန်းထားလို့ ဒီလောက်ခဲနေတာ

အဖေက ဖိနပ်ကို ခပ်ညှာညှာ၊ ခပ်ဆဆစီးကာ လျှောက်သည်။ နွဲ့ရည်က သူစီးထားသော ဖိနပ်ကို ငုံ့၍ ကြည့်မိသည်။ ခုံဖိနပ်ဖြစ်သည်။ ဖိနပ်နောက်ခြီး ပါးနေပြီ။ သားရေပတ်က ပြတ်ပြတ်ထွက်သောကြောင့် သံနှင့် ပြန်ရိုက်ရသော အကြိမ်ပေါင်းလည်း များပြီ။ သံရိုက်ဒဏ်ကြောင့် ခုံဖိနပ်လည်း အက်တက်တက်ဖြစ်နေပြီ။

ခုနေသာ လိုချင်တာရမယ်ဆိုရင် နွဲ့ရည် ဖိနပ်ပဲ လိုချင်တယ် သိလားအဖေ

တိုက်ကြီးတွေ၊ ကားကြီးတွေ မလိုချင်ဘူးလား သမီးရဲ့

*မယူချင်ပါဘူး၊ တော်ကြာ အဲဒီတိုက်ကြီးပေါ်ကို ခုံဖိနပ်စုတ်

နဲ့ တက်နေရဦးမယ်*

ဟား... ဟား... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ

အဖေ့အတွက် တစ်ရန်၊ နွဲ့ရည်အတွက် တစ်ရန် ချက်ချင်းသာ ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကော်တာပဲ

အဖေက ရယ်သည်။ ဈေးရှေ့ရောက်တော့ အဖေက ဖိနပ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ခေတ္တရပ်သည်။

ဗျိုး... ကိုသာအောင်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦး

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက အဖေ့အသိများ အဖေ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ အိမ်က ဘာမှ မစားခဲ့ရသေးသောကြောင့် နွဲ့ရည်ရော အဖေပါ ဆာနေကြသည်။ အဖေ ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်လျှင် သူလည်း လက်ဖက်ရည်သောက်ရလိမ့်မည်ဟု တွေးပြီး နွဲ့ရည် ဝမ်းသာသလိုလို ရှိစဉ်မှာပင် အဖေက *တော်ပါပြီဗျာ၊ ကိစ္စလေးရှိသေးလို့* ဟု ပြောကာ ငြင်းသည်။ *လာပါဗျ။ ခဏတစ်ဖြုတ်ထိုင်ပါဦး သောက်လိုက်ပါဦး* ဟု ထပ်ခေါ်နေသောအသံများကို ရှောင်ရှားလိုဟန်နှင့် ဖိနပ်ဆိုင်ထဲ စွတ်ခနဲ ဝင်လိုက်၏။

ဘာလိုချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ၊ လူကြီးအတွက်လား၊ ကလေးအတွက်လား၊ အရွယ်အစားစား ရှိပါတယ်

အဖေ့ဖိနပ်ရော၊ နွဲ့ရည်ဖိနပ်ရော နှစ်ရန်လုံးက ခပ်စုတ်စုတ်မို့ ဖိနပ်နှစ်ရန်တော့ သေချာပေါက် ရောင်းရလိမ့်မည်ဟု ဆိုင်ရှင်က တွက်ပုံရသည်။ အဖေ့အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံအကြွေသာ ပါသည်ကို နွဲ့ရည် သိသည်။ နှစ်ရန်ဖိုး နေနေသာသာ တစ်ရန်ဖိုးပင် ပြည့်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ကတ္တီပါထဲကယူယူ၊ သားရေထဲကယူယူ၊ လိုချင်တာရှိပါတယ်၊ ဟောဒီ ကတ္တီပါပုံတော်ဖိနပ်လေးဆိုရင် ဒီကသမီးလေးနဲ့ အတော်ပဲ ထင်ပါရဲ့၊ စီးကြည့်ပါ... စီးကြည့်ပါ၊ အားနာစရာမလိုပါဘူး

နွဲ့ရည်က ခဏစီးရလည်း အမြတ်ဟူ၍ သဘောထားကာ ခပ်ဖွဖွ စီးကြည့်သည်။ အဖေက 'ပေကုန်ပါ့မယ် သမီးရယ်' ဟု အားနာစကား ပြောလေသည်။ အဖေက မစီးစေချင်မှန်းသိ၍ နွဲ့ရည်က နောက်ထပ် ဖိနပ်များကို စီး၍ မကြည့်တော့ပေ။ အဖေလက်ကို တင်းတင်းလှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ကာ ကိုယ်ကို ယို့ထားလိုက်မိလေသည်။ ထိုစဉ်တွင်ပင် တအံ့ တဩ နှုတ်ဆက်သံကို ကြားရသည်။

'ဟာ... ဆရာ'

ဆိုင်နောက်ဘက်မှ ထွက်လာသော လူငယ်တစ်ယောက်က အဖေ ဆီကို ပြေးလာသည်။

'ဆရာ ဖိနပ်လာဝယ်တာလား ဆရာ၊ ဖေဖေ... အဲဒါ ကျွန်တော့် ဆရာ'

အဖေက ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်းပြရသော ဆရာမို့ အဖေ့တပည့် သည် ဆယ့်သုံးလေးနှစ်ခန့် ရှိမည်ထင်ရသည်။ နွဲ့ရည်က အသက်ငယ် သေး၍ အဖေ့အတန်း မရောက်သေးသော်လည်း ထိုကျောင်းသားကိုကား ကျောင်းတွင် မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးနေလေသည်။

'ဪ... သားတို့ဆရာလား'

ဆိုင်ရှင်က အံ့ဩသလို စကားဆိုသည်။ အဖေ့တစ်ကိုယ်လုံးကို စုန်ကာ ဆန်ကာ ကြည့်နေသေးသည်။

'ကြိုက်တာရွေးပါ ဆရာ၊ လိုချင်တဲ့ဖိနပ် ယူသွားပါ၊ သားတို့ ဆရာကို ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးပါရစေ'

အဖေ့မျက်နှာက ရုတ်တရက် နီသွားသည်။

'မလုပ်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ'

'ယူသွားပါ ဆရာ'

'ဟာ... နေပါစေ... မယူပါရစေနဲ့'

‘ယူပါဆရာ၊ ဆရာလည်း ဖိနပ်ဝယ်မလို့ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဝယ်တော့မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ မဝယ်သေးဘူးခင်ဗျ’

အဖေက နွဲ့ရည်၏လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်သည်။ အဖေတပည့်က ‘ဆရာ... ဆရာ’ ဟု လှမ်းခေါ်သည်ကို လက်ကာပြီး တားသည်။

‘ဒီမှာ မောင်စိုးတင့်၊ ဆရာတပည့်ရဲ့ စေတနာကို ဆရာများလည် ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ မယူပါရစေနဲ့’

အဖေက ဖိနပ်ဆိုင်ထဲမှ ဇွတ်ထွက်လာသည်။ နွဲ့ရည်က အဖေ ဆွဲခေါ်၍သာ အဖေ့နောက် ပါလာရသော်လည်း စိတ်ကတော့ ဆိုင် ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ‘အဖေနှယ်... အလကားရနေတဲ့ဟာကို၊ ကိုယ့်မှာလည်း လိုနေတာ ယူလိုက်ပါတော့လား’ ဟု မချင့်မရဲ တွေးမိ သည်။

‘လူဆိုတာ မာနရှိရတယ် သမီး၊ ကျွေးတိုင်း မစားရဘူး၊ ပေးတိုင်း မယူရဘူး’

နွဲ့ရည်၏ အတွင်းစိတ်ကို အဖေက သိပုံရသည်။ လမ်းကျတော့ ရှင်းပြသည်။

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ မလေးစားရင် ဘယ်သူကမှ လာပြီး လေးစား တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးစဉ်းစားကြည့်စမ်း ခုနတုန်းက အဖေ့ မိတ်ဆွေတွေက အဖေ့ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ခေါ်တယ်၊ အဖေ ဝင်သောက်လိုက်မယ်၊ ဟော... နောက်တစ်ခါကြိုရင်လည်း နောက် တစ်ခါခေါ်ဦးမှာပဲ။ ဒီလိုပဲ ဆယ်ခါကြိုရင် အဖေက ဆယ်ခါသောက်ရ မလား၊ အဖေကလည်း သူတို့ကို ပြန်မတိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ သူတို့က အားအားရှိ သူများလက်ဖက်ရည်တိုက်တိုင်း ကပ်သောက်နေတဲ့လူကြီး

လို့ မထင်ပေဘူးလား။ ဆယ်ခါအပြင် ဆယ့်တစ်ခါကျတော့ ခေါ်ပါဦး
မလား။ နောင်ဆိုရင် အဖေလာတာမြင်ရင် သတင်းစာဖတ်သလိုလိုနဲ့
လက်ဖက်ရည် ငုံ့သောက်သလိုလိုနဲ့ မျက်နှာလွှဲပြီး မမြင်ချင်ယောင်
ဆောင်တော့မယ်။ ကဲ... ကောင်းပါ့မလား’

နွဲ့ရည်က အဖေ့ကို မော့ကြည့်မိသည်။ အဖေ့မျက်နှာ တည်ငြိမ်
အေးဆေးနေသည်။

* နောက်ပြီး သူများသနားတာလည်း ဘယ်တော့မှ မခံနဲ့။ အသနား
ခံရတာဟာ အင်မတန်ရှက်စရာကောင်းတယ်။ ခုနတုန်းကဆိုရင်ကြည့်၊
ဆိုင်ရှင်က အဖေတို့သားအဖကို သနားနေတယ်။ အဖေဖိနပ် ပြတ်ခါနီး
နေပြီ။ ဘာဖြစ်လဲ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ။ အဖေတတ်နိုင်ရင် အသစ်တစ်ရန်
ထပ်ဝယ်မယ်။ မတတ်နိုင်သေးရင်လည်း ဒီလိုပဲ ပြုပြင်ပြီး စီးနေမယ်။
သနားပါတယ်ကွာ ဆရာလေးကြည့်ရတာ ချို့တဲ့ရှာတယ်။ ဆင်းရဲရှာ
တယ်။ ဖိနပ်တစ်ရန်လောက်များ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ အလကားပေး
လိုက်ပါမယ်ဆိုတာမျိုးတော့ အဖေရှက်တယ်။ ဖိနပ်စုတ်ကိုစီးရတာ
ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူး။ သူများက သနားလို့ အလကားပေးထားတဲ့ ဖိနပ်
ကောင်းကြီးစီးရတာမှ ခြေပူစရာကောင်းတာ၊ ရှက်စရာကောင်းတာ’

အဖေစကားက နွဲ့ရည်၏ခေါင်းထဲသို့ သံမှိုနှင့်ရိုက်ပြီးသွင်းလိုက်
သလို စွဲသွားသည်။

* ဟုတ်တယ်။ ဖိနပ်စုတ်စီးရတာ ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူး’

နွဲ့ရည်က တွေးကာ ကျောက်စရစ်မြေကို အားနှင့်မာန်နှင့် နင်းလာ
သည်။ အတန်ငယ်အက်နေသော ခုံဖိနပ်ကလေးလည်း ‘ပြတ်’ ခနဲ ကွဲ
သွားလေသည်။ နွဲ့ရည်က စိတ်ညစ်သွားသော်လည်း အဖေက ရယ်လေသည်။

* ကဲ... သမီးရေ ဖိနပ်က ကွဲသွားပြီ။ လွှင့်သာ ပစ်လိုက်ပေတော့၊
ဖိနပ်မစီးဘဲ အိမ်ပြန်တော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ’

ဘာဖြစ်သေးလဲ... ကဲ

နွဲ့ရည်က ခုံဖိနပ်အကွဲကို ကန်ကာ ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဖိနပ် မရှိတာ ရှက်စရာမဟုတ်။

ဖိနပ်မစီးဘဲ ခြေဗလာနှင့် လမ်းလျှောက်ရသည်ကို မရှက်ခဲ့သော် လည်း ပဉ္စမတန်းတွင် ပထမနေရာမှပြုတ်၍ ဒုတိယဖြစ်သွားတော့ နွဲ့ရည် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေအောင် ရှက်ခဲ့သည်။

နွဲ့ရည်သည် အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည်၊ အသုံးအဆောင် ဘယ်နေရာတွင်မှ လောဘမကြီး။ သို့သော် ပညာတွင်တော့ လောဘကြီး သည်။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မည်သည့်နေရာတွင်မှ ပြိုင်ဆိုင် ခြင်းမရှိ။ သို့သော် ပညာတွင်တော့ ပြိုင်သည်။ ပညာနှင့် ပတ်သက်လာ လျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝီလ်မထားချင်။

ဒါလေးများ ငိုစရာလားဟယ်

အိမ်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချကာ ငိုသော နွဲ့ရည်ကို ဝတ်ရည်က နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။

သမီးနွဲ့ရည် ဘာဖြစ်လာတာလဲ

အမေကလည်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ စပါးလုံးရွေးနေသော ဆန်ဗန်းကို တွန်းပစ်ပြီး နွဲ့ရည်အနားသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ကပ်လာသည်။

ခြောက်လပတ်စာမေးပွဲမှာ သူပထမ မရလို့တဲ့ အမေရေ

ဒါလေးများ ငိုစရာလား သမီးရယ်

အမေကလည်း ဝတ်ရည်လိုပင်။ *ဒါလေးများ* ဟူ၍ ပေါ့ပေါ့ တန်တန် သဘောမထားနိုင်၊ ကိုယ်ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်လေးတွင် ကိုယ်မထိုင်ရတော့ဘဲ အခြားသူတစ်ဦးက ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်ကို ပြုံးပြုံးလေး သည်းမခံနိုင်၊ ဝင်တိုးသူကို စိတ်ဆိုးခြင်းမဟုတ်သော်လည်း

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဆိုးသည်။ အဘယ့်ကြောင့် မြဲမြံအောင် မထိုင်နိုင် ရလေသနည်း။

‘သမီး စာတော်တာ လူတိုင်းသိတာပဲဟာကိုကွယ်၊ တစ်ခါတလေ ပထမ မရတော့လည်း ဘာဖြစ်သေးတုံး’

နွဲ့ရည်က ပါးပြင်ပေါ်တွင် စီးကျနေသော မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးနှင့်ရော လက်ခုံနှင့်ရော ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ သူ့စာတော်တာ ကို လူတိုင်းက သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် ပို၍ရှက်သည်။ အတန်းပိုင် ဆရာမကလည်း အဖေကိုတွေ့တိုင်း ‘ဆရာသမီးလေးကတော့ တော်ပါ ရှင်၊ တောက်မယ့်မီးခဲကလေး’ ဟု ပြောတတ်သည်။ ‘စာမှာတော့ ဗိုလ် ပဲ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှမနိုင်ဘူးရှင်’ ဟု ချီးကျူးတတ်သည်။ ခုတော့ နွဲ့ရည်ကို နိုင်သူပေါ်ပြီ။ နွဲ့ရည် ဗိုလ်မဟုတ်ကြောင်း ဆရာမလည်း သိပြီ။ နွဲ့ရည်သည် တွေးရင်း ထပ်ပြီးငိုမိပြန်သည်။

‘သမီးကလည်းကွယ်၊ သမီးဖျားပြီး အကြာကြီးကျောင်းပျက်လို့ စာတွေလွတ်ကုန်တာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် တစ်ခါတလေ ဒုတိယရတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲကွယ်၊ ဆရာမကလည်း သမီးဖျားတာ သိသားပဲဟာ’

အမေက တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ချောနေသည်။ ဝတ်ရည်ကတော့ နွဲ့ရည်ကို ‘ဒါလေးနဲ့ ဒီလောက်ငိုနေရသလား’ ဟု အံ့လည်းသြ၊ အမြင် လည်းကတ်ဟန် တူသည်။ မျက်မှောင်လေး ကုတ်ပြီး ပြောသည်။

‘ဝတ်ရည်သာဆို ဒုတိယရလည်း ပျော်မှာပဲ၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ ကိုယ့်ရှေ့မှာက တစ်ယောက်တည်း၊ ကိုယ့်နောက်မှာက အများကြီး...’

နွဲ့ရည်သည် ဝတ်ရည်ကို အံ့သြသလို လှမ်းကြည့်ပြီး အငိုတိတ် သွားသည်။ သူတစ်ခါမှ ဒီလိုမတွေးမိပေ။ ပထမရစဉ်ကလည်း ကိုယ့် နောက်ကို လှည့်မကြည့်၊ ငါ့ရှေ့မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးဟူသော အတွေး သာ ရှိခဲ့သည်။ ဒုတိယရတော့လည်း နောက်ကို လှည့်မကြည့်၊ ငါ့ရှေ့

မှာ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီဟူသော အတွေးသာ ရှိသည်။

အဲဒီ ထားထားမြင့်ဆိုတာ စာသိပ်ကျက်တာဆို၊ အစ်မကဖြင့် သူတစ်ဝက်လောက်တောင် မကျက်ဘဲနဲ့၊ သူ့ခမျာ တစ်ခါတလေလေး ပထမရတာများ ရစမ်းပါစေ

ဟုတ်သည်။ နွဲ့ရည်က စာတော်ပေမယ့်သာ တော်နေသော်လည်း စာသိပ်ကျက်သူမဟုတ်။ ဆရာ စာသင်ချိန်တွင်တော့ အာရုံကိုမလွင့်ပါး စေဘဲ နားစိုက်၍ ထောင်တတ်သည်။ နားမလည်လျှင် ပြန်မေးသည်။ ညကျတော့ ကူးလာသော စာကိုသော်လည်းကောင်း၊ အတွက်အချက် ပုစ္ဆာကိုသော်လည်းကောင်း အသေအချာပြန်ဖတ်ပြီး ခေါင်းထဲအရောက် ပို့သည်။ ဒော်ကြီးဟစ်ကျယ်လည်း မဖတ်တတ်။ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ အသံတိတ် ကျက်မှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သဘော တရားကို နားမလည်မချင်း အခေါက်ခေါက် အခါခါ နားလည်သည်အထိ စူးစိုက်ပြီး ကြည့်သည်။ နားလည်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးနှောက်ကလည်း ကျက်ပြီး မှတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ တော်တော်နှင့် မမေ့တော့ပေ။

သူ့စာကျက်နည်းက အသံမထွက်တော့ ကျောင်းဆရာဖြစ်သော အဖေကပင် သိပ်ပြီး အထင်မကြီးပေ။ စတုတ္ထတန်းတန်းကလည်း (အေ) (ဘီ) (စီ) အတန်းခွဲတိုင်းမှ ပထမရသူများကို စကောလားရှစ်ဖြေရန် ရွေးသည်။ နွဲ့ရည်လည်း အရွေးခံရသည်။ အဖေက *သူတို့အတန်းက ကျောင်းသားတွေကိုက ဖျင်းတယ်ထင်ပါရဲ့ဟာ၊ ဒါကြောင့် ဟောဒီ မိနွဲ့ရည်က စာမကျက်ဘဲ ပထမရပြီး အနုတော လူချောဖြစ်နေတာ၊ သူများတွေနဲ့ သွားပြီး ယှဉ်လို့ရပါ့မလား* ဟု စိုးရိမ်စကားပြောခဲ့သေး သည်။ သို့သော်လည်း တစ်ကျောင်းလုံး ဆန်ခါတင်ရွေးပြီး ဖြေခိုင်းသူ လေးဦးထဲတွင် နွဲ့ရည်တစ်ဦးတည်း အောင်မြင်ကာ စကောလားရှစ်ရခဲ့ သည်။ အဖေကတော့ မလျှော့သေး။ *ငါ့သမီးက ကံတော့ကောင်းတယ်

ဟေ့* ဟု ပြောခဲ့သေးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း နွဲ့ရည်က အဖေ့ အတန်းသို့ ရောက်လိုခြင်းဖြစ်သည်။ သူတကယ် တော်မတော်ကို အဖေအား အစွမ်းပြချင်နေသည်။ အဖေ အခုသင်ပြီး အခုပြန်မေးသမျှ စာတွေကို ဒေါက်ဒေါက်ပြေးအောင် ဆိုပြလိုက်ချင်သည်။ မြေပြလိုက်ချင်သည်။ နွဲ့ရည်သည် ကိုယ့်ဉာဏ်ကို ကိုယ်ယုံသည်။

သို့သော် နွဲ့ရည်သည် အဖေ့တပည့် မဖြစ်လိုက်ရ။ နွဲ့ရည် အဖေ အတန်းသို့ ရောက်သည့်နှစ်တွင်ပင် အဖေ အလုပ်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ငါတော့ ထွက်စာတင်လိုက်တော့မယ်

အဖေက အမေ့ကို ပြောသည်။ အမေက ဘာမျှမပြော။ မောင်လေး အင်္ကျီပြိုကို ချုပ်နေရာမှ ဆက်မချုပ်တော့ဘဲ ငေးနေသည်။

ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆိုပိုင်ခွင့်၊ ပြောပိုင်ခွင့်၊ ဆုံးမပိုင်ခွင့် အပြည့်အဝ ရှိရမယ်၊ ခုတော့ ဆင်းရဲတဲ့တပည့်တွေကိုပဲ ဆို၊ ပြော၊ ဆုံးမရမယ်၊ ချမ်းသာတဲ့ တပည့်၊ မျက်နှာကြီးတဲ့တပည့်တွေကိုတော့ ဘာမှမပြောရဘူး၊ မဆုံးမရဘူးဆိုရင် ဒီဆရာအလုပ်က ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ။ ဆရာဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာရှိတော့မှာလဲ

အဖေ ထိုမျှစိတ်ထိခိုက်သည်ကို နွဲ့ရည်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပေ။ နွဲ့ရည်တို့ မောင်နှမခြောက်ယောက်လုံး အမေ့ဘေးတွင် ပိုင်းထိုင်ကာ အဖေ့ မျက်နှာငယ်ငယ်လေးတွေနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

ပြဿနာအစကိုတော့ နွဲ့ရည် သိသည်။ အဖေ့အတန်းမှ အဖေ့ တပည့်နှစ်ဦး ကျောင်းတက်ချိန်တွင် ရန်ဖြစ်ပြီး ထိုးသတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေက နှစ်ဦးလုံးကို သုံးချက်စီ ရိုက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းတက်ချိန်

တွင် စာသင်ခန်းထဲ၌ ရန်ဖြစ်ကြခြင်းအတွက် နှစ်ဦးလုံးတွင် အပြစ်ရှိသည်။ ကျောင်းသားနှစ်ဦးလုံးက သာမန်လက်လုပ်လက်စားများ၏ သားသမီးသာဖြစ်လျှင် ဘာနောက်ဆက်တွဲပြဿနာမှ လာမည်မဟုတ်၊ ခုတော့ ကျောင်းသားတစ်ဦးက အဖေတို့မြို့ကလေးမှ ခရိုင်ရဲဝန်သားဖြစ်နေလေသည်။ ပြဿနာက ထိုနေရာမှစခြင်း ဖြစ်သည်။

ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သားက သူတင်ပါးမှ အစွိုးရာကို သူ့အမေအား ပြသည်။ ရဲဝန်ကတော်ကြီးလည်း အူနုကျခတ်သလို ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်ရှာလေသည်။ နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ကျောင်းကို လိုက်လာသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် တွေ့သည်။ သူ့သားလေးကို ရွှေလိုဥ၍ ပိုးလိုမွေးခဲ့ရသည့်အကြောင်း၊ ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်ဖို့ မဆိုထားနှင့် လက်နှင့်ပင် မရွယ်ရက်သည့်အကြောင်း၊ ကလေးချင်း စကားနိုင်လှ၍ ရန်ဖြစ်သည့်အမှုသည် မည်မျှကြီးကျယ်သောကြောင့် ထိုကျောင်းဆရာက အာဏာပါးကွက်သားလို အစွိုးရာချင်းထပ်အောင် ရိုက်ရလေသနည်းဟု ပြောရင်း ငိုလေသည်။ ဒီကိစ္စကို သားတို့အဖေ မသိသေးသည့်အကြောင်း၊ သားတို့အဖေသည် သူ့သားကို စကားပင် မာမာပြောသည်ကို မကြိုက်ကြောင်း၊ သိလျှင် မည်မျှစိတ်ထိခိုက်မည်ကို တွေးပင် မတွေးရဲသည့် အကြောင်းကို ပြောရင်း ရှိုက်လေသည်။

ဆရာ သာအောင်ရယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျားမြီးကိုမှ ဓားနဲ့ ခုတ်တော့တာကိုး

ဆရာကြီး ခေါင်းကုတ်၍ ညည်းသည်။

မိန်းမကြီးကလည်း ခပ်သည်းသည်းဗျ၊ တော်ကြာ သူ့ယောက်ျားကို ငိုလားယိုလား၊ တိုင်လားတောလား လုပ်တော့မယ် ထင်တယ်

အဖေက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ငြိမ်နေသည်။ ထိုနောက်မှ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

ကျောင်းတက်ချိန်မှာ စာသင်ခန်းထဲမှာ ထိုးကြကြိတ်ကြ ရန်ဖြစ်ကြတာဟာ အပြစ်ရှိတယ် ဆရာကြီးရဲ့၊ တပည့်တစ်ယောက်ရဲ့အပြစ်ကို ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆုံးမတာ မဆုံးမသင့်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်က ရန်ဖြစ်တဲ့ နှစ်ယောက်လုံးကို အတူတူ အပြစ်ပေးတာပါ။ ကျွန်တော့် တပည့်တွေအားလုံးကို ကျွန်တော် ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အတူတူချစ်ပါတယ်၊ အတူတူ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ချမ်းသာလို့ ဝိုလည်း မချစ်နိုင်ဘူး၊ လျှော့လည်း မချစ်နိုင်ဘူး

ဟုတ်ပါတယ်... ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ

ဆရာကြီးက ခေါင်းကုတ်ပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ပြန်တက်လာသော အဆီများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပွတ်သုတ်ပြီး တံတွေးမျိုသည်။

အခုဟာက မိန်းမကြီးက ဆတ်ဆတ်လူးနေလို့ပါ

ဒါကတော့ သူ့သားကို သူဖျက်ဆီးနေတာပဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ ကိုယ့်သားသမီးကို မဆုံးမဘူး၊ ဆရာသမား ဆုံးမတာလည်း မခံဘူးဆိုရင် ဒီကလေး ပျက်စီးမှာပဲ

အဲ... အဲ... သူပျက်စီးမှာက နောက်၊ လောလောဆယ်မှာတော့ ဆရာ... ဆရာ... ပျက်... အဲ...

အဖေမျက်နှာက တင်းသွားသည်။ သူ့ရှေ့မှ ဆရာကြီးကို စိုက်၍ ကြည့်ကာ ကြေကွဲစွာ ပြုံးလေသည်။

ဒီတော့ ဆရာကြီးက ဘာလုပ်ချင်ပါသလဲ

မိန်းမကြီးကို နည်းနည်းတောင်းပန်လိုက်ရင် ပြီးမယ်ထင်တယ်၊ အရှည်အရှည် ပြဿနာတွေ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ ဆရာရယ်

အဖေက နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။ ဆရာကြီး၏ အခန်းပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ချောင်းကြည့်နေသော နွဲ့ရည်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

*အမြောက် ကြိုက်ကြီးပါ ဆရာရယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး မြှောက်

ပင့်ပြီး စကားရောဖောရော ပြောလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပါ”

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ဒီကလေးက နောက်ထပ် ကျောင်းစည်းကမ်းတွေ ကျူးလွန်ရင်၊ အပြစ်တွေလုပ်ရင် ကျွန်တော် မဆုံးမရတော့ဘူးပေါ့ဟုတ်လား ဆရာကြီး”

“အာ... ဒါတော့ ဒါကတော့... ဒီကလေးကလည်း ဆိုး... ဆိုးတော့မယ် မထင်...”

အဖေက သက်ပြင်းချသည်။ နာကျင်ကြေကွဲစွာ ပြုံးသည်။
ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ထွက်စာတင်လိုက်ပါမယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဆရာကြီးအခန်းထဲက အဖေထွက်လာတော့ နွဲ့ရည် အဖေဆီ ပြေးသွားသည်။ အဖေမျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များဝဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေသော နွဲ့ရည်၏ ခေါင်းလေးကိုပွတ်ကာ ခပ်သောသောပြောသည်။

“ဆရာ လုပ်စားရတာ ပျင်းစရာကောင်းလာပြီ သမီးရေ၊ အဖေတော့ ကူလီထမ်းရ ကောင်းမလား၊ ဆိုက်ကားနှင်းရ ကောင်းမလား၊ မြင်းလှည်းမောင်းရ ကောင်းမလား၊ ဘာများ လုပ်စားရရင် ကောင်းမလဲဟင်”

အဖေက အေးသော်လည်း ပြတ်သည်။ ထိုနေ့ ထိုရက်မှစ၍ ကျောင်းသို့ မသွားတော့ပေ။

အမေကမူ အဖေ့ရှေ့တွင် ဘာမှမပြောသော်လည်း အဖေ့ကွယ်ရာတွင် ငိုလေသည်။ အမေ့တော့ ညီမလေးနှင့် မောင်လေးတွေကလည်း

ငိုကြသည်။ နွဲ့ရည်ကတော့ မငို၊ ဝမ်းနည်းသော်လည်း ငိုချင်စိတ်မရှိ။
အဖေလုပ်တာမှန်တယ် ဟူသော အသိက သူ့နှလုံးသားကို စိုးမိုးထား
သည်။

ကျောင်းတွင် အဖေမရှိတော့သော်လည်း နွဲ့ရည်တို့ မောင်နှမ
တွေက ထိုကျောင်းတွင်ပင် နေမြဲတိုင်းနေသည်။ နွဲ့ရည်ကို တွေ့လျှင်
ဆရာကြီးက *သမီးဖေဖေ ဘာလုပ်နေလဲ* ဟု မေးတတ်သည်။ မျက်နှာ
လည်း ညှိုးသွားတတ်သည်။ အဖေကို တောင်းပန်စကား ပြောခိုင်းသော
ဆရာကြီးကို နွဲ့ရည်က အစပိုင်းကမူ တော်တော်ကလေး မေတ္တာပျက်
မိသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာကြီး၏ မျက်နှာညှိုးညှိုးကိုမြင်တော့
နွဲ့ရည် စိတ်မဆိုးတော့ဘဲ သနားသလိုလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ အတွင်း
စိတ်က အမှန်တရားကို သိသော်လည်း ထိုအမှန်တရားဘက်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့
မရပ်ရဲသော သူ၏ စိတ်ဒုက္ခသည်လည်း တော်တော်ကြီးမည်ဖြစ်ကြောင်း
နားလည်သဘောပေါက်၍ လာသလိုရှိသည်။

*နွဲ့ရည်... နင့်အဖေက ခရိုင်ဝန်သားကို ရိုက်လို့ အလုပ်ပြုတ်
သွားတာဆို*

ပြုတ်တာမဟုတ်ပါဘူး ထွက်တာပါ

ပြုတ်တာနဲ့ထွက်တာ ဘာထူးလို့လဲဟ

*ထူးတာပေါ့၊ ပြုတ်တာက မလိုချင်လို့ ဖြုတ်ပစ်တာ၊ ထွက်တာ
က ကိုယ့်ဟာကိုယ် မလုပ်ချင်လို့ ထွက်တာ*

နင့်အဖေက ဆရာ မလုပ်ချင်တော့ဘူးတဲ့လား

အေး

ဘာဖြစ်လို့လဲ

ဆရာဆိုတာ ဆရာအလုပ် လုပ်ရမယ်တဲ့

ဆရာအလုပ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ စာသင်တာလား

အေးပေါ့

နောက်ပြီးတော့ရော

မသိဘူးဟာ မသိဘူးဟာ၊ လျှာရည်လိုက်တာ၊ တကတဲ

ဖြေရပါများတော့ နွဲ့ရည် စိတ်တိုသည်။ နွဲ့ရည်၏ သူငယ်ချင်းများက အဖေတပည့်များ မဟုတ်၍ အဖေကိုချစ်ခင်ခြင်း မရှိလှပေ။ အဖေအတွက်လည်း ခံပြင်းခြင်း မဖြစ်ကြပေ။

မသိလို့မေးတာပါဟာ... နင်ကလည်း

အေး... မသိတိုင်း မမေးနဲ့၊ ဒီလောကကြီးမှာ နင်တို့မသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ မသိတိုင်း လိုက်မေးနေရင် နင်တို့တွေ မေးရင်းနဲ့ လျှာထွက်ပြီးသေမှာပဲ

နွဲ့ရည် တကယ်စိတ်တိုလာတော့ သူငယ်ချင်းများ ငြိမ်သွားကြသည်။ သူတို့က သိလို၍ မေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုမေးခွန်းများက နွဲ့ရည်၏စိတ်ကို ညှဉ်းဆဲသလိုဖြစ်နေကြောင်းကို သူတို့ သတိမပြုမိကြပေ။

နဂိုကတည်းက ပြေးလွှားဆော့ကစားခြင်း သိပ်မရှိသော နွဲ့ရည်သည် အခုတော့ ယခင်ထက်ပို၍ ငြိမ်လာသည်။ *အလုပ်တစ်ခုခုတော့ မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်* ဟုပြောသော အဖေစကားကို ကြားယောင်သည်။ အမေ၏ မျက်နှာညှိုးညှိုးကို မြင်ယောင်သည်။ မိဘကို ကြင်နာသနားသော စိတ်သည် ထိုအချိန်ကစ၍ အမြစ်တွယ်ခဲ့လေသည်။

သားသမီးတွေများတော့ အိုးမကွာ၊ အိမ်မကွာ အလုပ်မျိုးပဲ လုပ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီအလုပ်ပဲ လုပ်ရမှာပဲ

အဖေက သက်ပြင်းရှိုက်၍ ပြောသည်။

အဖေရယ် ဒီပြင်အလုပ် မရှိဘူးလား

မရှိဘူး သမီး၊ အဖေတို့မှာ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်ဖို့လည်း အရင်းအနှီး တစ်ပြားမှမရှိဘူး။ ဆန်အိုးထဲမှာလည်း ဆန်မရှိဘူး။ ရရာ အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ။ ဘာလဲ သမီးက ကုန်တင်ကားမောင်းတဲ့လူရဲ့ သမီးဆိုတာကို ရှက်လို့လား

မရှက်ပါဘူး အဖေ

အေး... ဘာမှရှက်စရာမရှိဘူး။ အဖေ သူများပစ္စည်းခိုးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မတရားယူတာ မဟုတ်ဘူး

နွဲ့ရှည်မရှက်။ သို့သော် ဝမ်းနည်းသည်။ ကုန်တင်ကားကြီး၏ ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်ပြီး ကားမောင်းနေသော အဖေကို မြင်ရသည်မှာ မျက်စိ ထဲတွင် အချိုးမကျလှပေ။ မြေဖြူခဲကို နှစ်ရှည်လများ ကိုင်လာခဲ့သော ထိုလက်သည် ကားစတီယာရင်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မှ ကိုင်နိုင်ပါ့ မလားဟု တွေးမိပြီး စိတ်ပူနေမိသည်။ ကုန်တင်ကားများဆိုတော့ ည ဘက်တွင် မောင်းရသည်။ ကုန်ကို လိုရာပို့ပြီးသည့်နောက်၌ ထိုအရပ်က ကုန်ကို စောင့်ရှုတင်ကာ ပြန်မောင်းခဲ့ရသည်။ အဖေ တစ်ခါသွားလျှင် တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်ကြာတတ်သည်။ ပထမဆုံး အဖေ အိမ်ပြန်မအိပ် သောညက နွဲ့ရှည် အိပ်မပျော်။ *ငါတို့ကတော့ အိပ်လို့ အဖေကတော့ ကားမောင်းနေရမှာ၊ ညောင်းနေမှာပဲ၊ မျက်စိတွေဖန်ပြီး အိပ်ချင်နေမှာ ပဲ* ဟု တွေးရင်း အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အမေကလည်း အိပ်မပျော်၊ ဘုရားစင်တွင် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ခဏခဏ ဘုရားရှိခိုး နေလေသည်။ ပထမဆုံးအခေါက်တွင်မူ အဖေ သိပ်မကြာ၊ သုံးရက် အကြာတွင် ပြန်ရောက်သည်။ ရလာသောငွေကို အမေ့လက်ထဲ ထည့် သည်။

ဘဝစာမျက်နှာ အသစ်ဖွင့်ရတာပဲဟေ့၊ ကျောင်းဆရာအလုပ်နဲ့ တော့ တခြားစီပဲ

အဖေက ရယ်ရယ်မောမောပင် ပြောသည်။ ဘုရားပွဲနှင့် ကြုံ၍ အဖေဝယ်လာသော ပစ်တိုင်းတောင်အရုပ်ကလေး ခြောက်ရုပ်ကို သား သမီး ခြောက်ဦးအား တစ်ခုစီပေးသည်။

ဟောဒီမှာ တွေ့လား၊ ဘယ်လိုပစ်ပစ် ဘယ်တော့မှ မလဲဘူး။ အမြဲတမ်းထောင်နေတဲ့ ပစ်တိုင်းထောင်၊ ပစ်တိုင်းထောင်၊ ပစ်တိုင်းထောင် တဲ့ ပစ်တိုင်းထောင်၊ ဘယ်လောက် အတုယူစရာကောင်းသလဲ၊ ဘယ် လောက် အားကျစရာ ကောင်းသလဲ

အဖေက ပစ်တိုင်းထောင်လေးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပစ်ပြ သည်။ လိမ့်လိမ့်ပါအောင်ပြေးသော ပစ်တိုင်းထောင်လေးများသည် အရှိန်သေသွားသည်နှင့် ဆတ်ခနဲ ပြန်၍ ထောင်သွားတတ်သည်။

ပစ်တိုင်းထောင်ကို အတုယူကြ သားတို့သမီးတို့ရဲ့၊ ဟောဒီက အဖေရဲ့သားတွေ သမီးတွေ အကုန်လုံး လောကဓံဆိုတာကို ကြုံကြရဦး မှာပဲ။ တစ်ယောက်တည်း ခါးစည်းပြီး ခံရတဲ့အခါ ခံကြရမှာပဲ။ အဲဒီ အခါ ဟောဒီ ပစ်တိုင်းထောင်လေးတွေကို သတိရကြ၊ တည့်တည့်ကျကျ၊ စောက်ထိုးကျကျ၊ မှောက်လျက်ကျကျ၊ ပက်လက်ကျကျ ပြန်ပြီး ထကြ၊ ထောင်ကြ ဟုတ်လား

အဖေစကားကို ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက် နားထောင်မနေကြတော့။ ကြမ်းပေါ်တွင် ပစ်တိုင်းထောင်တွေလိုမို့ပြီး တဟေးဟေး တဟားဟား ဆူညံကုန်သည်။ အဖေက ပျော်ရွှင်ဆူညံသော သားသမီးများကို တစ်ဦး ချင်းကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အဖေမျက်လုံးက အမှောင်ရိပ်တွင် ရပ်နေသော နွဲ့ရည်၏အပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ နွဲ့ရည်က သူရသော ပစ်တိုင်းထောင်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အဖေအား ကြည့်နေသည်။

အဖေပြောတာ နားလည်လား သမီး
အဖေက လှမ်းမေးသည်။ နွဲ့ရည် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘မှတ်ထားနော်’

နွဲ့ရည်က ထပ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အဖေပေးသော ပစ်တိုင်းထောင်လေးကို နွဲ့ရည် အသေအချာ သိမ်းဆည်းထားသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် လိုစိုပြီး မပစ်ရက်၊ မဆော့ရက်။ ပဉ္စမတန်း အတန်းတင်စာမေးပွဲ ဖြေခါနီးတုန်းက ရထားသော အရုပ်ကလေးသည် အဋ္ဌမတန်းရောက်သည်အထိ အကောင်းပကတိ ရှိလေသည်။ ဝတ်ရည်တို့၊ ဖိုးသောကြာတို့ အရုပ်ကလေးများသည်ကား ဝိန်ချိုင့်ပြီး ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်ကုန်ပြီဖြစ်သည်။ အဝတ်ထည့်သော ထန်းခေါက်ဖာထဲတွင် အဝတ်စုတ်နှင့် ထုပ်၍ ထည့်ထားသော နွဲ့ရည်၏ အရုပ်က အသစ်အတိုင်းရှိနေ၍ မောင်လေးတွေက မျက်စောင်းထိုးသည်။ နွဲ့ရည် မပေး။

‘ညည်းကလည်းအေ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်၊ ဒီပစ်တိုင်းထောင်ကို မက်မက်မောမော’

အမေက အပြစ်တင်သည်။ နွဲ့ရည်က အမေ့ကိုတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောရဲ။ သို့သော် မောင်တွေကိုတော့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိမ်းထားသည်။ ‘နင်တို့တွေ ငါမသိဘဲများ ငါ့အရုပ်ကိုယူရင် အသေပဲ’ ဟု မျက်နှာထားနှင့် ပြောထားသည်။ မောင်တွေ၊ ညီမတွေအပေါ် ဘယ်သော အခါမှ မနှမြော၊ မတွန့်တို မရှိခဲ့သော နွဲ့ရည်သည် ဒီပစ်တိုင်းထောင်လေးကိုတော့ အထိမခံ။

အမေကတော့ ဘာမှမသိ။ ‘ပစ်တိုင်းထောင်’ ကို ကစားစရာဟု ထင်သည်။ နွဲ့ရည်အတွက်မူ ထိုပစ်တိုင်းထောင်လေးသည် ကစားစရာမဟုတ်။ ‘ဘဝသတ္တိ’ ၏ အမှတ်အသားဖြစ်သည်။ ထိုပစ်တိုင်းထောင်ကို

မြင်တိုင်း *တည့်တည့်ကျကျ၊ စောက်ထိုးကျကျ၊ မှောက်လျက်ကျကျ၊ ပက်လက်ကျကျ ပြန်ပြီးထကြ၊ ထောင်ကြ* ဟူသော အဖေစကားကို အမှတ်ရသည်။

* နွဲ့ရည်ရေ၊ ငရုတ်သီးလေးတွေ ခူးချည်ပါဦး သမီးရယ်၊ ဒီမှာ ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်ထဲ ထည့်ရအောင်*

အမေက မီးဖိုထဲမှ လှမ်းအော်၍ နွဲ့ရည် နေရာမှထသည်။ အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်တွင် မြေပန်းအိုးနှင့်ထည့်ကာ စိုက်ထားသော ငရုတ်ပင်မှ ငရုတ်သီးလေးများကို တစ်တောင့်ချင်း ခူးယူသည်။

* အစ်မ ငရုတ်ပင်က ဟန်ကျသားပဲ၊ အိမ်မှာ ငရုတ်သီးစိမ်းဝယ် ဖို့ မလိုဘူး၊ လိုရင် ခူးစားရုံပဲ*

ဝတ်ရည်နှင့် ဖိုးသောကြာက ဖိနပ်ချွတ်တွင် ဖိနပ်ဖင်ခုထိုင်ပြီး ကြံချောင်းများကို အခွံခွာနေသည်။ အဖေ ကားမောင်းသော အလုပ်မှ ရသည့်ဝင်ငွေသည် ကျောင်းဆရာဘဝက ဝင်ငွေထက်ပင် များသေး သော်လည်း နွဲ့ရည်တို့တစ်အိမ်သားလုံး ဝဝလင်လင် စားလောက်ရန် ကား မပြည့်စုံပေ။ နွဲ့ရည်တို့၊ ဝတ်ရည်တို့က အသက်ကလေးတွေ ကြီး လာတော့ မိဘကို တတ်အားသမျှ ကူညီရန် စဉ်းစားကြသည်။ ကြိဝယ် ပြီး ကြိပန်းခိုင်လုပ်ကြသည်။ ထိုနောက် အိမ်ရှေ့တွင် ဗန်းကလေးနှင့် ချပြီး ရောင်းသည်။ ငါးဖူးတစ်ကျပ်တော့ မြတ်သည်ပင်။ အမေအတွက် ငါးပိဖိုး ရသည်။ သူတို့အတွက် ခဲတံဖိုး၊ ချွန်စက်ဖိုး ရသည်။ အဖေ သားသမီးများက အဖေသွေး အပြည့်ပါသည်ဖို့ *ကြိပန်းခိုင်နော်... ကြိပန်းခိုင်ချိုချိုကလေး* ဟု တစ်ယောက်တစ်လဲ အော်ရန် ဝန်မလေး ကြ။

ဖိုးသောကြာက အဲဒီငရုတ်ပင်အောက်မှာ ကြက်သွန်နီတစ်စွဲ တူးမြှုပ်ထားတယ် သိလား အစ်မ၊ ကြက်သွန်မြိတ်စားရအောင် တဲ့။

ဝတ်ရည်က သတင်းပေးသည်။ နွဲ့ရည်က ငရုတ်ပင်ရင်းကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ အမြိတ်ထွက်စ ကြက်သွန်ဥလေးတစ်လုံးက မြေကြီးထဲမှ တစ်ပိုင်းပေါ်နေသည်။

နွဲ့ရည်တို့ အိမ်လေးက မြေအပို တစ်လက်မမျှပင် မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် နွဲ့ရည်က သူငယ်ချင်းအိမ်မှ ငရုတ်ပင်ပေါက်လေး ရလာတော့ မြေဖုန်းအိုးထဲသို့ လမ်းဘေးက မြေတူးထည့်ပြီး စိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ငရုတ်ပင်လေးသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာသည်။ ထိုနောက် အပွင့်တွေ ဝေလာသည်။ ယခုတော့ ငရုတ်သီးစိမ်းစိမ်းနီနီလေးတွေက မိုးပေါ်မတ်မတ်ထောင်ကာ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် သီးနေကြပြီဖြစ်လေသည်။ လိုချင်လျှင် လိုသလောက် ခူးတို့လိုက်ရုံသာ။ နွဲ့ရည်တို့ တစ်အိမ်ထောင်တော့ ကောင်းကောင်းစားလောက်သည်။

အစ်မ ငရုတ်သီးတွေကလည်း စပ်လိုက်တာ ဝီခေါ်နေတာပဲ

ငရုတ်မှန်ရင် စပ်ရမှာပေါ့ ဝတ်ရည်ရဲ့

ဟော... အဖေ ပြန်လာပြီ

ဝတ်ရည်က ကြံချောင်းကို ပစ်ချကာ အဖေကို ဆီးကြိုသည်။ အဖေမျက်နှာတွင် ချွေးပြန်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ လွယ်အိတ်ကို လှမ်းပေးပြီး *ရေအေးအေးတစ်ခွက်* ဟု ပြောသည်။

နွဲ့ရည်လည်း အိမ်နောက်ဖေးသို့ အမြန်ဝင်ခဲ့သည်။ လက်ထဲမှ ငရုတ်သီးလေးများကို အမေအားပေးပြီး ရေအိုးစင်မှ ရေအေးအေးတစ်ခွက်ကို ပြည့်ပြည့်ခပ်ယူလိုက်သည်။

ဟူး... ညောင်းလိုက်တာ

အဖေက ရေကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်လိုက်သည်။ ချွေးတွေ ပိုနေသော ရုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး စွပ်ကျယ်ကိုဟကာ သူ့ရင်ဘတ်

ကိုသူ လေနှင့်မှုတ်နေသည်။ ဇွဲရည်က ယပ်တောင်နှင့် ထပ်ခပ်ပေးမည် ပြုသောအခါ အဖေက လက်ကာ၍ တားသည်။

‘နေပါစေ၊ ချွေးငုပ်သွားမယ် သမီး’

‘အဖေလည်း ပင်ပန်းလိုက်တာ’

‘ပညာမတတ်တဲ့ လူတွေလုပ်တဲ့အလုပ်ကိုး သမီးရဲ့၊ ပင်ပန်း တာပေါ့’

အဖေက ပြုံး၍ ပြောသည်။ သို့ပေမဲ့ အဖေ့အပြုံးက မရွှင်လှပေ။ တပည့်ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ယဉ်ကျေးရန်၊ သိမ်မွေ့ရန် သွန်သင်ဆုံးမ လမ်းပြခဲ့သော အဖေသည် စရိုက်ကြမ်း၊ အနေကြမ်းသော ကားသမားများ ကြားတွင် အနေရအထိုင်ရ ကျပ်ဟန်တူသည်။ သို့သော် ပိုက်ဆံကလေး ရလာရင် စားလိုက်ရင်း ကုန်လိုက်ရင်းနှင့်မို့ အရင်းအနှီး လည်း မစုဆောင်းနိုင်ခဲ့ပေ။ အလုပ်အသစ်လည်း ပြောင်းလဲပြီး မလုပ်နိုင် ခဲ့ပေ။

‘အဖေ’

ဖိုးသောကြာက လှမ်းခေါ်သည်။

‘ဘာတုံးကွ’

‘မစပ်တဲ့ငရုတ် ရှိလားဟင်’

‘အဖေတော့ မကြားဖူးပေါင်ကွာ’

‘ရှိရင် စားကြည့်ချင်လိုက်တာဗျာ’

ဖိုးသောကြာသည် သောကြာသားမဟုတ်၊ ကြာသပတေးသား ဖြစ်သည်။ သို့သော် သောကြာနှင့် နီးသောကြောင့်လားတော့ မသိ။ စိစိညံ့အောင် စကားများသည်။ အမေးအဖြန်းထူသည်။ အငြင်းအခုံ သန်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေက သူ့ကို ဖိုးသောကြာဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ် သည်။

မစပ်တဲ့ ငရုတ်များ ဘာလုပ်ဖို့လဲသားရယ်၊ ငရုတ်သီးဖြစ်ပြီး မစပ်ရင် ဒီငရုတ်သီးဟာ တာဝန်မကျေတဲ့ငရုတ်ပဲ

ကြံဖြစ်ပြီး မချိုရင်ကော အဖေ

ဝတ်ရည်က ကြံခွဲရင်းမှ လှမ်းမေးသည်။

ကြံဖြစ်ပြီးမချိုရင်လည်း ဒီကြံမှာ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိလို့ပဲ။ ကြံရဲ့ တာဝန်က ချို့ဖို့

ဒီလိုဆို ရှောက်သီးရဲ့တာဝန်က ချဉ်ဖို့၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးရဲ့ တာဝန်က ခါးဖို့

ဖိုးသောကြာက နှုတ်ရေးစကားတတ်လုပ်ကာ ဆက်၍ ရွတ်သည်။ အဖေရယ်နေစဉ် အိမ်နောက်ဖေးမှ အမေ ထွက်လာသည်။ ဖိုးသောကြာ ၏ စကားကိုကြားတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ဝင်ပြောသည်။

သားတို့ သမီးတို့တာဝန်က စာကျက်ဖို့၊ ပညာရှာဖို့

အမေတို့ အဖေတို့တာဝန်က ထမင်းချက်ဖို့၊ ပိုက်ဆံရှာဖို့

ဖိုးသောကြာက အားကျမခံထပ်၍ တွန့်သည်။ သူ့စကားကို သူ ဟုတ်လှပြီဟု သဘောကျနေသော်လည်း ဝတ်ရည်က သူ့ကို တံတောင် နှင့် တွက်ကာ မျက်စောင်းထိုးသည်။

ထမင်းချက်ဖို့၊ ပိုက်ဆံရှာဖို့ဆိုရင် နင့်ကို ငွေတစ်သိန်းနဲ့ ထမင်း ချက်တစ်ယောက် ပေးမယ်၊ ကဲ... နင် အဖေနဲ့ အမေနဲ့ လဲမလား

ဟ... ဘာလို့ လဲရမှာလဲ

ပြူးတူးပြိုတ် ဖြစ်သွားသော ဖိုးသောကြာအား ကြည့်ကာ အားလုံး ရယ်မိကြသည်။ အဖေ၏ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေသော ပင်ပင်ပန်းပန်း နှမ်းနှမ်းနယ်နယ် အနိပ်အရောင်များလည်း အတန်ငယ် ပြေပျောက်သွားသည်။

*မိဘနဲ့သားသမီးမှာ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ဘယ်လိုရှိတယ်၊ ဘယ်ညာရှိတယ်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့

ဒါတွေထက် အရေးကြီးတာက၊ တန်ခိုးအင်အားကြီးတာက စေတနာနဲ့ မေတ္တာပါ*

အဖေက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

မိဘမေတ္တာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မိဘဖြစ်လာတဲ့တစ်နေ့ကျမှ နားလည်မှာပဲ သားတို့သမီးတို့ရေ

အမေက ဝတ်ရည်တို့လက်ထဲမှ ဓားကို လှမ်းယူကာ ကြိဆစ် ဝိုင်း အဝိုင်းလေးတွေရအောင် ဖိကြိတ်ပြီး လှီးဖြတ်သည်။ ဓားကတုံး နေတော့ တိတိရှိရှိ မပြတ်ချင်ပေ။

ခွဲရည်သည် အမေ့လက်ချောင်း ပိန်ပိန်လေးများကို ငေးကြည့် နေမိသည်။ အမေ့လက်ကလေးများသည် ဘယ်တော့မှ အလုပ်နှင့်ပြတ် သည်ဟူ၍ မရှိ။ အိပ်ချိန်တွင်ပင် အနားမနေရ။ အငယ်ဆုံး၊ အဆိုးဆုံး၊ ညီမလေးဝတ်မှုန်က *ယားတယ်... ယားတယ်* နှင့် ဂျီတိုက်လွန်းသော ကြောင့် သူ့ကျောပွတ်ပြီး ခပ်သာသာ ကုတ်ပေးနေရတတ်သေးသည်။

သားသမီးခြောက်ယောက်လုံး ဘွဲ့တွေရ၊ ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်၊ ဟော... ဘွဲ့ဝတ်စုံတွေကိုယ်စီဝတ်ပြီး အမေကလည်း ပဝါကြီးခြံ၊ လို့ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်လိုက်ရရင် သေပျော်ပြီ ကလေးတို့ရေ

ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွာ

အမေက မျှော်လင့်တကြီး ပြောသည်။ အဖေ နှစ်သိမ့်စကား ဆိုသည်။ အသက်ကို ဝဝရူကာ ခါးကိုမတ်၊ ပခုံးကို မြှင့်ထားလိုက် သော အဖေ့ရုပ်သွင်ကို ခွဲရည်မျက်စိထဲတွင် စွဲသွားသည်။ *ဘယ်တာဝန် တွေ ဘယ်လောက်ပိပိ၊ ဘယ်လောက်လေးလေး ငါတို့နိုင်အောင်ထမ်း မယ်ကွ* ဟု ကြွေးကြော်နေသယောင် ရှိလေသည်။

ကဲ... ပြောစမ်းဖိုးသောကြာ၊ ငါ့သားက ကြီးရင် ဘာလုပ်မှာ လဲ

စစ်တိုက်တဲ့ ဝိုလ်ကြီးဗျ

သမီးဝတ်ရည်ကရော

စာသင်တဲ့ ဆရာမ

အမေက နွဲ့ရည်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုနောက် ပြုံး၍ မေးသည်။

ကဲ... ငါ့သမီးကြီး နွဲ့ရည်ကရော... ဘာလုပ်မှာလဲ

အင်ဂျင်နီယာ

နွဲ့ရည်က အမေ့ကို မော်ကြည့်ကာ တိုးတိုး ဖြေလိုက်လေသည်။

လုပ်ချင်တာလည်း မလုပ်ရပါ။ မလုပ်ချင်တာတွေလည်း လုပ်ရတာ၊ ဟောဒီ မောင်ကီလီဈေးမှာလ၊ ဟိုဒီပြေးလို့ကွယ် ပိုက်ဆံရှာ၊ ဆဲဒါ... ဆဲဒါ... ဆဲ... ဒါ... ဘဝ... သံသရာ

ကိုကြာရိုး၏အသံက မနွဲ့ရည်ကို လှုပ်၍ နှိုးလိုက်သည်ကဲ့သို့ ရှိသည်။ မနွဲ့ရည်သည် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း သူ့မျက်စိရှေ့မှ ကိန်းဂဏန်းများကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဆွာမိ ... ငါးကြင်းပေါက် ၁၀ ပိဿာ

မအေးညွန့် ... ငါးမြစ်ချင်း(ကြီး) ၁၂ ပိဿာ

ဦးထူး ... ငါးမြစ်ချင်း(သေး) ၁၅ ပိဿာ

ဒေါ်လှရင် ... ငါးခေါင်းပွ ၁၀ ပိဿာ

မနွဲ့ရည်က ကိန်းဂဏန်းများကို ဆက်ဖတ်မနေတော့၊ ဂဏန်းတွက်စက်ကလေးကိုသာ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ခုချင်းရေးပြီး တွက်သွားသည်။ ငါးတွေက အချိန်ကိုသာ ရေးထားသည်။ ဈေးနှုန်းကိုတော့ မသတ်မှတ်ရသေး။ ငါးယူသွားသော ငါးသည်တွေကလည်း ငါး

ကိုသာ ယူသွားသည်။ ငွေကိုမပေးချေသေး။ မနေ့မနက်က ဒီငါးတွေ ယူသွားပြီး ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဈေးတွေ ရောင်းပြီးကြပြီမို့ သူတို့လက်ထဲ တွင်လည်း ငွေပေါ်ပြီဖြစ်သည်။ နက်ဖြန်မနက်လာလျှင် သူတို့သည် မန္တရည် သတ်မှတ်သောဈေးနှင့် မနေ့က ငါးပိုးတွေကို ချေပြီး နောက်ထပ် ငါးများကို ယူသွားကြမည်ဖြစ်သည်။ ငါးလောကတွင်တော့ အကြွေး မပေး၍လည်း မဖြစ်၊ လက်ငင်းချေစနစ်နှင့်သာ ရောင်းလျှင်လည်း ဒီငါးတွေ တောင်ပုံရာပုံကို မြန်မြန်ထက်ထက်ရောင်း၍ ပြီးနိုင်မည်မဟုတ်။ ဒီတော့ ယုံကြည်မှုကို အရင်းခံပြီး အလုပ်လုပ်ရသည်။ တချို့ကတော့ ညစ်သည်။ ဒီနေ့ ဒီဒိုင်တွင် ငါးယူသွားပြီး နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဟိုဘက်ဒိုင်မှာ သွားဝယ်သည်။ ပိုက်ဆံကို မဆပ်တော့ဘဲ ရှောင်သည်။

ရန်ကုန်ဈေးတွေက ယူရသော ငါးအချိန်မှာ ဆယ်ဂဏန်းတွေမို့ တော်သေးသည်။ အကြွေးမရသော်လည်း ရာဂဏန်း၊ ထောင်ဂဏန်းသာ ဖြစ်သည်။ နယ်သမားတွေကျတော့ ပိုဆိုးသည်။ အချိန်က ရာဂဏန်း၊ ထောင်ဂဏန်း ဖြစ်သည်။ ဒီတော့လည်း အကြွေးက ထောင်ဂဏန်းပင် မက၊ သောင်းဂဏန်းထိ ရောက်သည်။ ဈေးသမားတွေလို ဒီနေ့ပေး၊ နောက်နေ့ရှင်း စနစ်နှင့်လည်း မဟုတ်။ ငါးများကိုသာ ကုန်တင်ကားနှင့် တိုက်၍ တိုက်၍ သယ်သွားသော်လည်း ငွေကိုတော့ တော်တော်နှင့် မရှင်းတတ်။

‘မအေပေး ဒူးရင်းသီးသည် တစ်ခြင်းအစိတ်ဆိုလို့ တန်လှချေ ကလားဆိုပြီး ဝယ်မိပါတယ်... ချီးမှပဲ၊ ဒုအထိ တစ်လုံးမှ မကောင်း သေးဘူး။ နုလည်းနုသေး၊ ရေကလည်းဝင်သေး၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦးကွာ။ စားကြည့်လိုက်ရင် ရေအတိုင်းပဲ။ ရေကမှ သူထက်ချိုဦးမယ် ထင်တယ်’

ရယ်သံများကို ကြားရသည်။ ပုစွန်ပွဲစား ကိုလှဝေ၏ အသံဖြစ် သည်။ မန္တရည်လည်း ရယ်ချင်သွားသည်။ ဒူးရင်းသီး ဆယ်လုံးပါသော

ခြင်းတစ်ခြင်းကို အစိတ်ဟုဆိုတော့ တစ်လုံးနှစ်ကျပ်ခွဲသာ ကျသည်။
ကောင်းမည်။ ချိုမည်သာဆိုလျှင် တန်လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။

*အချင်းချင်းတွေကိုကွာ ချိုး... မကောင်းရင်လည်း မကောင်း
ဘူး ပြောရောပေါ့။ ဟင်း... လာပလေ့စေ၊ ငါ့ဆီကိုလာပြီး ပုစွန်လေး
ဟင်းစားရောင်းပါဦးဆိုမှ အပုပ်တွေ ရောင်းလိုက်ဦးမယ်*

*ရှင်ပုစွန်ပုပ်ကို ဝယ်ပါလိမ့်မယ်အားကြီး၊ ငါးတွေ ပုစွန်တွေက
ဒူးရင်းသီးလို အခွံဖုံးမထားဘူးရှင်၊ ကြည့်လိုက်ရင် အသိသာကြီး*

*ချိုး... တစ်လုံးတစ်ဆယ်တန် ဝယ်စားလိုက်ရကောင်းသား၊
အဲဒါကမှ ကောင်းဦးမယ်၊ ငွေကုန်ရကျိုးနပ်ဦးမယ်*

*တစ်ဆယ်နဲ့ နှစ်ကျပ်ခွဲ ဒီလောက်ဈေးကွာနေမှ ရှင်ကဘာလို့
နှစ်ကျပ်ခွဲတန် ဝယ်သေးလဲ။ အပေါစားလိုက်တာကိုး ခဲပေါ့*

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံများကို ကြားရသည်။ ဒူးရင်းသီး
နဲ့ကလည်း ငါးညှိနဲ့နှင့်အတူ ရောပြီး ဝှေ့ဝဲနေသည်။ ဒီငါးစိမ်းတန်းထဲ
တွင် ငါးညှိနဲ့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပျောက်မည်မဟုတ်။ ငါးတွေ၊ ပုစွန်
တွေကို ဒီရုံကြီးထဲတွင် တောင်ပုံရာပုံ ပုံပြီး ရောင်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း
များစွာ ကြာလေပြီမို့ အောက်ခင်း သမံတလင်းကြမ်းတွင်သာမက နံရံ
တွေ၊ ထုပ်တန်းတွေ၊ ခေါင်မိုးပြားတွေမှာပါ အညှိနဲ့က စွဲနေပြီ ဖြစ်သည်။
အညှိနဲ့စွဲနေသော၊ မီးမှိုနံ့မှိုလင်းသော၊ ရေခဲခွဲသံ တကိုးကိုးနှင့် ဆူညံသော
ဒီရုံကြီးထဲတွင် မနွဲ့ရည် ကျင်လည်ခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ခန့် ရှိပေပြီ။
တစ်ခါတစ်ရံလည်း ရန်ဖြစ်သံကို ကြားရသည်။ ဆဲသံဆိုသံ၊ တိုင်းသံ၊
ထွာသံများကို ကြားရသည်။ ထိုအသံများကိုလည်း မနွဲ့ရည် နားယဉ်ပြီ။
ရောမရောက်လျှင် ရောမသားလိုပင် ကျင့်ရမည်မို့ သူကိုယ်တိုင်လည်း
အနည်းအကျဉ်းတော့ ဆဲတတ် ဆိုတတ်ပြီ။

ကျော်ကျော်... နင် ဈေးစနည်းနာပြီးပြီလား

ပြီးပြီ အစ်မ

ငါးမြစ်ချင်း ဘယ်ဈေးဖြတ်သလဲ

ဆယ့်လေးခွဲ အစ်မ

သူတို့အကောင်တွေက ဒီထက်ကြီးလား

*ဒီလောက် ပိဿာဝန်းကျင် အကောင်တွေပါပဲဗျာ၊ ယောင်
ယောင်လေးတော့ ကြီးမလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ငါးက
နည်းနည်းပွပြီဗျ။ ကျွန်တော်တို့လောက် မလတ်ဘူး*

*တို့ငါးက လတ်လိုက်တာ ရဲနေတာပဲ။ ဒါဆိုရင် ဈေးအတူတူ
ပဲ ဖြတ်မယ်*

အကောင်သေးကတော့ ဆယ့်သုံးတဲ့

*ဒီလိုဆို တို့အကောင်သေးကို ဆယ့်နှစ်ခွဲပဲတော်ပြီ၊ ငါးကြင်း
ကရော*

ဆစဉ့်ခြောက် နည်းနည်းသေးတယ်

*ဒီလိုဆို တို့ကနည်းနည်းကြီးတာ ဆယ့်ခြောက်ပေါ့ ဟုတ်လား၊
ခေါင်းပွကတော့ တခြားဒိုင်မဝင်ဘူး ထင်တယ်။ ဆယ့်တစ်ခွဲပဲ ဖြတ်
လိုက်မယ်*

မန္တရည်က သူ့ဒိုင်တွင် အလေးမှန်ရမည်၊ ဈေးသက်သာရမည်
ဟူသောမူကို လက်ကိုင်ထားသည်။ အမြတ်နည်းနည်းနှင့် များများရောင်း
သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လက်ကျန်ငါးမထားဘဲ အပြတ်ရှင်းပစ်သည်။
ဈေးကိုင်၍ထားကာ ယိုင်ပတ်ပြီး ရေခဲလည်း မရိုက်ချင်ပေ။

တကယ့်တကယ်တော့ မန္တရည်တို့က တစ်ပိဿာလျှင် ငါးမူးသာ
စားရသော ငါးပွဲစားဖြစ်သည်။ ငါးလက်ကျန်များလျှင်လည်း သူနှင့်
မဆိုင်၊ နယ်မှပို့၍ရောင်းသူသာ နစ်နာမည်ဖြစ်လေသည်။ မည်သည့်ဈေး
နှင့် ဖြတ်ရောင်းရောင်း မန္တရည်က သူ့ဒိုင်တွင်တင်၍ ရောင်းပေးခအဖြစ်

တစ်ပိဿာလျှင် ငါးမူးရမည်ဖြစ်သည်။ နာစရာရှိလျှင် ရောင်းသူသော်လည်းကောင်း၊ ဝယ်ယူသော်လည်းကောင်း တစ်ဦးဦးကသာလျှင် နစ်နာမည် ဖြစ်လေသည်။ မန္တရည်က ကြားပွဲစားမို့ နာစရာမရှိ။ မန္တရည်က ငါးဈေးကို မြင့်၍ဖြတ်လျှင်ကား ရောင်းသူက သာသွားမည်ဖြစ်ပြီး နှိမ်၍ ဖြတ်လျှင်ကား ဝယ်သူက သာသွားမည်ဖြစ်သည်။ ဒီတော့လည်း မန္တရည်က ကြားမှနေ၍ ရောင်းသူလည်း မနာအောင်၊ ဝယ်သူလည်း မနာအောင်၊ ငါးလက်ကျန်လည်း မရှိအောင် စဉ်းစားပြီး ဈေးဖြတ်ရလေသည်။ ကိုယ်ဈေးဖြတ်မှားလျှင် နောင်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ဒိုင်ကိုလာပြီး ငါးတင်သူလည်း ရှိမည်မဟုတ်၊ ငါးဝယ်သူလည်း ရှိမည်မဟုတ်။

အစ်မ ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ

ဆယ်နာရီခွဲခါနီးပြီ၊ နင်လည်း နားလိုက်ဦးလေ၊ သွား... အိပ်စင်သုံးခု သွားငှား၊ ဒေါ်ခွဲရည်က ငှားခိုင်းတာပါ၊ မပျောက်စေရပါဘူးလို့ ပြောခဲ့

ဓနုဖြူငါး ရောက်ခါနီးပြီထင်တယ်။ ရောက်ရင် ချိန်ရဦးမယ်

မသေချာပါဘူးဟာ၊ အဲဒီသောင်းပြောင်းငါးတွေက ဝင်ချင်တဲ့ အချိန်မှ ဝင်တာ၊ တွံတေးငါးကသာ မွေးမြူရေးငါးမို့ စိတ်ချရတာ။ ရတဲ့အချိန်လေး အိပ်သာအိပ်၊ ရောက်တော့လည်း ထတာပေါ့

မန္တရည် စာရင်းဆက်တွက်သည်။ တစ်ပိဿာကို ဆယ့်နှစ်ကျပ်ခွဲနှင့် ဆယ့်ငါးပိဿာအတွက် မည်မျှကျသနည်းသိရန် ဂဏန်းတွက်စက်ကို တဂျောက်ဂျောက်နှိပ်ချလိုက်သည်။ ၁၈၅.၅၀ ဟု လင်းခနဲ လက်ခနဲ ပေါ်လာသော ကိန်းဂဏန်းကို ကူးရေးချလိုက်သည်။ တစ်ပိဿာ ဆယ့်လေးကျပ်ဈေးနှင့် ပိဿာနှစ်ဆယ်၏တန်ဖိုးကို စိတ်တွက်နှင့် တွက်လျှင်ပင် ၂၈၀ မှန်းသိသော်လည်း အကျင့်ပါနေသော လက်ကစက်ကိုသာ တဂျောက်ဂျောက် နှိပ်မိသည်။ ၂၈၀ဟု ပေါ်လာမှ ချရေးလိုက်

သည်။ အပေါင်း၊ အနတ်၊ အမြောက်၊ အစားများအတွက် မန္တရည်သည် သူဦးနှောက်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့စွမ်းအားကိုလည်းကောင်း မသုံးချင် တော့ပေ။ အခြားနေရာများတွင် စဉ်းစားရလွန်း၊ တွေးတောရလွန်း၊ တွက်ချက်ရလွန်းသော သူဦးနှောက်ကလေးကို သနားပင် သနားမိသေး သည်။ ထို့ကြောင့် ခိုနိုင်သော နေရာတွင်တော့ အပြတ်အသတ် ရေသာ ခိုသည်။ ဦးနှောက်ကလေးကို တတ်နိုင်သမျှ အနားပေးသည်။

ယခု ငါးတွေက တွံတေးငါးတွေ ဖြစ်သည်။ တွံတေးမှ 'မရီ' နှင့် မန္တရည် ဆက်သွယ်မိသည်မှာ မနှစ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ငါးသလောက်ရာသီ ကုန်ပါက မွေးမြူရေးရာသီသို့ အလှည့်ရောက်သည်။ ယခင်က ပုလဲနှင့် ငါးဌာနက မန္တရည်တို့လို ဒိုင်ကြီးတွေကို ချပေးသော ငါးသလောက်များကို မန္တရည်တို့က နယ်အရပ်ရပ်သို့ ဖြန့်သည်။ ယခု လိုပင် တစ်ပိဿာလျှင် ငါးမူးတင်၍ ပြန်ရောင်းသည်။ ယခုလို မွေးမြူ ရေးရာသီရောက်ပါက ကန်ရှိသော အရပ်မှ ငါးများကို မန္တရည်တို့ စောင့်ရပြန်သည်။ ရန်ကုန်တွင် ဖြန့်ပေးရပြန်သည်။ ယခုလည်း တွံတေး တွင် ကန်များဖော်ပြီး ဖြစ်သည်။ မရီက တွံတေးမှ ကန်တစ်ကန်ကို ချုပ်၍ ဝယ်သည်။ မန္တရည်ဆီသို့ ပို့သည်။ မန္တရည်က သူဒိုင်မှ နေ၍ ဖြန့်ရောင်းပေးရသည်။ ရောင်းပေးခအဖြစ် တစ်ပိဿာလျှင် ငါးမူးပွဲခ ရသည်။ တစ်ညလျှင် အချိန်တစ်ထောင်လောက် အနည်းဆုံး ရောင်းရ သည်မို့ ငါးရာတော့ အနည်းဆုံး ကျန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း တစ်ထောင်၊ ထောင့်ငါးရာ၊ နှစ်ထောင်ရသည်။ ငါးသလောက် ရာသီ တုန်းက ပိဿာချိန် သောင်းနှင့်ချီနေလေတော့ တစ်ပိဿာ ငါးမူးပင် အမြတ်မယူနိုင်။ တစ်မတ်သာယူရပြီး အပြတ်ဖြန့်ပစ်ခဲ့ရသည်။ ငါးမူး မြတ်သည့်အစား တစ်မတ်သာမြတ်၍ အမြတ်ထက်ဝက် နည်းသော်လည်း မန္တရည်တွင် ငါးတွေ တောင်ပုံရာပုံ ပုံ၍ မနေတော့ပေ။ ငါးလက်ကျန်

နည်းခဲ့သည်။ ယိုင် မပတ်ခဲ့ရ။ ရေခဲ မရိုက်ခဲ့ရ။

ငါးပွဲစားဟူသည် အမြတ်ချည်းသာ ရှိသည်။ သူ့အတွက် အစွဲမရှိဟူ၍လည်း တွက်၍မရ။ မွေးမြူရေးရာသီတွင် ငါးလက်ကျန်သည် သူနှင့်မဆိုင်သော်လည်း ရောင်းလိုက်ပြီးမှ ကြွေးမရပါက ကြားမှ ကိုယ်က စိုက်ရတော့သည်။ ငါးပို့သူကို သူ့အချိန်နှင့် သူ့ငွေနှင့် အတိအကျ ရှင်းရသည်သာ ဖြစ်သည်။ အကြွေးတွေ များပါက ကိုယ်က စိုက်ရပြီသာမှတ်။ မစိုက်ချင်လျှင် ကြွေးကို ရအောင်တောင်းပေတော့။ *မမှားသော ရှေ့နေ၊ မသေသော ဆေးသမား* ဟူသော စကားရှိသည်။

မန္တရည်က ထပ်၍ ဖြည့်လိုက်ချင်သေးသည်။ *ကြွေးမဆုံးပူးသော ငါးပွဲစား* ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

မန္တရည်ဆုံးသော ကြွေးက များပြီ။ နယ်သမား၊ ရန်ကုန်ဈေးသမား စုစုပေါင်း အကုန်ပေါင်းလိုက်လျှင် ငါးသောင်းခန့် ရှိလေသည်။ ဥက္ကံက ဦးမြင့်သန်းဆိုလျှင် ကြည့်၊ ငါးသလောက်ရာသီတုန်းက သူသည် မန္တရည်၏ ဖောက်သည်ဖြစ်သည်။ သူသယ်သွားသော ငါးသလောက်ဖိုးကို စုပေါင်းတွက်ကြည့်တော့ ငွေရှစ်ထောင်ဖိုးလောက် ရှိသည်။ သူက ငွေမပေးဘဲ *ကျုပ်တို့ဘက်က အင်းငါးတွေကို ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ချုံတွေဖော်တော့လည်း ချုံငါးတွေပို့မယ်* ဟု ငါးပေး ငါးယူစကားဆိုခဲ့သည်။ ယခုတော့ကြည့်။ ငါးသလောက်ရာသီ ကုန်ပြီ၊ အင်း ဖော်ချိန်၊ ချုံဖော်ချိန်ရောက်ပြီ၊ သို့သော် ဦးမြင့်သန်းကို မတွေ့ရသေး။ သူ ရန်ကုန်ရောက်လာသည်ဟု ကြားရသော်လည်း ကိလိဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်၊ သူငါးများကို ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးတွင် သွား၍ သွင်းသည်ဟု သတင်းရသည်။

မန္တရည် သက်ပြင်းချသည်။ အခုတွက်နေသော စာရင်းတွေ ပြီးလျှင် ဦးမြင့်သန်းဆီသို့ ကြွေးတောင်းစာရေးရဦးမည်။ စာရေးတောင်း၍မှ

မပေးလျှင်တော့ ဥက္ကံတွင် လူချမ်းသာ စာရင်းဝင် တင့်တောင့်တင့်တယ်
နေသူစို့ သူ့အရပ်သားများ ရှေ့တွင် ဆဲမည်ဆိုမည်ကိုတော့ အတန်ငယ်
လန့်နိုင်သည်။ မန္တရည်လည်း မရလျှင် ရသည့်နည်းနှင့် ကြိုးပမ်းရမည်။
အကုန်ရဖို့ကိုတော့ မမျှော်မှန်းရဲ။ ထက်ဝက်ရလျှင် ကျေနပ်ရမည်
ဖြစ်လေသည်။

‘ဟေ့ကောင် သက်ထွေး၊ မအိပ်သေးဘူးလား’

‘အင်း... အိပ်ရကောင်းမလား မသိဘူး၊ မျက်စိတွေတော့ ဖန်
နေတာပဲ’

‘အစ်မက ပြောနေတယ်၊ အိပ်လိုက်ကြဦးတဲ့’

ကျော်ကျော်က သူ့အိပ်စင်ကို ငါးသလောက်တာတွေပေါ် လှမ်း
တင်ပြီးမှ ဖြန့်သည်။ ငါးသလောက်တာတွေက နှစ်ပေလောက်မြင့်သည်။
နှစ်လုံးဆင့်ပြီး စီထားတော့ လေးပေခန့်မြင့်ပြီး ဖြစ်သည်။ တစ်ခါ သူ
အိပ်စင်က နှစ်ပေလောက်မြင့်ပြန်တော့ စုစုပေါင်း ခြောက်ပေခန့် အမြင့်
တွင်တက်၍ အိပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒါမှ လေရှူလို့ နည်းနည်းကောင်းတယ်၊ ကြမ်းနဲ့ကပ်နေရင်
လေကောင်းကောင်း မရဘူး’

ကိုကြာရိုးကတော့ သူ့ငါးစည်ပေါ်တွင်ပင် သူ့ခွေအိပ်နေပြီဖြစ်
သည်။ သိချင်းမဆိုတော့။ သက်ထွေးက သမံတလင်းကြမ်းကို ရေလောင်း
ပြီး တံမြက်လှည်းပြန်သည်။ သူ့တံမြက်စည်းက ရေတွေက ကြမ်းပေါ်တွင်
အိပ်စင်ခင်းပြီး အိပ်နေသော မောင်ဆားကို သွား၍ သွား၍ စည်သည်။
မောင်ဆားက မျက်စိကို တစ်ဝက်ဖွင့်ပြီး ပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။

မန္တရည်လည်း အိပ်ချင်လာပြီ။ စိတ်ကို အခုလျှော့လိုက်လျှင်
အခုပင် အိပ်ပျော်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ထိုင်လျက်ဖြစ်ဖြစ်၊ မတ်တတ်
ဖြစ်ဖြစ် မန္တရည် အိပ်တတ်နေပြီ။ သို့သော် အိပ်၍ မဖြစ်သေး။ ကြွေး

တောင်းစာလေးကိုတော့ ပြီးအောင်ရေးလိုက်ဦးမည်။ စိတ်ထဲတွင် ခံပြင်း ပြီး ဒေါသတွေ ထောင်းထောင်းထွက်နေသော်လည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပင် ရေးလိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

ဦးလေး ဦးမြင့်သန်း

ဦးလေး ရန်ကုန်ရောက်သည်ကို သိရသော်လည်း ကီလီဘက် ခြေဦးမလှည့်၍ ကျွန်မနှင့် မတွေ့ရပါ။ ဦးလေးသွင်းမည်ဆိုသော ချုံငါး၊ အင်းငါးများကို ကျွန်မ စောင့်နေသည်မှာလည်း ကြာပါပြီ။ ကျွန်မမှာ မိန်းမသားတန်မယ့် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်စားသောက် နေရသည်ကို ဦးလေးလည်း အသိပင်ဖြစ်ပါသည်။

မန္တရည်သည် စာကို ဆက်မရေးမီဘဲ ငေးနေမိလေသည်။ သူ့ဘေး တွင်သာ ထွန်းထွန်းတစ်ယောက် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေလျှင် မည်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်းဟု တွေးပြီး မျက်ရည်ဝဲချင်လာသည်။

သတိရခြင်း၊ တမ်းတခြင်း၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကြောင့် နှလုံးသားက ခပ်မြန်မြန်ခုန်လာသည်။ သို့သော် မျက်ရည်တော့မကျ။ မငိုမိအောင်၊ မရှိုက်မိအောင်လည်း သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းထားနိုင်သည်။ သည်လိုဝမ်းနည်းစိတ်၊ အားငယ်စိတ်၊ ကြေကွဲစိတ်တွေကိုသာ ရင်ထဲ တွင် တယုတယ လက်ခံထားလျှင် မန္တရည်တစ်ကိုယ်လုံးသည် မျက်ရည် ချောင်းထဲ မျောပါသွားလိမ့်မည်ထင်သည်။

ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့်တွေကို တိုက်နေရတာပဲ။ လှုပ်ရှား ဖို့၊ ရုန်းကန်ဖို့၊ တွန်းလှန်ဖို့။ ထိုင်ပြီးငိုနေရင် လုပ်စရာရှိတာတွေ ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ငိုရင်းသေသွားရမှာပဲ

မန္တရည်က ရင်ထဲမှ ပြောမိသည်။ သူ့တွင် လုပ်စရာတွေ အများ ကြီး ကျန်သေးသည်။ သမီးကလေးကို လူလားမြောက်အောင်၊ ကြီးပြင်း အောင်၊ ပညာတတ်အောင် မွေးရဦးမည်။ သူ့မောင်တွေ၊ ညီမတွေကိုလည်း

ဘွဲ့ရအောင် သင်ပေးချင်သေးသည်။ ထို့ပြင် ထွန်းထွန်း၏မိဘများ၊ သူ့
 မိဘများအားလုံးကို မတောင့်မတ မကြောင့်မကြနှင့် မွေးကျေးဇူး၊ ကျေး
 ကျေးဇူးတွေ ဆပ်ချင်သေးသည်။ ထို့ထက်ပို၍မှ တတ်နိုင်လျှင် တိုင်းပြည်
 ကြီးကောင်းကျိုးအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ပါဝင်ကူညီချင်သေးသည်။
 နိုင်ငံရေးစကားတွေ တွင်တွင်ပြောကာ တရားဟောလိုက်ချင်သေးသည်။
 အလုပ်သမားလူတန်းစားတွေ အသိပညာမြှင့်ပေးရေး၊ လယ်သမား
 လူတန်းစားတွေ ကောင်းစားရေး စသည်များကို ဆွေးနွေးလိုက်ချင်သေး
 သည်။ သို့သော်... သို့သော်...။

မန္တရည်သည် ပင့်သက်ကို အားရပါးရ ရှိကံ၍ ရှုလိုက်သည်။
 ပုစွန်ညှိနဲ့ ငါးညှိနဲ့တို့ကို ရှုရှိုက်မိသော်လည်း ထိုအနံ့များကို သတိမထား
 မိတော့ချေ။ သူ၏စိတ်က အဝေးသို့ လွင့်ပါးသွားသည်။

ခရေနဲ့ စွယ်တော်နဲ့ ပျံ့ပျံ့သင်းသော စက်မှုတက္ကသိုလ် ကျောင်း
 တော်ဆီသို့။

စွယ်တော်ပင်လေးတွေက စည်ပင်အုံ့ဆိုင်းခြင်း မရှိလှသေးသော်
 လည်း ခရမ်းနုရောင်၊ ပန်းနုရောင် အပွင့်လေးများနှင့် ဝေဝေဆာဆာရှိလေ
 သည်။ သည်နှစ်မှ စက်မှုတက္ကသိုလ်ရောက်လာသော မယ်သစ်လွင်လေး
 သုံးလေးဦးက စွယ်တော်ပင်လေးအောက်တွင် ရောက်နေကြသည်။
 ရှည်လျားဖားဝေသော အကိုင်းများကို နှိမ့်ချပြီး စွယ်တော်ပွင့်လေးများ
 ကို ခူးနေကြသည်။

‘မန္တ’

ထွန်းထွန်းက ခေါ်သည်။ မန္တရည် မသိမသာ မော်ကြည့်လိုက်
 သည်။ ထွန်းထွန်းက သူ့ထက် သုံးနှစ်လောက် ငယ်သော်လည်း ခေါင်း

တစ်လုံးလောက် ပိုမြင့်သည်။

‘မန္တ... အဲဒီပန်းလေးတွေကို တစ်ခါမှ မခူးဘူးနော်’

‘အင်း...’

‘တစ်ခါမှလည်း မပန်ဘူးနော်’

‘အင်း...’

‘မန္တ ပန်းမကြိုက်ဘူးလား’

‘ပန်းကို အလှကြည့်ဖို့တော့ ကြိုက်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပန်ဖို့တော့ မကြိုက်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘တို့က မိန်းမမှ မဆန်တာ၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး မိန်းမ မဆန်ဘဲနဲ့ ခေါင်းကျမှ ပန်းကြီးပန်ထားတော့ အချိုးကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

နွဲ့ရည်က မှန်ထဲတွင် မြင်ရသော သူ့ရုပ်ကိုသူ ပြန်တွေးကြည့်မိသည်။ အသားက အတန်ငယ်ညိုသည်။ သနပ်ခါးသာ မှန်မှန်လိမ်း၊ မိတ်ကပ်၊ ပေါင်ဒါနှင့် ဖို့လျှင် အဖြူဘက်သို့ ကူးနိုင်သောအသား ဖြစ်သော်လည်း မနွဲ့ရည်ထံတွင် မိတ်ကပ်၊ ပေါင်ဒါမပြောနှင့် သနပ်ခါး တုံးပင် ကောင်းကောင်းမရှိ။ အရပ်က ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ လုံးလုံးကျစ်ကျစ် ဖြစ်သော်လည်း အရောင်မှိုင်းမှိုင်း အင်္ကျီလုံချည် သုံးလေးထည်ကိုသာ လှည့်၍ ဝတ်တတ်တော့ သူ့အသက်က နဂိုထက်ပင် ပို၍ကြီးသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဆံပင်များက နက်မှောင်သန်စွမ်းသော်လည်း အုန်းဆီရွဲရွဲ လူးပြီး ကျစ်ဆံဖြိုးတစ်ချောင်းတည်းကို တင်းတင်းဆွဲ၍ ကျစ်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း စုပြီးစည်းသည်။ ဒါ့ပြင် ဘာမှမလုပ်တတ်၊ လုပ်ချင် စိတ်လည်းမရှိ။ မျက်ခုံးနက်နက်၊ မျက်လုံးလှလှ၊ မျက်တောင်ကော့ကော့၊ စကားပြောကောင်းသော နှုတ်ခမ်းများက ပါးပါးမို့ မနွဲ့ရည်သည်သာ ပြင်ဆင်လိုက်လျှင် မိန်းကလေးရှားပါးသော စက်မှုတက္ကသိုလ်တွင်

အချောအလှ စာရင်းဝင်နိုင်သည်ဟု သူငယ်ချင်းအချို့က ပြောသည်။ သို့သော် သူ့တွင်ရှိသော အလှအပများကို တော်ရုံတန်ရုံနှင့် မည်သူမျှ သတိမပြုမိကြ။ အင်္ကျီမိုင်းမိုင်း၊ လှဲချည်မိုင်းမိုင်းတို့အောက်တွင် မြုပ်နေလေသည်။ ဒါအတွက်လည်း မနွဲ့ရည် တစ်ခါမျှ ဝမ်းမနည်းမိချေ။

‘မနွဲ့ ဘာလို့ အလှမပြင်တာလဲ’

‘ပြင်စရာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိဘူး’

နွဲ့ရည်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖြေရင်း ရယ်သည်။ သူ့တွင် အလှပြင်စရာပစ္စည်းဆို၍ ဘာမျှမရှိသည်မှာ အမှန်ပင်။ စက်မှုတက္ကသိုလ် တတိယနှစ်ရောက်လာသည်အထိ တစ်ခါမှ မိတ်ကပ်မလိမ်းဖူးသေး၊ နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးဖူးသေး။

‘ကျောင်းလာတာ ပညာရှာဖွေလာတာ မဟုတ်လား၊ အဖေတို့ အမေတို့အကြောင်းလည်း ထွန်းထွန်းသိသားပဲ၊ တို့ဟာ မချမ်းသာတဲ့ အပြင် ဆင်းတောင် ဆင်းရဲပါသေးတယ်၊ ဒီတက္ကသိုလ်တက်နိုင်တာလည်း အဖေရော အမေရော ပညာကိုလိုလားလွန်းလို့၊ အားပေးလွန်းလို့၊ နောက်ပြီး စကောလားရှစ်လည်းရလို့၊ ရိုးရိုးသာဆိုရင် ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ’

ထွန်းထွန်းနှင့် နွဲ့ရည်သည် အိမ်နီးနားချင်း ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများ ဖြစ်သည်။ နွဲ့ရည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းရောက်တော့ အဖေက ရန်ကုန် ပြောင်း၍ အခြေချသည်။ ကြည့်မြင်တိုင် မုန့်လက်ဆောင်းကုန်းတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး ငှားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် အဖီချကာ စုထားဆောင်းထားသမျှသော အရင်းအနှီးများနှင့် စာအုပ်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ခဲ့သည်။ အဖေစာအုပ်ဆိုင်နှင့် တွဲလျက် အမေက ခဲတံ၊ ချွန်စက်၊ ပေတံ၊ ဝလာစာအုပ်၊ ဖဲကြိုး၊ ဖဲပြား၊ နှိပ်ကြယ်သီးမှအစပြု၍ အပ်ချည်လုံး၊ အပ်အထိ တိုလီမိုလီပစ္စည်းလေးများ ရောင်းခဲ့လေသည်။ နွဲ့ရည်တို့

မောင်နှမတွေအားလုံးက ကျောင်းအားလျှင် အားသလို တစ်လှည့်စီ ဆိုင်ထိုင်ကြသည်။ ပစ္စည်းမစုံလှသော်လည်း ထိုဆိုင်မှ ရသောဝင်ငွေနှင့် နွဲ့ရည်တို့တစ်အိမ်သားလုံး ထမင်းနပ်မှန်အောင်တော့ စားနိုင်ခဲ့လေသည်။ ကြက်သား၊ ဝက်သား အနားသို့ ကပ်နိုင်သည်ကား မဟုတ်၊ ပဲပင်ပေါက် ကြော်နှင့် ငါးပိရည်ကိုကား မှန်မှန်စားနိုင်သည်။ အဖေ အမေနှင့်အတူ နွဲ့ရည်တို့ မောင်နှမအားလုံးသည် ထိုမျှလောက်ဆိုလျှင် ကျေနပ်ပြီဖြစ် သည်။ အဖေ ရိုက်သွင်းထားသော အသိသည် သူတို့ရင်ထဲတွင် စွဲနေ သည်။ သူတို့သည် စားဖို့ရန်အတွက် နေသူများမဟုတ်၊ နေဖို့ရန်အတွက် သာ စားနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျောင်းလာတာ အဖေအမေတွေ အလိုဖြစ် ချတာပါ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာဆိုရင် ဝတ္ထုတွေ၊ ကဗျာတွေကို ထိုင်ဖတ် နေမှာ၊ နောက်ပြီး ဝတ္ထုပဲ ထိုင်ရေးနေမှာ၊ ဒီတက္ကသိုလ်က ပညာတတ် လို့ ဘာလုပ်မှာလဲ မနွဲ့ရယ်၊ တကယ့်အသိ၊ တကယ့်ပညာဟာ ဘဝထဲမှာ သာ ရှိတာပါ”

ထွန်းထွန်းက စာအုပ်ထဲမှ စကားများကို ရွတ်သည်။ ထွန်းထွန်း သည် အဖေစာအုပ်ဆိုင်မှ ဖောက်သည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထွက်လာသမျှ သော အချစ်ဝတ္ထုများကို အကုန်ဖတ်သည်။ သူ့ဌေးသမီးနှင့် ထိုသူဌေး အိမ်မှ ကားမောင်းသူတို့ ရကြသည့် ဇာတ်လမ်းမျိုးကို ကြိုက်လေသည်။ ဝတ္ထုထဲကလို နုနုရွရွ လှလှပပ စကားလုံးလေးတွေ ပြောချင်သည်။ သို့သော် သိပ်တော့ မပြောတတ်။

“တက္ကသိုလ်က ပညာလည်း ပညာပဲပေါ့ ထွန်းထွန်းရဲ့၊ ဒီပညာ ကို အသုံးမကျဘူးရယ်လို့၊ ဒီလိုဆို ဒီတက္ကသိုလ်ကြီးတွေကို ဘာကိစ္စ ဖွင့်ထားမှာလဲ”

“မနွဲ့က တက္ကသိုလ်ပညာကို အထင်ကြီးသလား”

အထင်ကြီးတာပေါ့၊ ဒီပညာတွေကို လိုချင်လွန်းလို့ အဆင်းရဲ ခံ၊ အပင်ပန်းခံ၊ မြိုးခြံချွေတာပြီး ကျောင်းတက်နေရတာ

ထွန်းထွန်းက နွဲ့ရည်အား အလိုမကျသလို စောင်း၍ကြည့်သည်။

ဒါကြောင့်ပြောတာ၊ မိန်းမတွေရဲ့ နှလုံးသားကိုဖွင့်ဖို့ ဒီဂရီ သော့၊ ငွေသော့၊ ဂုဏ်သော့ဆိုတဲ့ သော့သုံးချောင်းလိုတယ်လို့

နွဲ့ရည် ရယ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပညာလိုချင်၍ ပညာရှာ နေခြင်းသည် ထွန်းထွန်းပြောသော ဒီဂရီသော့၊ ငွေသော့၊ ဂုဏ်သော့ တွေနှင့် မဆိုင်။ သို့သော် ပြောမနေချင်တော့၊ နွဲ့ရည်သာ စကားနှင့် ဖိ၍ ဖိ၍ပြောလျှင် ထွန်းထွန်း ဘာမှပြန်ပြောတတ်မည်မဟုတ်။ နွဲ့ရည် အမြင်အားဖြင့် ထွန်းထွန်းသည် နုနုနုနုနုနု အဖြူခံလေးဖြစ်သည်။ အဖြူခံလေးကို စကားနှင့် ဖိ၍ မထောင်းချင်။

နွဲ့ရည်ကတော့ အဖေသမီးဖြစ်သည်။ သူနှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေးများ က အချစ်ဝတ္ထုတွေဖတ်၊ စိတ်ကူးလေးတွေ ယဉ်နေကြချိန်တွင် သူက ဒေါက်တာကျီဆေရီဇော်တို့၊ ကက်စ်ထရီတို့၊ ချီငွေဗားဗားတို့အကြောင်း ဖတ်နေပြီဖြစ်သည်။ ကြိုးပေးသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရသည့် ရုရှားသူရဲကောင်းမ လေး ဖိုယာကို အထင်ကြီး အားကျတတ်နေပြီဖြစ် လေသည်။ လူလူချင်း နှိပ်စက်ကလူ ကျွန်ပြုခံရခြင်းတို့အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့သည့် စပါးတားကပ်စ် တို့၊ ဦးလေးတွမ်၏ တဲကလေးတို့၊ မန်ဒန်ဂိုးတို့ကို ဖတ်ပြီး ငွေဝယ်ကျွန်စနစ်၊ မြေပိုင်ရှင်စနစ်၊ အရင်းရှင်စနစ် စသည့် စနစ်ဆိုးများအကြောင်းကို လုံးဝဥသယုံ မဟုတ်သော်လည်း အဖေကျေးဇူးနှင့် အတန်အသင့်တော့ တီးမိ၊ ခေါက်မိနေပြီဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် တွေ့၊ ကြိုက်၊ ချစ်၊ ကွဲ၊ လွမ်းသော သာမန်အချစ်ဇာတ်လမ်း များကို နွဲ့ရည် စိတ်မဝင်စားလှပေ။ အဖေကလည်း သူ့စာအုပ်ဆိုင်ရှိ စာအုပ်ပေါင်း များစွာထဲမှ *သမီးရေး... ဒီစာအုပ်ကလေးဖတ်ကြည့်စမ်း* ဟူ၍လည်းကောင်း၊ *အရေးကြီးပြီး

သွေးစည်းကြစို့ဆိုတဲ့ စာအုပ်က သမီးတို့လို အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်နဲ့ တံတားဆောက်တဲ့အလုပ်သမားတွေအကြောင်း ရေးထားတာ၊ ဖတ်ကြည့် စမ်း သိပ်ကောင်းတယ်” ဟူ၍လည်းကောင်း ဖတ်သင့် ဖတ်ထိုက်သော စာအုပ်ကောင်းများ ရွေးပေးတတ်သည်။

“ထွန်းထွန်းကို တို့ဆီမှာ သိမ်းထားတဲ့ စာအုပ်လေးတွေ ပေးဖတ် ရဦးမယ်”

“ဘာစာအုပ်တွေလဲ”

“အစုံပဲပေါ့”

“ဟိုတစ်နေ့က မနွဲ့ဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်မျိုးလား၊ ဘာတဲ့ ချီဂွေ ဗားရား ထင်တယ်”

“အင်း... ကက်စ်ထရိုတို့၊ ချီဂွေဗားရားတို့။ ဟိုချီမင်းတို့ အကြောင်းတွေပေါ့။ ဖတ်လို့သိပ်ကောင်းတယ်”

“သူများတိုင်းပြည်ကအကြောင်းတွေ အသာထားပါဦးဗျာ၊ ဒီက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အကြောင်းတောင် အသေအချာသိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဇူလိုင်ဆယ့်ကိုးရက်နေ့တုန်းက ဆုံးတာ ကိုးယောက်လား၊ ဆယ်ယောက်လားတောင် အသေအချာမသိလို့ မနေ့တုန်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ငြင်းခုံရသေး”

“အခုရော သိပြီလား”

“ဟား... ဟား... ခုထိကို မသိသေးတာ၊ အေးမောင်မောင်ကတော့ ပြောတယ်။ အာဇာနည်နေ့ နီးပါပြီ အဲဒီတော့မှ သတင်းစာမှာ ကြည့်တာပေါ့တဲ့”

နွဲ့ရည် သက်ပြင်းချမိသည်။ နွဲ့ရည်တွေဖူးသမျှ လူဆယ်ယောက်တွင် ခုနစ်ယောက်လောက်က ဘာအတွက်ကြောင့်များ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား၊ ပေါ့ပေါ့သွားတတ်သူများ ဖြစ်နေရလေသနည်း။ မြန်မာ

ပြည်လွတ်လပ်ရေးရခဲ့သည်မှာ ဘာမျှ မကြာသေးပေ။ ဒီလွတ်လပ်ရေးကြီးအတွက် အသက်တွေစတေးသွားကြသူများ၏ သွေးနံ့ပင် မပျောက်သေး။ လေထုထဲတွင် ဝေပျံနေဆဲဖြစ်သည်။ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပါဝင် လှုံ့ဆော် တိုက်ခိုက်ခဲ့သူများလည်း သက်ရှိထင်ရှား ရှိကြသေးသည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် တက်ခေတ်လူငယ်အများစုသည် လွတ်လပ်ရေး၏ တန်ဖိုးကို မသိကြတော့သည်မှာ ရင်နာဖွယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

‘ဒါကတော့ လွန်တာပေါ့ ထွန်းထွန်းရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေက မြန်မာပြည်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဖြစ်မနေ သိကိုသိရမယ့်ဟာတွေပဲ။ ဒါဆိုရင်လည်း ဒေါက်တာ မောင်မောင်ရဲ့ နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှုကြီးကို ဖတ်ကြည့်ပါလား’

ထွန်းထွန်းက စိတ်ဝင်စားဟန်မပြုလှ။ နွဲ့ရည်က ပုံဆွဲခန်းများ ရှိရာ တဲတန်းရှည်ကြီးများ ဘက်သို့လျှောက်လာတော့ ဘေးမှ လိုက်လျှောက်သည်။ စွယ်တော်ပင်လေး အောက်သို့ ရောက်သောအခါ စွယ်တော်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို လှမ်းခူးသည်။ နွဲ့ရည်ကို ပြသည်။

‘ဒီမှာလေ... နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်တဲ့ အသည်းပုံစွယ်တော်ရွက်လေး၊ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲဝင်ပြီး ကလိုရင်းနဲ့ အရောင်ချွတ်ကြည့်ဦးမယ်၊ ရမလား မသိဘူး’

နွဲ့ရည် ရယ်ချင်သွားသည်။ ထွန်းထွန်း လှမ်းပေးသော စွယ်တော်ရွက်ကလေးကို အလိုက်သင့် လှမ်းယူပြီး စာအုပ်ကြားထဲ ညှပ်ထားလိုက်သည်။ ဘာမှပြောမနေချင်တော့။

‘ကဲ သွားမယ်၊ ထွန်းထွန်းရော အတန်းမရှိဘူးလား၊ တို့တော့ သရိုးဆိုတူး တစ်ချိန်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ပြီးမှ မရှင်းဒီဇိုင်းတွေ ဆွဲမယ်၊ အတန်းပြီးရင်တော့ နံရံကပ်စာစောင်အတွက် ကိုမိုးကျော်တို့နဲ့ ဆွေးနွေးရဦးမယ်၊ ထွန်းထွန်း တို့အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် အော်ပြောခဲ့ပါဦး၊ ဒီနေ့

ကျောင်းမှာ ကိစ္စရှိလို့ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်လို့နော်*
ထွန်းထွန်းက သူ့လက်ထဲမှ တီစက္ကွယားကို ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်
ရင်း ရယ်လေသည်။

- *ကျွန်တော်က မနွဲ့ထက်တောင် နောက်ကျဦးမှာ*
- *ဘာလုပ်စရာရှိလို့လဲ*
- *သမ္မတရုံမှာ ကျိမ်းစဘွန်း ကောင်းတယ်တဲ့ဗျ*
- *ကောင်းကွာ*

ခွဲရည် ဘာမှမပြောတော့။ *သွားမယ်* ဟု နှုတ်ဆက်ကာ
ရေနံသုတ်ထား၍ အမည်းရောင် ဖြစ်နေသော တဲတန်းရှည်ကြီးဘက်သို့
ထွက်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် လူက ပြည့်နေသည်။ ဆရာတော့ မလာ
သေးပေ။ ခွဲရည်က အခန်းထဲ မဝင်သေးဘဲ အရှေ့ဘက်သို့ ပြန်၍လျှောက်
သွားသည်။ ရှေ့ဆုံးခုံတွင် ခင်ခင်ထွေးနှင့် အေးအေးလှတို့ထိုင်နေကြ
သည်။ ခုံတန်းရှည်ကြီးတွင် နှစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတော့ ဘေးဘက်
တွင် နှစ်ယောက်စာ၊ သုံးယောက်စာလောက် လွတ်နေသေးသည်။
စက်မှုတက္ကသိုလ်တွင် မိန်းကလေးက အတော်လေးရှားပါးနေသဖြင့်
ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်လို အတန်းအကူးအပြောင်းတွင် နေရာအခက်အခဲ
မရှိလှ။ အပြေးအလွှား နေရာဦးစရာမလို။ လူနည်းစုဖြစ်သော မိန်းက
လေးအနည်းငယ်အတွက် ရှေ့တန်းတွင် နေရာချန်ထားမြဲ ဖြစ်သည်။

- *နင် ဘယ်သွားနေတာလဲ*
- ခင်ခင်ထွေးက ဆီးမေးသည်။
- *မသွားပါဘူး၊ ထွန်းထွန်းနဲ့တွေ့လို့ ရပ်ပြီး စကားပြောနေတာ*
- *တွေ့ပါတယ် နင်တို့စုံတွဲကို စွယ်တော်ပင်အောက်မှာ*
- *ဟယ်... မဟုတ်မဟုတ်၊ ဘယ်ကလာနဲ့တွဲရမှာလဲ၊ ငါ့မောင်လေး

ဟဲ့*

နွဲ့ရည်က မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်သည် ဟု မထင်လိုက်မိသော်လည်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှိန်းခနဲ ပူသွားလေ သည်။

‘ဘာလဲ ဘင်္ဂလားမောင်လေးလား’

ခင်ခင်ထွေးက နွဲ့ရည်ကိုကြည့်ကာ ရယ်နေသည်။

‘နင်တို့ရပ်ပြီး စကားပြောနေတော့ ကိုခင်ထွန်းကြီးဆို လှည့် ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့၊ မျက်စိမျက်နှာပျက်လို့၊ သနားပါတယ်’

‘အေးလေ ကိုခင်ထွန်းဆိုရင် ဘယ်လောက်သဘောကောင်း သလဲ၊ စာလည်း တော်တယ်၊ နောက်ပြီး ချမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်’

‘ငါကတော့ အဲဒီလို ချမ်းသာလို့ကို မကြိုက်တာ’

‘ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲ’

‘ငါက ဆင်းရဲတာကိုး၊ အဲဒါကြောင့်’

ခင်ခင်ထွေးရော အေးအေးလှပါ နွဲ့ရည်ကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်နေကြသည်။ ချမ်းသာခြင်းကို မကြိုက်သောသူမရှိ။ စည်းစိမ် ချမ်းသာကို လူတိုင်း မက်မောကြ၊ တောင့်တကြသည်။

နွဲ့ရည်လည်း လူထဲကလူတစ်ယောက်မို့ ချမ်းသာခြင်းကိုတော့ ကြိုက်သည်ပင်။ သို့သော် ချမ်းသာသည့်လူကို ယူပြီး ငွေပုံပေါ် အဆင် သင့်ရောက်သွားခြင်းမျိုးကိုကား မကြိုက်။ ချမ်းသာသော အသိုင်းအဝိုင်း သို့ ခေါင်းလေးလျှိုးဝင်ပြီး မျက်နှာအငယ်မခံချင်။ နွဲ့ရည် ချမ်းသာချင် သည်။ ကိုယ့်လုပ်အားနှင့်ကိုယ် ချမ်းသာအောင်လုပ်မည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် နင်က ဆင်းရဲတဲ့လူကိုပဲ ကြိုက်မယ်ပေါ့’

‘အေးပေါ့’

‘အဲဒါဆိုရင်တော့ ဟိုလမ်းသရဲလေးဘက်က အရေးသာနေပါပြီ’

‘ဘယ်... လမ်းသရဲလေးလဲ’

ထွန်းထွန်းလေ

နွဲ့ရည် မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ ထွန်းထွန်းသည် ခပ်ပျော်ပျော် ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေတတ်သော်လည်း လမ်းသရဲတော့ မဟုတ်။ ကဗျာဖတ်သည်။ ဝတ္ထုဖတ်သည်။ ဂစ်တာခေါက်သည်။ ဒါ့အပြင် မည်သူ့ကိုမှ အနှောင့်အယှက် ပေးခြင်းမရှိ။

ထွန်းထွန်းက လမ်းသရဲ မဟုတ်ဘူး

ဟော...ကြည့်ကြည့်၊ စိတ်ဆိုးပြီ၊ နင်နဲ့မဆိုင်ဘူးဆို၊ ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရတာလဲ

နွဲ့ရည်၏မျက်နှာသည် ရှိန်းခနဲ ပူသွားပြန်သည်။ လှလှထွေး တို့က ကြိုတ်၍ ရယ်နေသည်။ စက္ကူမြားလေးများက လေထဲတွင်ဝဲပျံ နေသည်။ *ကိုခင်ထွန်းရေ အားမလျှော့နဲ့၊ ကြီးစားဗျ' ဟု ရယ်မောပြီး နောက်ပြောင်သံကို ကြားလိုက်ရသလိုလို ရှိသည်။ သူနှင့် ထွန်းထွန်း ၏ ခင်မင်မှုသည် သာမန်အဆင့်ထက် မကျော်ပေ။ သို့သော် အဘယ့် အတွက်ကြောင့် ပြောချင်၊ ဆိုချင်၊ နောက်ချင်ကြပါလေသနည်း။

ဟော... ဆရာလာပြီ

ဆရာဝင်လာတော့ ကျွက်စီကျက်စီဖြစ်နေသော စကားသံများ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဝဲပျံနေသော စက္ကူမြားများ ချက်ချင်းပျောက်သွား သည်။

ဆရာက ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ ခုံအမှတ်များခေါ် သည်။ အတန်းတက်သူ၊ မတက်သူများကို စစ်ဆေးသည်။ နွဲ့ရည်က စာအုပ်ကို တဖျပ်ဖျပ်လှန်လိုက်သည်။ စာအုပ်ကြားထဲတွင် ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေသော အရာဝတ္ထုလေးတစ်ခုက လျှောခနဲ ထွက်ကျလာသည်။ စွယ်တော်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်၊ ခုနတုန်းက ထွန်းထွန်း ပေးလိုက်သော စွယ်တော်ရွက်ကလေး ဖြစ်လေသည်။ *နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်တဲ့

အသည်းပုံ စွယ်တော်ရွက်ကလေးလေးဟု ပြောလိုက်သံကို ပြန်ပြီးကြား
ယောင်မိသည်။ *သူဘာလို့ငါ့ကို စွယ်တော်ရွက်ကလေး ပေးလိုက်တာလဲ*
ဟု အတွေးက ဆက်မိတော့ ရင်ခုန်သံ နည်းနည်းမြန်လာလေသည်။

ဟေ... နင့်ခုံနံပါတ် ခေါ်နေပြီ

ပရဲဆင့်

နွဲ့ရည်က ကယောင်ကတမ်း ထအော်လိုက်သည်။ သူ့အသံက
လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ ကျယ်သွားသဖြင့် ဆရာက မသိမသာ လှမ်း
ကြည့်သည်။ နွဲ့ရည်ကတော့ ရင်ခုန်နေဆဲ။

ထွန်းထွန်းကို သူခင်မင်သော်လည်း အထင်မကြီး။ ကိုခင်ထွန်း
ကျတော့ အထင်ကြီးသော်လည်း သိပ်မခင်။ ကိုခင်ထွန်းက သူ့ကို စိတ်
ဝင်စားနေကြောင်း သူသာမက အားလုံးသိကြသည်။ ထွန်းထွန်းကတော့
သူ့ထက်ငယ်သည်။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်ဟုလည်း သူမထင်ခဲ့။

*အံ့မာ... စွယ်တော်ရွက်တွေ ဘာတွေ စာအုပ်ကြားညှပ်လို့၊
နွဲ့ရည် နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ*

ခင်ခင်ထွေးက နွဲ့ရည်၏ စာအုပ်ကြားထဲမှ စွယ်တော်ရွယ်ကလေး
ကို ကြည့်ကာ ရယ်ပြန်သည်။ နွဲ့ရည်က စွယ်တော်ရွက်ကို လှမ်းယူသည်။
ဆုတ်ပစ်လိုက်မည် စိတ်ကူးသည်။ အသေအချာကြည့်တော့ အသည်းပုံ
သစ်ရွက်ကလေးက ချစ်စဖွယ်ပင်။ စာအုပ်ကြားတွင် အသားမသေသေး
သော်လည်း ပြန့်ပြန့်ရနံ့ရနံ့ ဖြစ်နေသည်။

နွဲ့ရည် သက်ပြင်းချသည်။

စွယ်တော်ရွက်ကလေးကို စာအုပ်ကြားထဲသို့ အသာလေး ပြန်
ညှပ်ထားလိုက်သည်။ ဆုတ်မပစ်ရက်။

ခွဲရည် ဆုတ်မပစ်ရက်ခဲ့သော စွယ်တော်ရွက်ကလေးသည် အခုတော့ စာအုပ်ကြားထဲတွင် ခြောက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။ ယုန်ဖြာနေသော အကြောလေးများလည်း အထင်းသားပေါ်နေသည်။

*သမီးတို့ စာစောင်လေးက ကာတွန်းလေးတွေက မဆိုးဘူးကွ၊ အတွေးအခေါ်ရော၊ လက်ရာရော စံချိန်မီတယ်။ နောက်ပြီး ဟောဒီ *နတ်ကလေး* ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ၊ သူရေးတာလေးတွေက ဟာသလည်း မြောက်တယ်၊ ထိလည်း ထိတယ်*

အဖေက စက်မှုစာစောင်လေးကိုဖတ်ကာ ရယ်နေသည်။ ခွဲရည်တို့ စက်မှုဌာနကထုတ်သော စာစောင်လေးဖြစ်လေသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါထုတ်သည်။ တစ်စောင်လျှင် ဆယ်ပြားဖြစ်သည်။ လက်ရေးနှင့်ရေးကာ ပုံတူကူးစက်နှင့် လှည့်ထုတ်သော စာစောင်လေးများ ဖြစ်လေသည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူ အများကလည်း အားပေးကြသည်။ ကျောင်းအတွင်း၌ ဖြစ်နေပျက်နေသော အဖြစ်အပျက်အစုံကို ဟာသလေးနှော၍ ပြန်လည်တင်ပြထားသော သတင်းစာဆန်ဆန် သတင်းစဉ်လေး ဖြစ်သောကြောင့် သဘောကျ နှစ်မြိုက်ကြသည်။

အဲဒီ နတ်ကလေးကတော့ ကျောင်းမှာ ဇာတ်လိုက်ပဲ အဖေရ၊ မိန်းကလေးတွေကလည်း သူဘယ်သူလဲ ဝိုင်းမေးနေကြတာ၊ လျှို့ဝှက်ထားရတယ်။ သူက စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မြင်တတ်ရေးတတ်တယ် မဟုတ်လား

ဒီပြင် ဌာနတွေကရော ဒီလိုသတင်းစဉ်မျိုးလေးတွေ မထုတ်ဘူးလား

မထုတ်ဖြစ်ကြဘူး အဖေရဲ့

စက်မှုတက္ကသိုလ်တွင် မြို့ပြ၊ ဓာတု၊ စက်မှု၊ ချည်မျှင်နှင့်အထည်၊ ဗိသုကာ၊ လျှပ်စစ် စသည်ဖြင့် ဘာသာရပ်များ ကွဲပြားသေးသည်။ သို့သော် အားလုံးထဲတွင် ခွဲရည်တို့ စက်မှုဌာနက လှုပ်ရှားမှု အများဆုံး

ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးလည်း အနည်းဆုံးဖြစ်လေသည်။ စက်မှုတွင်ပင် ဘာသာရပ်များ ထပ်၍ခွဲရာ နွဲ့ရည်ကစက်မှု (စိုက်ပျိုးရေး) ကို ယူခဲ့သည်။ အဖေကလည်း အားပေးသည်။ *အဖေတို့နိုင်ငံက လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး နိုင်ငံကွ၊ စိုက်ပျိုးရေးဘက်ဆိုင်ရာ စက်မှုပစ္စည်းတွေကတော့ လိုပြီးရင်း လိုရင်းနေမှာ* ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

မန္တတန်းက သမီးတို့ စိုက်ပျိုးရေးယူတဲ့ ကျောင်းသူသုံးယောက် လယ်ထွန်စက်ကြီးပေါ်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ရတယ်၊ ရှေ့သို့ထဲ ထည့်ဖို့တဲ့၊ သီလားအဖေ

နွဲ့ရည်က စွယ်တော်ရွက်ကလေးကို စာအုပ်ကြားထဲသို့ အသာ လေး ပြန်ညှပ်ထားလိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီစွယ်တော်ရွက်ကလေး ကို မကြာခဏ ကြည့်မိသည်မသိ၊ ကြည့်မိတိုင်းလည်း ထွန်းထွန်းကို သတိရသည်။ ခင်ခင်ထွေးတို့ ပြောသော ဘင်္ဂလားမောင်နှမလားဟူသည့် စကားကို ကြားယောင်သည်။

မြန်မာပြည်ရဲ့ ပထမဆုံးသော အမျိုးသမီး စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ ကြီးတွေလေ ဦးလေးရဲ့

ထွန်းထွန်းက အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည်။ ဒုတိယလောက ထွန်းထွန်းတစ်ယောက် နွဲ့ရည်တို့အိမ်သို့ မကြာခဏလာဖြစ်သည်။ စာအုပ်ငှားရင်း၊ စာအုပ်ပြန်ပေးရင်း၊ မသိနားမလည်သော စာကိုလာ မေးရင်းနှင့် အကြောင်းကိစ္စတွေကတော့ များသည်။ နွဲ့ရည်ကလည်း အတန်ငယ်တော့ စေတနာပိုမိသည် ထင်သည်။ သူက စတုတ္ထနှစ်ရောက်ပြီမို့ ဒုတိယနှစ် သင်ခန်းစာများကို အတန်ငယ် မေ့ချင်ချင်ဖြစ်နေပြီ။ သို့သော် ထွန်းထွန်းအတွက် ပြန်လည်လေ့လာရန် ဝန်မလေး၊ ကျွက်ရလွယ်အောင်၊ မှတ်ရလွယ်အောင် အတိုကောက်မှတ်စုများ၊ ပုံသေနည်းများ ထုတ်ပေး ရန်လည်း ဝန်မလေးခဲ့ပေ။ ခင်ခင်ထွေးကမူ *ငါတော့ သဘောမတူပါဘူး

ဟယ်' ဟူသော စကားကို မကြာခဏ ပြောသည်။ နွဲ့ရည်ကလည်း စိတ်တိုတိုနှင့် *နင်သဘောမတူရအောင် ငါတို့က ဘာဖြစ်သေးလို့လဲ' ဟု နှုတ်လှဲတိုးမိသည်။ ခင်ခင်ထွေးက စကားအကျကောက်ကာ *ဘာဖြစ်သေးလို့လဲဆိုတော့ ဖြစ်တော့ ဖြစ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား' ဟု ပြုံးစိစိနှင့် ပြောခဲ့သည်။ နွဲ့ရည် ဘာပြန်ပြောရမည်မသိခဲ့။ *ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘူးဟေ့' ဟု ခုနစ်သံချိုကာ အော်လိုက်ချင်သော်လည်း မအော်ဖြစ်ခဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းစွာ မသေချာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

*စာအုပ်ကောင်းတွေရှိရင် ပေးပါဦးဗျာ'

ထွန်းထွန်းက သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို လှမ်းပေးရင်း ပြောသည်။ နွဲ့ရည်ဆီမှ ငှားသွားသော *မြန်မာပြည်သား' ဝတ္ထုစာအုပ်ဖြစ်လေသည်။

ထွန်းထွန်းသည် ဝတ္ထုဖတ်မြဲ၊ ကြိုက်မြဲဖြစ်သော်လည်း ယခင် တုန်းကလို အချစ်ဝတ္ထုသက်သက်ထက် တစ်စုံတစ်ခုသောခေတ်၊ တစ်စုံတစ်ခုသော စနစ်အကြောင်း ရေးဖွဲ့သည်များကို ပိုမိုကြိုက်နှစ်သက်လာလေသည်။ ဝတ္ထုကိုဖတ်ရင်း ဝတ္ထုနောက်ကွယ်မှ စာရေးဆရာ၏ အတွေးကို လှမ်းမျှော်ပြီး စဉ်းစားတတ်လာသည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားတတ်လာအောင်လည်း နွဲ့ရည်က သူ့ကို လမ်းပြပေးခဲ့သည်။

*ဒီစာအုပ် ကောင်းတယ်မဟုတ်လား'

*ကောင်းတယ်'

*ရှေးမြန်မာ ကျေးတောသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဓလေ့စရိုက်မျိုးချစ်စိတ်တွေကို ရေးသွားရင်း သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်စနစ်အကြောင်းကိုပါ ရေးထားတာ ဖတ်ရင်းနဲ့ အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါကို ရောက်သွားသလို ခံစားရတယ်နော်'

*ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဖတ်ရင်းနဲ့ကို ပေါင်တွေ တင်ပါးတွေ နာလာသလိုပဲ'

ဘာဖြစ်လို့လဲ

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ထိုးကွင်းဝင်ထိုးနေရသလား အောက်မေ့လို့ ပါ

ထွန်းထွန်းက ပခုံးကို မသိမသာကန့်ပြရင်း ရယ်နေသည်။ ပက်လက် ကုလားထိုင်နှင့် ထိုင်နေသော အဖေဘေး ကြမ်းပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်သည်။

မင်းတို့ ဒီခေတ်မှာ လူဖြစ်ရတာ ကံကောင်းတယ်၊ ထိုးကွင်း မထိုးရတာကိုပဲ တော်လှပြီ၊ မင်းတို့လို ပျော့စိပျော့ခွံတွေဆိုရင် မလွယ်ဘူးဟေ့

အဖေက ထွန်းထွန်းအား အသေအချာကြည့်ကာ ပြောသည်။ ထွန်းထွန်း၏ဆံပင်က ကုပ်ထောက်လောက်အထိ ရှည်သည်ကို အဖေ မကြိုက်ပေ။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ဟိုယိမ်းဒီယိုင် ခပ်ပျော့ပျော့ဟန်ကိုလည်း မနှစ်သက်၊ ပုဆိုးကို ချက်ပြုတ်ဝတ်သည်ကိုလည်း ကြည့်၍မရ။ အဖေသား ခွံ့ရှည်၏ မောင်သုံးယောက် ဆံပင်ရှည်မထားရ၊ ပုဆိုးချက်ပြုတ် မဝတ်ရပေ။ တစ်ခါက ဖိုးသောကြာ ဆံပင်ရှည်နေ၍ အဖေက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ခေါ်သွားကာ သူကိုယ်တိုင်စောင့်ပြီး ညှပ်ခိုင်းဖူးလေသည်။ *ဆံပင်ရှည်တိုင်း လမ်းသရဲ မဟုတ်ပါဘူး အဖေရဲ့* ဟု ဖိုးသောကြာက ဆင်ခြေကန်တော့ အဖေက *ဒါပေမဲ့ လမ်းသရဲတိုင်းကတော့ ဆံပင်ရှည်တယ် ငါ့သားရဲ့* ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြောခဲ့သည်။

သမီးတို့ မိန်းကလေးတွေလည်း ဒီခေတ်မှာ လူလာဖြစ်ရတာ ကံကောင်းတာပဲ အဖေရဲ့

ဘာဖြစ်လို့လဲ

*ဟိုခေတ်မှာသာဆိုရင် ညတိုင်း လသာသာမှာထိုင်ပြီး ဗိုင်းငင်ရင်း လာပိုးတဲ့သူကိုပဲ မျှော်နေရမှာ၊ အဖေသမီး ဒီရုပ်ဒီရည်နဲ့ အဲဒီတုန်း

ကသာ လူဖြစ်ရင် မျှော်သာမျှော် ပိုးတဲ့လူတွေက ပေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာတဲ့... ဝိုင်းကိုသာနာအောင် ငင်နေရတဲ့ 'ဝိုင်နာမ' သာ ဖြစ်ရတော့ မှာ'

နွဲ့ရည်က စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းပေးလိုက်မိသည်။ အဖေက ရယ်နေသော်လည်း ထွန်းထွန်းကမူ မသိမသာ မျက်မှောင်ကြွတ် သွားသည်။

'ဝိုင်နာမ မဖြစ်ရပေါင်ဗျာ၊ ကိုခင်ထွန်းကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှိသားပဲ'

'တို့နွဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ'

'သိပါဘူး ဆိုင်များ ဆိုင်သလားလို့'

စသလို နောက်သလိုပြောခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ထွန်းထွန်း၏ အသံသည် မနာလိုသံနောလျက်ရှိသည်။ နွဲ့ရည်က အဖေ့ကို မလုံမလဲ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိသည်။ အဖေကလည်း နွဲ့ရည်ကို လှမ်း၍ကြည့် သည်။ နွဲ့ရည်က သူ့မျက်လုံးများကို ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လိုက်မိသည်။ အဖေမျက်လုံးများကို ကြာရှည် ရင်မဆိုင်ရဲ၊ အဖေသည် ငယ်ရာမှကြီး လာသူဖြစ်သည်။ နွဲ့ရည်တို့၊ ထွန်းထွန်းတို့၏ အဖြူရောင်နုလုံးသားများ အရောင်ပြောင်းလာသည်ကို အလိုလို သိနိုင်သည်။

'ကိုခင်ထွန်းက ကျွန်တော့်ဆိုရင် နည်းနည်းမှ မကြည်ဘူးဗျ'

ထွန်းထွန်းက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ဆက်၍ ပြောသည်။ နွဲ့ရည် ကို တမ်းတသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်သည်။

နွဲ့ရည် အနေခက်လာ၍ အိမ်နောက်ဖေးသို့ အကြောင်းရှာပြီး ဝင်ခဲ့သည်။ ချဉ်ပေါင်ရွက်သင်နေသော အမေ့ဘေးတွင် ခဏဝင်ထိုင်သည်။ ထိုနောက် ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်နှင့်ထကာ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်သည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ယောင်လည်လည်နှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ထွန်းထွန်းက အဖေနှင့် စကားပြောနေသော်လည်း နွဲ့ရည်ကိုသာ လှမ်း၍ လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အနားသို့ မသွားတော့ဘဲ စာကြည့်စားပွဲနား၌ ရပ်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ 'ဆလိုက်ရူးလ်' ကို ကောက်ယူသည်။ မည်သည့်ကိန်းဂဏန်းကိုမှ အမြောက်အစား မလုပ်လိုပါဘဲနှင့် အလယ်သားကို ဟိုရွှေဒီရွှေ ရွှေ နေမိသည်။ နားကတော့ အလိုလို စွင့်ထားမိသောကြောင့် 'လူဆိုတာ အတ္တသမားချည်းပဲကွ၊ နယ်ချဲ့တွေ နယ်ချဲ့တွေနဲ့ ကိုယ့်ပြည်ကို လာတိုက်တော့လည်း မုန်းရတာပေါ့ကွာ။ တူးတူးခါးခါးကို မုန်းတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်တိုးတက်ပြီး ကိုယ့်ဘုရင် ဘုန်းကြီးတုန်းကရော ဒီလိုနယ်ချဲ့ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဘူးလား ဆိုတော့ ကြိုးစားတာပဲ။ အင်အားလေး ကြီးလာရင် ယိုးဒယား ပြေးတိုက်တာပဲ။ မဏိပူရ၊ အာသံ၊ ကသည်း သွားသိမ်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကျတော့ နယ်ချဲ့လို့ ဘယ်ထင်မလဲ။ ငါတို့ဘုရင် တယ်စွမ်းပါလား၊ တယ်ဘုန်းကြီးပါလားလို့ ကျေနပ်နေတာပဲကွ' ဟု ပြောနေသော အဖေစကားသံကို ကြားနေရသည်။ ထွန်းထွန်းက ခေါင်းညိတ်သော်လည်း သိပ်တော့ စိတ်ဝင်စားပုံ မရပေ။

ညနေ ထမင်းဝိုင်းကျတော့ အဖေက ပြောသည်။

'ထွန်းထွန်းက စိတ်ရင်းလေးတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်နုသေးတယ်'

'ငယ်လည်း ငယ်တာကိုး အဖေရဲ့'

'နတာရင့်တာဟာ ကြီးတာငယ်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး သမီး။ သူ့လို အရွယ်နဲ့ ရင့်ကျက်နေတာတွေကို ပုံလို့၊ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးတာတွေလည်း ပြည့်လို့'

အဖေက သခွားသီးစိတ်ကို တကျွတ်ကျွတ် ဝါးနေသည်။ ထိုနောက် ထမင်းထဲသို့ လယ်ကနဖော့ရွက်မြှုပ်ကာ ငါးဖိရည်ဆမ်း

သည်။ အဖေက တို့စရာစုံစုံနှင့် ငါးပိရည်သာ ပါလျှင် အသားဟင်းကိုပင် မနှိုက်တတ်တော့ပေ။ နှိုက်စရာ အသားဟင်းကလည်း တစ်လနေမှ တစ်ခါ နှစ်ခါသာ ချက်နိုင်လေသည်။

‘ထွန်းထွန်းဟာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးဆောင်ခေါင်းရွက်လုပ်ပြီး ဦးစီးနိုင်မယ့် ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး’

နွဲ့ရည်၏ နှလုံးသားသည် တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ခါသွားသလိုခံစားရသည်။ အဖေကိုလှမ်းကြည့်တော့ သူ့ကို အကဲခတ်သလို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။

‘ကိုထွန်းထွန်းက အိမ်ကိုခဏခဏလာနေတာ ဘယ်သူ့ကို လာပိုးနေတာလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်က နှမတွေများတော့ ဖင်အကျိန်းသားဗျ’
ဖိုးသောကြာက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ဝင်ပြောသည်။ တဟားဟားနှင့် ရယ်သည်။

‘အံ့မယ်၊ ဝတ်ရည်ကိုတော့ မပိုးပါဘူးနော်’

‘ဝတ်မှုန်ကို ပိုးတာလည်း မဟုတ်ပေါင်’

ဝတ်ရည်နှင့် ဝတ်မှုန်တို့က ပြိုင်တူပြောသည်။

‘အံ့မယ် မိဝတ်မှုန်၊ နင်က အပျိုတောင် မဖြစ်သေးဘဲနဲ့ အပိုးခံချင်သေးလို့လား၊ ခွေးမလေး’

‘သိဘူးလေ’

ဝတ်မှုန်က အူကြောင်ကြောင်ပြောတော့ အားလုံးဝိုင်း၍ ရယ်ကြသည်။ သို့သော် နွဲ့ရည်ကတော့ မရယ်နိုင်။ ရင်ထဲတွင် ပူဆာဆာကြီးဖြစ်နေသည်။

‘အဖေက ထွန်းထွန်းကို အထင်မကြီးဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူ့ဘဝမှာ လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးအကြီးဆုံး အရည်အချင်းဟာ နုတာရင့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြူစင်ဖို့ပဲ။ နုတယ်ရင့်တယ်ဆိုတာက အတွေ့အကြုံအရ

ပြောင်းလဲလာမှာပဲ။ ဖြူတာမည်းတာက လုပ်ယူလို့ မရဘူး။ အဖေက မူလအရောင်ကို တန်ဖိုးထားဘဲ ဘာလို့ အနုအရင့်ကို တန်ဖိုးထားနေရတာလဲ*

နွဲ့ရည်က စိတ်ထဲမှ တွေးနေမိသည်။ ထိုနောက် ငါးပိရည်ကို ခပ်၍ သောက်မိသည်။ ငန့်တူးတူး အရသာက လျှာနှင့်ထိတွေ့နေချိန် တွင်ပင် ဖိုးသောကြာ၏ အော်သံကို ကြားရသည်။

ဟာ... အစ်မ၊ ငါးပိရည်...

နွဲ့ရည်၏ပါးစပ်ထဲတွင် ငန့်တူးသွားသည်။ ဖြူခနဲ ထွေးထုတ်လိုက် ချင်သော်လည်း မထွေး၊ ဇွတ်မိတ်ပြီး မျိုချလိုက်သည်။ လျှာတစ်ပြင်လုံး ငန့်နေရာမှ လည်ချောင်းတစ်လျှောက်လုံးပါ ငန့်၍ ဆင်းသွားသည်။

ငါးပိရည်တွေ

ဘာဖြစ်သေးလဲ

တအံ့တသြကြည့်နေသော ဖိုးသောကြာအား ဟန်မပျက် ပြောလိုက်သည်။ အမေရော အဖေပါ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသည်ကို သိသော်လည်း မသိသလိုပင် ထမင်းကို ဆက်၍ စားသည်။

စားမိလျှင် ဘယ်တော့မှ ထွေးမထုတ်။

လုပ်မိလျှင်လည်း ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်။

အဲဒါက နွဲ့ရည်၏ မွေးကတည်းက ပါလာသော ဝီစိတ်ဖြစ်လေသည်။

*လုပ်ချင်တာလုပ်၊ နောက်မဆုတ်နဲ့၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ စိတ်မညစ်

နွဲ့

ကျော်ကျော်က အိပ်စင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်အိပ်ရင်းမှ တံမြက်

စည်းလှည်းနေသော မောင်ဆားကိုကြည့်ကာ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောသည်။

ဘဝဆိုတာ ခဏကလေးကွ၊ သက်တမ်းစောအောင် နေရရင်တောင် အချိန်တွေက ဖင်လှည့်ခေါင်းလှည့်နဲ့ ကုန်သွားမှာ၊ သက်တမ်းမစောဘဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေရရင်တော့ ဖြုတ်ခဲနဲ့ဆို ကြံတောရောက် သွားရ တော့မှာ မောင်ရ

ကျော်ကျော်၏အသံက တရားသံပါသလိုလိုပင်။ သို့သော် အကြောင်း သိနေသော မန္တရည်က ရယ်ချင်သွားသည်။ တွေးလက်စ အတွေးလည်း ပြတ်သွားသည်။

ဒီတော့ လုပ်စရာရှိတာလေးတွေကို မြန်မြန်ထက်ထက် လုပ်ပစ် လိုက်၊ သိပ်အကြာကြီး စဉ်းစားမနေနဲ့၊ မင်း မိန်းမယူချင်တယ်နော်၊ ယူ ပစ်လိုက်၊ စဉ်းစားလို့ ကြာနေရင် ကြံတောနား နီးသွားမယ်*

မိန်းမယူရင် ကျွန်တော်က သားသမီးတွေပါ လိုချင်တာဗျ၊ တော်ကြာ ဝင်ငွေလေး မဖြစ်စလောက်နဲ့ ကျွန်တော့်သား ကျွန်တော့် သမီးတွေကို ထမင်းဝအောင် မကျွေးနိုင်ရင် အခက်

ပူမနေနဲ့၊ မြန်မာပြည်မှာ အာဟာရချို့တဲ့တဲ့သူတွေ ရှိပေမဲ့ ငတ်လို့သေတဲ့သူ မရှိသေးဘူး

ကျော်ကျော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောကာ ရယ်သည်။

အင်း... ငကျော်ကတော့ တကယ့်ကို ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားပဲ။ ဘဝဆိုတာ ခဏလေး ခဏလေးနဲ့ ပြောလိုက်ရင် တရားသံလေးနဲ့၊ ခဏလေးဖို့ လူ့ဘဝလာတုန်း စုံအောင်မလုပ်ဖူးမှာဆိုပြီး တွေ့ကရာတွေ လျှောက်လုပ်တာက ခက်တယ်၊ တစ်နေ့ကလည်း ဖဲသွားရိုက်တာ တစ်ထောင်ကျော် ရွှံ့လာတယ်တဲ့လေ။ မလွန်လွန်းဘူးလားဟယ်၊ သူ့ဖို့ ကိုယ့်ချွေးနဲ့စာ ကိုယ် မနှမြောတယ်

မန္တရည်က တွေးရင်း ခေတ္တမျှ ငေးနေမိသေးသည်။ ရေခဲခွဲသံ

က တဂျီးဂျီးနှင့် ပြန်ပြီးဆူညံလာရာမှ ရေးလက်စစာကို သတိရသည်။
ခုထိ အပြီးမသတ်ရသေး။

* ကျွန်မမှာ မိန်းမသားတန်မယ့် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်စားနေ
ရသည်ကို ဦးလေးသည် အသိပင်ဖြစ်ပါသည်*

နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို ပြန်လည်ဖတ်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချလိုက်မိသည်။

ကျွန်မ၏ချွေးနဲ့စာကို ကျွန်မ လိုချင်ပါသည်။ ဦးလေးထံတွင်
ကျွန်မ၏ ငွေရှစ်ထောင်ကျော်ရှိသည်ကို ကျွန်မလည်း အသိ၊
ဦးလေးလည်းအသိပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလေးပို့နေသော အင်းငါး
များကို ကျွန်မမိမိပို့ဘဲ ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးသို့ ဆက်လက်ပြီး
ပို့လိုက ပို့နိုင်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မ၏ကြွေးကိုကား
ပြေလည်အောင်ဆပ်စေလိုပါသည်။ ကျွန်မတွင်လည်း ငွေရေး
ကြေးရေး အခက်အခဲရှိနေပါသောကြောင့် ယခုအပတ်အတွင်း
တွင် ငွေလေးထောင်ကို ပေးစေလိုပါသည်။ ကျွန်မ စောင့်နေ
ပါမည်။

ဦးလေးနှင့်လည်း လူချင်းတွေ့၍ စကားပြောလိုပါသေး
သည်။ ဥက္ကံသို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လာခဲ့ပါဦးမည်။

မန္တရည်

မန္တရည်က နောက်ဆုံးအကြောင်းအောက်တွင် လိုင်းတားပေးလိုက်
သည်။ ဥက္ကံသို့ မန္တရည်ကိုယ်တိုင် လာမည်ကိုကား ဦးမြင့်သန်း လန့်နိုင်
သည်။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်ဒေသတွင် ခေတ်ဟစ်ပြီး ကြွေးတောင်းခံရ
လျှင် မည်သူမဆို အရှက်အိုးတော့ ဖြန်းဖြန်းကွဲမည်ဖြစ်သည်။ ဦးမြင့်သန်း
လည်း အရှက်ကွဲခံချင်မည်တော့ မဟုတ်။

သို့သော် ဘာပြောပြော ငွေက သူ့လက်ထဲမှာ။ ဒါမျိုးက စာချုပ် စာတမ်းနှင့် လုပ်သော အလုပ်မျိုးမဟုတ်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယုံကြည်မှုအရင်းခံပြီး လုပ်ကြသည်မို့ တရားစွဲလို့လည်း မရ။ ဒါကြောင့် မို့လည်း ငါးလောကသားများ အဆဲအဆိုသန်ပြီး လျှာကြမ်း၊ အာကြမ်း ဖြစ်ကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မဆဲနိုင် မဆိုနိုင်လျှင် ရှိရှိသမျှ ငွေတွေ အကုန်ကြွေးဆုံးပြီး ခွေးလုံးလုံးဖြစ်နိုင်သည်။ ဗိုလ်မှူးလူထွက်တစ်ယောက် ဆိုလျှင်ကြည့်၊ မန္တရည်တို့ ငါးလောကထဲသို့ ငွေခြောက်သောင်းကိုင်ကာ ဝင်လာသည်။ အပြိုင်မလိုချင်သော ဒိုင်များက ဝိုင်း၍ သတ်သည်ရော ရန်ကုန်သမား၊ နယ်သမားတွေက ကြွေးမပေးဘဲ ကြွေးဆုံးသည်ရော အကုန်ပေါင်းလိုက်တော့ သုံးလအတွင်းတွင်ပင် ငွေခြောက်သောင်းလုံး တစ်ပြားမျှ မကျန်တော့။ ဖြူကာ၊ ပြာကာကျပြီး အလံဖြူ ပြကာ နောက်ဆုတ်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

အကယ်၍သာ ဦးမြင့်သန်းက *ငွေက ငါ့လက်ထဲမှာ၊ ငါမပေးရင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဆဲလေဟာ၊ ဆိုလေဟာ၊ ငါ့အသားပဲ့တာမှ မဟုတ် တာ* ဟု သဘောထားပြီး မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့်နေသည်ဟု ဆိုကြပါစို့။ မန္တရည်ထက်ပင် နှစ်ဆကြမ်းကာ နှစ်ဆပြန်ပြီး ဆဲကာ ကြမ်းမည်ဆိုပါစို့၊ မန္တရည် ဘာမှ တတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။ နောက်နောင်တွင် သူနှင့် အဆက်အသွယ်မလုပ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်။

မန္တရည်က စာကို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်သည်။ ထို့နောက်မှ ခေါက် ကာ စာအိတ်ထဲထည့်သည်။ မနက်ကျလျှင် ဥက္ကံသို့ လူကြံ့နှင့် ပေးလိုက် ရမည်။

ဆယ့်တစ်ရာရှိတောင် ထိုးခါနီးနေပြီ၊ ခဏအိပ်လိုက်ဦးမယ် မန္တရည်က ဗေဒင်ဆရာခုံလေးကို ခြင်ထောင်အပြင်သို့ ထုတ်လိုက် သည်။ ငွေထည့်ထားသော သားရေအိတ်ကို ခေါင်းအုံးနေရာတွင် ပို့

သည်။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို ချည်စောင်ပါးနှင့်အုပ်ကာ မြို့လိုက်သည်။

သက်ထွေးရေ... အစ်မတော့ အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဓနုဖြူငါးလာ ရင်သာ နှိုးလှည့်

မန္တရည်၏ ခေါင်းက အောက်သို့ချလိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးများ လည်း မှေးစင်းလာသည်။

ငါးညှီနို့ကိုရော၊ ကျင်ငယ်နို့ကိုရော၊ ထိုနောက် ဒူးရင်းသီးနို့ကို ရော အရောရော အထွေးထွေးနှင့် ရှူရှိုက်နေမိသည်။ ရေခဲခွဲသံကလည်း တကိုးကိုးနှင့် ဆူညံနေသည်။ ရေခဲတုံးများကို တွန်းသံနှင့်အတူ ကျော်ကျော် ၏ အသံက မန္တရည်၏ နားထဲသို့ ပလုံးပထွေး ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

*လုပ်ချင်တာလုပ် နောက်မဆုတ်နဲ့၊

ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ စိတ်မညစ်နဲ့*

ငါလုပ်ချင်ရာကို ငါလုပ်ခဲ့တာပဲ၊ စိတ်ညစ်နေလို့ဖြစ်မလား
နွဲ့ရည်က ထွန်းထွန်း၏ အင်္ကျီကို ဆပ်ပြာတိုက်ရင်း ထွေးသည်။ အင်္ကျီကော်လံနေရာတွင် မည်းနေသဖြင့် လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ကာ ပွတ်၍ လျှော်လိုက်သည်။

ခုတော့ ထွန်းထွန်းနှင့် နွဲ့ရည်တို့သည် အကြင်လင်မယားဖြစ်ကြ ပေပြီ။ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် အိမ်ကလေးငှား၍ အတူတူနေဖြစ်ကြပေပြီ။ အိမ်ကလေးဟုဆိုရသော်လည်း စင်စစ်တော့ တဲသာသာပင်။ မီးရသော်လည်း ရေမရ၊ အခုတော့ မိုးတွင်းမို့ ကိစ္စမရှိ သေး။ မိုးရေကိုခံထားပြီး သုံးနိုင်သည်။

မိုးကုန်သွားတော့လည်း ရောက်ရားပေါ့ဟယ်၊ ဒီထက်ကောင်း တဲ့အိမ်ကလေး ငှားနိုင်ရင် ငှားနိုင်မှာပေါ့

နွဲ့ရည်က တွေးသည်။ တွေးမယ့်သာ တွေးသော်လည်း ငှားနိုင်ဖို့ မလွယ်သည်ကိုကား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိသားပင်။ နွဲ့ရည်ရော ထွန်းထွန်းရော ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေ ရှိကြသေးသည်မဟုတ်။ နွဲ့ရည်က အခုမှ ပဉ္စမနှစ်၊ ထွန်းထွန်းက တတိယနှစ်။ နှစ်ကုန်ခါနီးဆိုတော့ တော်တော့ တော်သေးတယ်။ နွဲ့ရည်သည် မကြာမီ နောက်ဆုံးနှစ်သို့ ရောက်တော့မည်။ တစ်နှစ်လောက် ရုန်းလိုက်လျှင် ဘွဲ့ရပြီ။

“ငါလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စောစော ယူဖြစ်တယ်မသိပါဘူး။ ကျောင်းပြီးမှ ယူရင် အတော်လေး အဆင်ပြေမှာ”

မိုးစက်များက တဖွဲဖွဲကျလာသည်။ နွဲ့ရည်က မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လှမ်းယူကာ ခေါင်းပေါ်တွင် ပတ်ထားလိုက်သည်။ ခေါင်းကို ရေအစိုမခံချင်၊ နွဲ့ရည်၏ ဆံပင်များက ထူပြီးများလှသည်။ ရေစိုလျှင် တော်တော်နှင့် မခြောက်တတ်။

အဖေတို့ အမေတို့ကသာ ထွန်းထွန်းကို အထင်တကြီးနှင့်ရှိလျှင်၊ နွဲ့ရည်၏ သူငယ်ချင်းများကသာ “နင်နဲ့ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ မတန်ပါဘူးဟယ်... နင့်ကို နှမြောလိုက်တာ” ဟု မပြောခဲ့ကြလျှင် နွဲ့ရည်က ထွန်းထွန်းကို ဒီမျှ စောစောစီးစီးလက်တွဲခဲ့မိမည်မထင်။ ခုတော့ ထွန်းထွန်းဘက်က အင်အားနည်းလေ၊ ထွန်းထွန်းဘက်မှ ရပ်ချင်လေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ “သမီးလုပ်ချင်တာကို သမီးလုပ်မှာပဲ။ တားလို့မရဘူးဆိုတာ အမေ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ဟာ မှားသလား၊ မှန်သလား၊ လုပ်သင့်သလား၊ မလုပ်သင့်ဘူးလား ဆိုတာတော့ စဉ်းစားပါ” ဟု အမေက ပြောခဲ့သည်။ အဖေကလည်း “ငါ့သမီး ခေါင်းမာတာတော့ ငါ အသိပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအင်မတန်မာတဲ့ အခွံထဲမှာတော့ ဦးနှောက်ကောင်းကောင်း ရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်ခဲ့တယ်” ဟု ဆိုခဲ့သည်။

“သမီးခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်ကောင်းကောင်း ရှိပါတယ် ဖေဖေ။

ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း နှလုံးသားကောင်းကောင်း ရှိသေးတယ်*

နွဲ့ရည်က စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိသည်။ သူနှင့် ထွန်းထွန်းကို တော့ သဘောတူသောသူ ရှိမည်ပင်မထင်။ နွဲ့ရည်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းက နွဲ့ရည်ဘက်မှ နာခံသလို ထွန်းထွန်း၏မိဘဆွေမျိုးများကလည်း ထွန်းထွန်းဘက်မှ နာကြသည်။* ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတာကို ဘာလို့ သွားကြိုက်ရသလဲ၊ ရွယ်တူ တန်းတူချင်း ကြိုက်စရာရှားလို့လား* ဟု ပြောခဲ့ကြသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထွန်းထွန်းရော နွဲ့ရည်ရော ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဒဏ်ကို သာမကသေး မိဘဆွေမျိုးများ၏ အငြိုအငြင် အပြောအဆိုကိုပါ လူးနေအောင် ခံခဲ့ရသည်။

အို... ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ပေါင်းတာက တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းတာ၊ သူတို့နဲ့ ပေါင်းတာ မဟုတ်ဘူး

နွဲ့ရည်က အင်္ကျီကိုဆောင့်၍ လျှော်ကာ ရေလောင်းချလိုက်သည်။ ဆပ်ပြာမြှုပ် ဖြူဖြူများက ရေစီးထဲတွင် မျောပါသွားကြသည်။ စိတ်ဆိုးငြိုငြင်နေကြသော နှစ်ဖက်မိဘတို့ထဲမှ လုံလောက်သော အထောက်အပံ့ကို မရတော့၊ စကောလားရှစ်ရသောငွေကလည်း ကျောင်းလခပင် အနိုင်နိုင်။ သည်တော့ နွဲ့ရည်က ဝင်ငွေရရန် ရုန်းကန်ရတော့သည်။ လောလောဆယ်တော့ သယ်နီးကျွန်းမှ ကန်စွန်းရွက်များ သွားသယ်ကာ ကျိုက္ကလားဈေးတွင် သွင်းသည်။ သွားရင်း လာရင်းနှင့် ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားကာ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်သွားသည်။

နွဲ့ရည်၊ နှင့်မလဲ ပင်ပန်းလိုက်တာဟယ်၊ ဒါကြောင့် ပြောတာကိုခင်ထွန်းကို ယူစမ်းပါလို့၊ ကြီးရင်မှီရသတဲ့၊ ငယ်ရင်ချီရသတဲ့

တော်စမ်းပါ။ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ငါမှီချင်မှီမှာပဲ၊ ချီချင်ရင် ချီမှာပဲ

ခင်ခင်ထွေးတို့က အတန်းပြီးသည်နှင့် ကန်စွန်းရွက်ပြေးသယ်ရ

သော နွဲ့ရည်ကိုကြည့်ကာ သနားသလို စကားဆိုသည်။ နွဲ့ရည်ကလည်း သနားသည်ဆိုခြင်းကို မခံချင်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဘာမှ သနားစရာမလို။ ထွန်းထွန်းက သူ့ကို ချစ်သည်။ သူကလည်း ထွန်းထွန်းကို ချစ်သည်။ နှစ်ဦးသားချစ်ကြသဖြင့် တစ်ဆိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ နေရာတကာတွင် နွဲ့ရည်ကသာ ဦးစီးဦးရွက်ပြုရသည်။ ဒါကလည်း ကိုယ့်ကုသိုလ်နှင့်ကိုယ်ပင်။ အကယ်၍ ထွန်းထွန်းကိုမယူဘဲ အခြားတစ်ဦးကို ယူလျှင်လည်း သူကပင် ဦးစီးဦးရွက်ပြုရမည်ပင်ဖြစ်သည်။ ဦးစီးခေါင်းဆောင်ပြုနိုင်သော သတ္တိနှင့် အရည်အချင်းက နွဲ့ရည်၏ ကိုယ်ထဲတွင် ကိန်းဝပ်လျက်ရှိသည်ကို နွဲ့ရည် သိသည်။ ထိုသို့သော အရည်အချင်းရှိသူသည် ထိုအရည်အချင်းကိုတော့ မည်သူနှင့်ရရ အသုံးချမည်ပင်ဖြစ်သည်။ အသုံးချတိုင်းလည်း ပင်ပန်းမည်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တချို့တွေက ယောက်ျားယူတယ်ဆိုတာ အားကိုးအားထားပြုဖို့ ယူကြတာ၊ ငါက ချစ်လို့ယူတာ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်သာ အားအကိုးဆုံး၊ အယုံကြည်ဆုံး

နွဲ့ရည်က သူငယ်ချင်းများအား စကားတင်းတင်းဆိုခဲ့သည်။ ထွန်းထွန်းကို နွဲ့ရည်က ယခင်တုန်းကလည်း အားမကိုး၊ ယခုလည်း အားမကိုးခဲ့ပေ။ နွဲ့ရည်၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အားကိုးအားထားပြုခဲ့သည့် ယောက်ျားတစ်ဦး၊ မိန်းမတစ်ဦးသာ ရှိသည်။ အဖေနှင့်အမေ ဖြစ်လေသည်။

နွဲ့ရည် အင်္ကျီကို ရေစင်အောင် ညှစ်လိုက်ပြီး ရေပုံးထဲတွင် အလိပ်လိုက်ထည့်ကာ တံစက်မြိတ်အောက် ရွှေထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ရေစည်ပိုင်းပြတ်ထဲကရေကိုခပ်ကာ ခပ်သွက်သွက်ချိုးသည်။

မနွဲ့ရေ

ဟော... ထွန်းထွန်းလာပြီ

ထွန်းထွန်းအသံနှင့်အတူ အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ရေစက်
ရေပေါက်များနှင့် ကြည်စင် ဝင်းပနေသော နွဲ့ရည်၏မျက်နှာကို ငေး၍
ကြည့်သည်။

ဆာလိုက်တာဗျာ... ဘာဟင်းတုံး

ချဉ်ပေါင်ဟင်း

နွဲ့ရည်က ခပ်တိုးတိုးဖြေမိသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း မကောင်းလှ။
ချဉ်ပေါင်ဟင်းစားလိုက်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော် စားလိုက်၊ ခရမ်းသီးနှပ်
စားလိုက်နှင့် အသီးအရွက်သံသရာတွင် သူတို့နှစ်ဦး ချာလည်လည်နေကြ
သည်။ ကိုယ့်အတွက်တော့ကိုယ် ဝမ်းမနည်း၊ နွဲ့ရည်က အစားအသောက်
မက်မောလှသူမဟုတ်။ ထို့အပြင် အဖေ အမေတို့နှင့် နေစဉ်ကတည်းက
ထိုသို့သာ စားခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ထွန်းထွန်းကိုတော့ အားနာ
သနားမိသည်။ အသားချိုချို၊ ငါးစိစိလေးများ ကျွေးချင်သော်လည်း
မတတ်နိုင်ခဲ့။

စားရအောင်နော်

ထွန်းထွန်း ရေမချိုးတော့ဘူးလား

အဆောင်မှာ ဝင်ချိုးခဲ့တယ်

နွဲ့ရည် ရေလဲလုံချည် လဲနေစဉ်တွင်ပင် ထွန်းထွန်းက ထမင်းပွဲ
ပြင်နှင့်သည်။ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်တော့ မရှိလှ။ ချဉ်ပေါင်ဟင်းတစ်ခွက်၊
ငါးပိရည်တစ်ခွက်၊ တညင်းသီးဆားရည်စိမ် လေးငါးလုံးခန့်သာရှိသည်။
အရည်သောက်အဖြစ်ကား ရေနွေးကြမ်း။

*ထွန်းထွန်းရယ်... နွေးအေးက မြင်းခွာရွက်သုပ်လေး၊ ခရမ်းချဉ်
သီးသုပ်လေး ဝင်ဝယ်ခဲ့ရောပေါ့*

မနွဲ့ စားချင်လို့လား

ထွန်းထွန်းဖို့ပါ

ဒီမှာ ချဉ်ပေါင်ဟင်း ကောင်းသားပဲ

ထွန်းထွန်းက ချဉ်ပေါင်ဟင်းထဲတွင် ရှားရှားပါးပါး ပါလာသော ပုစွန်ကျောလေးတစ်ကောင်ကို နွဲ့ရည်၏။ ပန်းကန်ထဲသို့ လှမ်း၍ ထည့်သည်။ နွဲ့ရည်က မစားရက်၊ ထွန်းထွန်း၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ပြန်၍ ထည့်လိုက်သည်။ ဒီလိုနှင့်ပင် ပုစွန်ကျောလေးတစ်ကောင်သည် ဟိုပန်းကန်ထဲ ရောက်လိုက် ဒီပန်းကန်ထဲရောက်လိုက်နှင့် ရှိသည်။ နောက်ထပ်တစ်ကောင်ကို ချဉ်ပေါင်ဟင်းထဲက ထပ်၍ ဆယ်မိသောအခါမှ တစ်ယောက်တစ်ကောင် စီစားကာ ပြိုင်တူရယ်မိကြသည်။

မနွဲ့က များများစားရမှာဗျ

ဘာဖြစ်လို့လဲ

နှစ်ယောက်စာလေ

အို... သေဖြင့် မသေချာသေးဘဲနဲ့

ထွန်းထွန်းက နွဲ့ရည်၏ ဗိုက်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးနေသည်။

ကိုယ့်ယောက်ျားပင်ဖြစ်သော်လည်း နွဲ့ရည် ရှက်သွားသည်။

ကိုယ်ကိုယ့်ကာ ကိုယ့်ဗိုက်ကို ကိုယ်ငုံ့ကြည့်မိသည်။

အခုမှ မဟုတ်သေးလည်း မကြာခင် ဟုတ်လာတော့မှာ၊ ကြိုပြီး စားထား၊ ဂျူနီယာ ထွန်းထွန်းအတွက်လေ

နွဲ့ရည် ကြည်နူးစွာပြုံးမိသည်။ *တော်စတိုင်း* ပြောခဲ့သော ပျားရည်စက်ကလေးများကို သတိရသည်။ တော်စတိုင်းက ဘဝဟူသည်ကို ထိုသို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ခဲ့သည်။ သူဖတ်ဖူးသည်ကို နွဲ့ရည်က ထွန်းထွန်းကို ထမင်းစားရင်း ပြောပြနေသည်။

*လူတစ်ယောက်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်က လိုက်သဖြင့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ထွက်ပြေးရင်း ရေတွင်းတစ်ခုထဲ ကျသွားသည်။ သို့သော် ရေတွင်းနံရံတွင် ပေါက်နေသော သစ်ပင်

တစ်ပင်ကို လှမ်း၍ ဆွဲထားမိသောကြောင့် ရေတွင်းအောက်သို့ ကျမသွား
 ချေ။ အောက်သို့ငုံကြည့်လိုက်သောအခါ နဂါးကြီးတစ်ကောင်က သူ့ကို
 ဝါးမျိုရန် ပါးစပ်ဟလျက် စောင့်နေသည်။ အပေါ်ကိုပြန်ကြည့် လိုက်ပြန်
 တော့လည်း သူ့နောက်လိုက်ခဲ့သော သတ္တဝါကြီးက စောင့်နေသည်။
 ထိုအချိန်တွင် သူ့ဆွဲကိုင်ထားသော သစ်ကိုင်းကို ကြွက်ဖြူနှင့် ကြွက်မည်း
 နှစ်ကောင်က တစ်လှည့်စီ ကိုက်နေကြလေသည်။ တော်စတိုင်းက
 ပထမသတ္တဝါကြီးကို လူ့၏ဘဝ သောက၊ ဗျာပါဒ၊ ဒုက္ခများအဖြစ်
 တင်စားခဲ့ပြီး ရေတွင်းထဲမှ သတ္တဝါကြီးကိုကား သေမင်းအဖြစ် တင်စား
 ပြောခဲ့ဟန်တူသည်။ သစ်ကိုင်းကို ကိုက်ဖြတ်နေသော ကြွက်ဖြူနှင့်
 ကြွက်မည်းနှစ်ကောင်သည်ကား လူ့ဘဝသက်တမ်းကို တတိတိနှင့်
 စားနေသော နေ့နှင့် ညတို့ကို တင်စားပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘အဲဒီတော့ ဘဝဆိုတာကြီးဟာ စိတ်ညစ်စရာကြီးပေါ့ဗျာ၊ အပေါ်
 တက်ရင်လည်း ဒုက္ခ သုက္ခတွေနဲ့၊ အောက်ခုန်ချရင်လည်း သေမင်းနဲ့၊
 ဒီအတိုင်းလည်း ကြာကြာဆွဲမထားနိုင်ဘူး။ သစ်ကိုင်းက ကြွက်ကိုက်လို့
 ပြတ်ကျတော့မယ်၊ အဲဒီလူတော့ ဘုရားစာတွေ အော်ဆိုပြီး ငိုနေရမှာပေါ့’

‘မငိုဘူး ထွန်းထွန်းရဲ့’

‘ဒီလိုဆို ဘာလုပ်နေတုံး’

‘သစ်ကိုင်းက သစ်ရွက်တွေမှာ တင်နေတဲ့ ပျားရည်စက်ကလေး
 တွေကိုလိုက်ပြီး လျက်နေသတဲ့’

ထွန်းထွန်းက နွဲ့ရည်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ နွဲ့ရည်က ဆက်၍
 ရှင်းပြသည်။

‘ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ ထွန်းထွန်းရဲ့။ မွေးဖွားခြင်းကနေ သေဆုံးခြင်း
 မှတ်တိုင်ကို လျှောက်နေကြတာ။ ဒီကြားထဲမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို
 ကြုံရမှာပဲ။ သတိသံဝေဂရလို့ လူဝတ်ကြောင်စွန့်ပြီး တောထွက်ရင်လည်း

ထွက်ပေါ့လေ၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ ဒီလူ့ဘဝ၊ လူ့ပြည်မှာပဲ နေရမယ်ဆိုရင် တော့ သတ္တဝါကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး ငိုနေမယ့်အစား သစ်ကိုင်းပြတ်ကျမယ့် အချိန်ကို ပျားရည်လေးလျက်ပြီး သတ္တိရှိရှိ စောင့်ချင်တယ်*

တော်စတိုင်းက အဲဒီသစ်ကိုင်းမှာ ပျားရည်သာမကဘူး ပျားအုံလည်း ရှိနေတယ်ဆိုတာ သတိမရဘူး ထင်တယ်။ တချို့လူတွေက ပျားရည်လျက်ချိန်တောင် မရဘဲ ပျားတုပ်သာ ခံနေရမှာ

ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲဒီလိုလူတွေလည်း ရှိမှာပဲ။ ပျားတုပ်ခံရင်း နဂါးကြီးပါးစပ်ထဲ ပြုတ်ကျသွားတဲ့သူတွေလေ

ရှိချင်ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိကိုရှိမှာပါ

ထွန်းထွန်းက တွေးတွေးဆဆပြောရင်း ထမင်းထပ်ထည့်သည်။ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်ဆာလာသည်မသိ၊ ထမင်းဖြူကို ချဉ်ပေါင်ဟင်းဆမ်းပြီး ငုံ့၍ငုံ့၍ လွေးလိုက်သည်မှာ နွဲ့ရည်ချက်ထားသော ဆန်နို့ဆီဘူး နှစ်ဘူးချက်က နည်းနည်းလေးပင် ကျန်တော့သည်။ မနက်စောစောပဲပြုတ်နှင့် နယ်ပြီး စားသွားဖို့ပင် မလောက်တော့ချေ။

တို့ဘဝ သစ်ကိုင်းမှာတော့ ပျားရည်လေးတွေ ရှိနေလို့တော်ပါသေးရဲ့

ဘာပျားရည်တွေလဲ

ဟောဒီအိမ်ကလေးကလည်း ပျားရည်ပဲ၊ ဟောဒီ ထမင်းခိုင်းလေးကလည်း ပျားရည်ပဲ

နွဲ့ရည်သည် ထွန်းထွန်းကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်မိသည်။ သံယောဇဉ်ကြီး အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ခြင်း ခံထားရသော နှလုံးသားက ညင်သာစွာ ခုန်လာသည်။

နောက်ပြီး ဟောဒီ ထွန်းထွန်းကလည်း ပျားရည်ပဲ

ထွန်းထွန်းက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

ထမင်းစား၍ပြီးတော့ နွဲ့ရည်က ပန်းကန်ဆေးသည်။ ထွန်းထွန်းက စားပွဲကို အဝတ်စုတ်တစ်ခုနှင့် စင်အောင် သုတ်သည်။ ဒီစားပွဲတွင် ပင် ဆက်၍ စာကျက်ကြရဦးမည်။ စာမေးပွဲနီးပြီ။

ပန်းကန်တွေ ဆေးနေရင်းမှ အဖေတို့ အမေတို့ကို နွဲ့ရည် သတိရသည်။ မိသားစု ဝိုင်းဖွဲ့၍ စားနေကျ ထမင်းဝိုင်းလေးကို တွေးမိသည်။ ဒီအချိန်လောက်ဆိုလျှင် အဖေတို့ အမေတို့လည်း ထမင်းစားနေမည် ဖြစ်သည်။ ထမင်းဝိုင်းမှ လျော့သွားသော နွဲ့ရည်ကို စိတ်ထဲမှ သတိရနေကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်ကတော့ ဖွင့်၍ ပြောကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ တစ်နေ့တုန်းကတော့ အမေ လာသေးသည်။ သို့သော် သင်္ဘန်းကျွန်းသွားနေ၍ မတွေ့လိုက်ရ။ ထွန်းထွန်းကလည်း ကျောင်းမှ ပြန်မလာသေး။ အမေက စာတိုတစ်စောင်ကိုရေးကာ အိမ်တံခါးတွင် ညှပ်ထားခဲ့သည်။

သမီး

အမေလာသည်။ ကိစ္စအထူးမရှိပါ။ နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ အမေတို့ တစ်အိမ်သားလုံးလည်း နေကောင်းပါသည်။

အမေ

နွဲ့ရည်က အမေစာလေးကို စိတ်ထဲမှနေပြီး ပြန်၍ ဖတ်နေမိသည်။ အမေစာလေးက တိုတိုလေးဖြစ်သော်လည်း မိခင်တို့၏မေတ္တာနဲ့နှင့် ထုံမွှေးလျက် ရှိလေသည်။

ဆေးပြီးသား ပန်းကန်များကို အိမ်ထဲ ပြန်သယ်လာခဲ့သည်။ ထွန်းထွန်းက ထမင်းလုံးအစအနများကို တံမြက်စည်းနှင့် လှည်းနေသည်။ ထိုနောက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တိုးတိုးလေးလေ့ချွန်လျက် ရှိသည်။ 'မာမာအေး' ၏ 'နှစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ်' သီချင်းဖြစ်လေသည်။

အေးအေးငြိမ့်ငြိမ့်လေး ဝဲပျံနေသော လေချွန်သံသည် အဖေ အမေကို သတိရပြီး နှိမ်းနယ်နေသော နွဲ့ရည်ကို ကြင်နာယုယစွာ ထွေး ပွေ့လာသည်။

‘အင်း... ဒီလေချွန်သံလေးကလည်း ပျားရည်တစ်စက်ပဲ’

နွဲ့ရည်က ကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာ တွေးလိုက်မိသည်။ သီချင်းဆိုလှေ ဆိုထမရှိသော်လည်း ဒီသီချင်းလေးကိုတော့ နွဲ့ရည်အလိုလိုရနေသည်။ သီချင်းစာသားများကို ရင်ထဲတွင် တီးတိုးလိုက်ပြီးရွတ်ဆိုနေမိသည်။

‘နေမမြင်... ရေပြင်ခဲတဲ့ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းကိုပဲ ခေါ်ခေါ်ပျော် ပါမယ်... သံသံခဲခဲ နွဲ့နွဲ့... နှစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်’

နှစ်ယောက်တည်း နေချင်သော်လည်း သိပ်ကြာကြာတော့ နှစ်ယောက်တည်း မနေလိုက်ရချေ။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဘဝထဲသို့ သမီးလေး ‘နွဲ့ရည်ထွန်း’ က ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ကလေးနှို့တိုက်ကာ စာကျက်ရင်း နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲကို ‘ပထမ’ ရအောင် နွဲ့ရည်ဖြေခဲ့သည်။ အောင်မြင်မှု သရဖူကို လက်လှမ်းပြီး ‘အင်ဂျင်နီယာ’ ဘွဲ့ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ခက်သည်ကတော့ ထွန်းထွန်းဖြစ်သည်။ နွဲ့ရည်က ရုန်းရင်း ကန်ရင်းဖြင့် အောင်ရုံသာမက ပထမရအောင်ပင် ဖြေနိုင်ခဲ့သော်လည်း ထွန်းထွန်းက ကျသည်။ မကျစဖူး စာမေးပွဲကျတော့လည်း စိတ်က လေချင်သည်။ တော့ချင်သည်။ စာမကျက်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အထိုင်များလာသည်။ အိမ်ပြန်ချိန် မမှန်ချင်တော့။ သူ့အပေါင်းအသင်း အသစ်များဆီမှ ကြားရသော ‘အိပ်စင်စတင်ဂျယ်လစ်’ တို့၊ ‘ပစ္စည်းခွဲဝါဒ’ တို့ကို ကြက်တူရွေးစာရွတ်သလို ရွတ်ဆိုတတ်လာသည်။

မြေကျေးရှင်းမှာ သုံးဂျာနစ်ဆယ်စကေးနဲ့ စက်မှုအင်ဂျင်နီယာတွေ ခေါ်နေတယ်တဲ့

သုံးဂျာနစ်ဆယ် စကေးတဲ့လား

အင်း... လောလောဆယ်တော့ သုံးဂျာနစ်ဆယ်တွေပဲ ခေါ်သေးတယ်။ နောက်မှပဲ ဒီကတစ်ဆင့် လေးဂျာငါးဆယ်စကေးရာထူးကို တပ်ပြီး စာမေးပွဲ ဖြေကြရမှာတဲ့

မနွဲ့ လုပ်ချင်ရင်လုပ်ပေါ့

ထွန်းထွန်းက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဆိုသည်။ နွဲ့ရည် စိတ်တိုသွားသည်။

လုပ်ချင်တာ မလုပ်ချင်တာထက် လုပ်ကိုလုပ်ရမှာပဲ။ လောလောဆယ်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက ရရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ဖို့ပဲ

ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ဒီပညာကို ကြိုးစားပမ်းစား သင်လာရတာ။

လေးဂျာငါးဆယ်စကေး မရရင် မလုပ်ဘူး ဟု သဘောထားသူတို့က သဘောထားနိုင်ကြသော်လည်း နွဲ့ရည်တို့က ထိုသို့ သဘောမထားနိုင်။ ရရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ အင်ဂျင်နီယာအလုပ်ကို လုပ်ရလျှင် တော်ပြီ။ စိုက်ပျိုးရေးဘက်ဆိုင်ရာ စက်မှုပစ္စည်းများကို တီထွင်လိုစိတ်၊ ရေးဆွဲလိုစိတ်နှင့် နွဲ့ရည်၏ လက်ချောင်းလေးများသည် ယားနေကြသည်။ ကိုယ်တတ်ထားသည့်ပညာကို စွမ်းစွမ်းတမံ အသုံးချလိုက်မည်ဟူသော အတွေးက ရင်ထဲတွင် တဖြုပ်ဖြုပ်နှင့် လွန်လွန်းနေသည်။

ခုထက်ထိတော့ ဘာဒီဇိုင်းမှ မလုပ်ရသေးပါဘူး ထွန်းထွန်းရယ်...၊ စာရင်းအင်းတွေနဲ့ ဇယားရှုပ်နေရတာပါပဲ

နွဲ့ရည်က သမီးလေးကို ထွေးပွေ့ရှင်းမှ ပြောမိသည်။ သမီးလေးက ခြောက်လရှိပြီမို့ အဖေ အမေကို သိနေပြီ။ ဝူးဝူးဝါးဝါး စကားဆိုတတ်ပြီ။

‘ရုံးဆိုတော့လည်း ရုံးအလုပ်က ပိုများမှာပေါ့။ ဒီစာရင်းအင်း
တွေကလည်း ရှောင်လို့ရမှာမှ မဟုတ်တာ’

‘တို့ကတော့ ဒီနိုင်ငံပဲထုတ်ချင်တာ၊ သူများနိုင်ငံမှာဆိုရင် ကြည့်
စမ်းပါဦး။ စပါးရိတ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ဖက်က အစေ့ခြေပြီးသား အပြီးထွက်
လာတဲ့ စက်ကြီးတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကြည့်ရတာများ ဘယ်လောက်အား
ရစရာကောင်းလဲ’

‘သူတို့လယ်ကွင်းတွေက ဒီမှာလို ကန်သင်းရိုးတွေနဲ့ မဟုတ်ဘူး။
ပြန်ပြန်ပြူးပြူး အကျယ်ကြီးတွေ၊ လယ်ထွန်စက်တွေ၊ ကောက်ရိတ်စက်
တွေ မောင်းလို့လွယ်တယ်ဆို’

‘အင်းလေ... သူတို့လည်း သူတို့တိုင်းပြည်နဲ့ သူတို့စက်၊ တို့
လည်း တို့တိုင်းပြည်နဲ့ တို့စက် ထွင်နိုင်ရမှာပေါ့။ ကန်သင်းရိုးရှိတော့
လည်း ဒီကန်သင်းရိုးတွေကြားမှာ သုံးလို့ရတဲ့စက်မျိုးပေါ့’

‘မလွယ်ပါဘူးဗျာ’

ထွန်းထွန်းကလည်း ပညာပိုင်းဆိုင်ရာတွင် နွဲ့ရည်လို မတက်ကြွချေ။
နွဲ့ရည် အားမရချင်။ ထွန်းထွန်းနှင့်နှစ်ဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး လယ်ထွန်
စက်တွေ၊ ကောက်ရိတ်စက်တွေ မတီထွင်ရလျှင် ရှိပါစေတော့။ အသေး
ဆုံးဖြစ်သော မြက်ရိတ်စက်လောက် ရေးဆွဲတီထွင်ရလျှင် တော်ပြီ။

‘ဟော... သမီး နို့ဆာနေပြီ’

သမီးလေးက နွဲ့ရည်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းလေးငှေ့ကာ တိုးရင်း
နို့တောင်းနေသည်။ နွဲ့ရည်က အင်္ကျီကိုလှန်ကာ နို့တိုက်သည်။ ရင်ထဲ
မှ စီးထွက်လာသော နို့ရည်ချိုချိုကို ပူနွေးသော ပါးစပ်ကလေးနှင့်ဟပ်
ကာ အားရပါးရ စို့ယူနေသော သမီးလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း အမေ့ကို
သတိရသည်။ နွဲ့ရည်သည်လည်း အမေ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ယခုလိုပင် နို့ချို
ကို သောက်သုံးခဲ့ရမည်ဖြစ်သည်။

သမီးလေးကို ကြည့်စမ်း ထွန်းထွန်း၊ မလှဘူးလား။ ရုပ်ကတော့ ထွန်းထွန်းနဲ့ အတော်တူတယ်နော်၊ စိတ်ကတော့ ဘယ်သူနဲ့ တူမလဲ မသိဘူး

မနွဲ့နွဲ့တူမှာပေါ့

ဘယ်ပြောနိုင်ဦးမှာလဲ

နွဲ့ရည်က သမီးလေး၏ ပါးပြင်မို့မို့ကို လက်နှင့် အသာလေး ပွတ်သပ်ကြည့်မိသည်။ နူးညံ့ပြီး အိနေသည်။ အပြင်အသားအရေ မည်မျှ ပင် နူးညံ့ပါစေ အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကိုတော့ မာစေချင်သည်။ စိတ်ဓာတ် နှင့် သတ္တိကို သူနှင့်ပင် တူစေချင်သည်။ မတူလျှင်လည်း တူအောင်ပင် လှေကျင့်ပေးရမည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးသောစိတ်ဓာတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ယုံကြည်သောစိတ်ဓာတ်ကို သမီးလေး၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း သွင်းပေးရမည်။

မနွဲ့နွဲ့ပဲ တူစေချင်ပါတယ်၊ ဒါမှ သတ္တိကောင်းမှာ၊ စာတော်မှာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးဘဲ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တဲ့ အမျိုးသမီး ဖြစ်မှာ

ထွန်းထွန်းက သမီးလေးကို ငေး၍ကြည့်ကာ ပြောသည်။

မနွဲ့က ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့သတ္တိ ရှိပါတယ်။ အရာရာကို ဖန်တီးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကသာ အစွမ်းသတ္တိနည်းတာ၊ တကယ်လို့ မနွဲ့သာ ခုနေသေသွားမယ်ဆိုပါတော့၊ မနွဲ့က ဒီသမီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ဖို့ စိတ်ချပါ့မလား

မချဘူး

နွဲ့ရည်က ခေါင်းကို ချက်ချင်းခါပြလိုက်သည်။ သူမရှိတဲ့ ထွန်းထွန်း နှင့် သမီးကို နှစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ဖို့ တွေးပင်မတွေးရဲ၊ လုံးဝ စိတ်မချ။ ယခုနေသာ သေရလျှင်လည်း အသေဖြောင့်မည်မဟုတ်။

နွဲ့ရည်က သမီးလေးကိုငုံကြည့်ကာ တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ သမီးကို မနွဲ့နွဲ့ ထားခဲ့ရမှာ စိတ်ချတယ်’
ထွန်းထွန်းက ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်မရှိရင်လည်း မနွဲ့က လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို
ဆက်လုပ်သွားမှာပဲ၊ လျှောက်ရမယ့် လမ်းကို ဆက်လျှောက်သွားမှာပဲ’

‘တော်ပါတော့ ထွန်းထွန်းရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားတွေ ပြော
နေတာလဲ’

‘ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး’

ထွန်းထွန်းက ပြုံးသည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးက မရွှင်လှ။ တကယ်
တကယ်တော့ ထိုစဉ်ကတည်းက နွဲ့ရည် ရိပ်မိခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။
ထွန်းထွန်းက နွဲ့ရည်တို့သားအမိကို လမ်းခွဲပြီးထားခဲ့ရန် ကြံစည်နေသည်
ကို နွဲ့ရည် ရိပ်မိခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။

နောက်ဆုံးတော့ နွဲ့ရည်၏ဘဝထဲမှ ထွန်းထွန်းသည် ရုတ်တရက်
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုအခါမှပင် နွဲ့ရည်က ရေးရေးလေး ရိပ်မိ
တော့သည်။

ထိုနေ့ကို နွဲ့ရည် မမေ့။

ထိုနေ့က ရုံးတွင် နွဲ့ရည် စကားအခြေအတင် ပြောခဲ့ရသည်။
နွဲ့ရည်တို့၏ အထက်အရာရှိ ဦးလှကျော်နှင့် ဖြစ်လေသည်။

စင်စစ်တော့ ဘာမှဖြစ်လောက်သော ကိစ္စလေးမဟုတ်၊ သို့သော်
နွဲ့ရည်ကလည်း မခံချင်တော့ နှုတ်လှံထိုးမိသည်။ ဦးလှကျော်က အထက်
ငါးဆယ်ကျော် ပင်စင်နားနီးနေပြီဖြစ်သော လက်ဟောင်းအရာရှိကြီး
ဖြစ်သည်။ နွဲ့ရည်တို့လို နောက်ပေါက်လူငယ်များကို အထင်မကြီးလှ။

ထိုနေ့က အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထဲမှ အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုကို ဖတ်ကာ ဦးလှကျော် ရယ်သည်။ ထိုနောက် နွဲ့ရည်တို့အား ပြန်ပြောပြ သည်။

ဟောဒီမှာ နားထောင်ကြစမ်း၊ တစ်ခါတုန်းက လူတစ်ယောက် ဟာ သူ့ကားနှီးလို့မရတာနဲ့ စက်ပြင်ဆရာတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြင် တယ်၊ မရဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးပြသတဲ့၊ အင်ဂျင်နီယာက တူကလေးနဲ့ ဟိုခေါက် ဒီခေါက် လုပ်လိုက်တာနဲ့ ကားစက်က နှီးလို့ရသွားရောတဲ့။ ဒီတော့ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကျသလဲ ဆိုတော့ အင်ဂျင်နီယာက ဆိုပါစို့ကွာ ဒေါ်လာငါးဆယ် ကျပါတယ် လို့ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ကားပိုင်ရှင်က တူကလေးနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ ခေါက်လိုက် ရုံနဲ့ ဒေါ်လာငါးဆယ်ဆိုတော့ မပေးချင်ဘူးပေါ့။ ကျသင့်တာကို စာရင်း တွက်ပြပါလို့ ပြောတော့ အင်ဂျင်နီယာက ဟောဒီလို စာရင်းလုပ်ပြလိုက် သတဲ့။ တူနှင့်ခေါက်ခက တစ်ဒေါ်လာ၊ မည်သည့်နေရာကို ခေါက်ရမည်ကို သိသည့်အတွက် လေးဆယ့်ကိုးဒေါ်လာတဲ့

နွဲ့ရည်တို့အားလုံး ဝါးခနဲရယ်မိကြသည်။ ကိုအောင်မြင့်ကပင် *အတတ်ပညာရှင်ဆိုတာ အဲဒါပဲ ဦးလေးရဲ့* ဟု ဂုဏ်ယူစွာ ပြောလိုက် သေးသည်။ သည်တော့ ဦးလှကျော်က ရယ်သည်။ *နိုင်ငံခြားက အင်ဂျင်နီယာမို့ပါကွာ၊ ဒီက အင်ဂျင်နီယာဆို တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ကားစက်ခေါင်းထဲ ကုန်းနှိုက်နေဦးမှာပါ၊ ပြီးတော့လည်း ကားကကောင်း မလာဘဲ ပိုတောင်ပျက်သွားဦးမှာပဲ* ဟု ပြောသည်။

*ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်မတို့က ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ အင်ဂျင် နီယာအဖြစ်တော့ အသတ်မှတ်မခံရပါဘူး။ ဒါကလည်း သင်ကြားပုံ နည်းစနစ်ချင်း၊ စီးပွားရေးချင်း ကွာလို့ပါ။ သူတို့လိုသာ သင်ရရင်၊ သူတို့ကျောင်းတွေလို လက်တွေ့စမ်းသပ်စရာ စက်ကိရိယာတွေ အစုံ

အလင်ရှိရင် သူတို့လိုပဲ တတ်မှာပါ။ ကျွန်မတို့လူမျိုးက ပျင်းချင်ပျင်းမယ်၊ မပျင်းပါဘူး။

နွဲ့ရည်က ရုတ်တရက် ဝင်၍ပြောမိသည်။ ဦးလှကျော်က ထပ်၍ ရယ်ပြန်လေသည်။

‘ပျင်းလား မပျင်းလားတော့ မသိဘူးဟေ့၊ ယန်ကာတစ်လုံးကို အစအဆုံးဖြုတ်ပြီး အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်နဲ့ လျှပ်စစ်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ယှဉ်ပြီး ပြန်တပ်ခိုင်းတာ လျှပ်စစ်အလုပ်သမားက အရင်ပြီးတယ်ဗျ၊ ဟား... ဟား... ဟား... အဲဒါက ကျုပ်ကိုယ်တွေ့’

နွဲ့ရည်၏ တစ်ကိုယ်လုံးပူပြီး ရှိန်းသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် လှည့်ပတ်နေသော သွေးများက ဆူလာသည်။ ပွက်လာသည်။

“ဦးလေး ဒီစကားပြောတာ ‘အင်ဂျင်နီယာ’ ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ အင်ဂျင်နီယာဆိုတာ အပျက်ပြင်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပုံစံကို တီထွင်ထုတ်လုပ်သူပါ။ ဒါပေမဲ့ အပျက်မပြင်တတ်ရဘူးလားဆိုတော့ ပြင်တတ်ရမှာပါ။ ပြင်တတ်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ လေ့လာခဲ့ရတာ၊ သင်ကြားခဲ့ရတာ၊ ကျက်မှတ်ခဲ့ရတာတွေဟာ အပျက်ပြင်တဲ့ ဘာသာရပ်မဟုတ်လေတော့ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းတော့ အမြဲတမ်း အပျက်ပြင်နေတဲ့၊ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိနေတဲ့ အလုပ်သမားကို မိချင်မှ မိမှာပါ”

နွဲ့ရည်ကို ကြည့်ကာ အားလုံး အံ့သြနေကြသည်။ ဦးလှကျော်သည် အထက်အရာရှိမို့ မှန်မှန်မှားမှား မည်သူ့မျှ ပြန်လှန်ပြောရန် မစဉ်းစားကြ၊ မခံချင်လျှင် မျက်နှာပျက်ပြီး ငြိမ်နေရုံသာ ရှိကြသည်။ နွဲ့ရည်လို ပြန်ပြောရန် တွေးပင် မတွေးရဲကြ။

‘ဒါပေမဲ့ ရေရှည်ကိုကြည့်ပါ ဦးလေးရယ်၊ ရေရှည်မှာတော့

ဒီအင်ဂျင်နီယာဟာ အဲဒီအလုပ်သမားထက်တော့ သာကိုသာရမှာပါ။ ဒါက ကျွန်မရမ်းပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့က ဒီအင်ဂျင်နီယာ ဘာသာရပ်ကိုလည်း အားတိုင်း ယားတိုင်း၊ ပိုက်ဆံရှိတိုင်း သင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သင်ချင်လျက်နဲ့ သင်ခွင့်မရတဲ့ သူတွေကို ပြည့်လို့၊ ဟေ့... မင်းတို့... မင်းတို့ရဲ့ ဉာဏ်ရည်ကတော့ ဒီလောက်ရှိတယ်။ အရည်အချင်းကတော့ ဒီမျှရှိတယ်။ မင်းတို့တွေက အင်ဂျင်နီယာဖြစ်နိုင် တယ် သင်ကြ။ မင်းတို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီပြင် တက္ကသိုလ်သွား ကြဆိုပြီး လူတွေအများကြီး၊ ကျောင်းသားတွေ အများကြီးထဲက ဆန်ခါ တင် ရွေးပြီး သင်ခဲ့ကြတာပါ။ ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ကြိုးစားပမ်းစား သင်ခဲ့ကြပြီး အလုပ်ခွင်ထဲရောက်တော့မှ ဦးလေးက ဒီအင်ဂျင်နီယာဟာ လျှပ်စစ်အလုပ်သမား တစ်ယောက်လောက်တောင် အသုံးမကျဘူးဆိုတော့ ကျွန်မတို့က ဘာပြောရဦးမှာလဲ*

နဲ့ရည်၏အသံက တုန်လာသည်။ ပြောပြီးသည်နှင့် နေရာမှ ချက်ချင်း ပြေးထွက်သွားချင်စိတ်ပေါ်လာသော်လည်း မပြေးဖြစ်ခဲ့။ ဦးလှကျော်ကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ရင်း မျက်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ ရစ်ဝိုင်းလာသော မျက်ရည်များကို ထိန်းထားသည်။

နင်ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အထက်လူကြီးကို သွားချဲ့ရတာလဲ
 နေ့ခင်းကျတော့ ခင်ခင်ထွေးတို့ ကိုခင်အောင်တို့က မေးကြသည်။

အဲဒါ ချတာမဟုတ်ဘူး၊ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့်ပြောပြတာ၊ ဒီအကြောင်းကို ငါတို့ကမှ မပြောရင် ဘယ်သူမှပြောမှာ မဟုတ်ဘူး
 အေးလေ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါသာဆိုရင်တော့ မပြောရဲဘူး

ငါကတော့ ပြောရဲတယ်
 နဲ့ရည်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောသည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ ညစ်ညူး

နေသည်။ ခင်ခင်ထွေးက စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ (စိုက်ပျိုးရေး) ဘွဲ့ကို နောက်ခေါ်မည့် လေးရှာငါးဆယ်စကေးတွင် ထည့်၍ မခေါ်ကြောင်း၊ စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ သက်သက်ကိုသာ ခေါ်မည်ဖြစ်၍ မွမ်းမံသင်တန်း သုံးလပြန်တက်ပြီး ဘွဲ့ကို လဲရန်ပြောတော့ ပို၍ စိတ်ညစ်သွားသည်။ နောက်ထပ် သုံးလလည်း ထပ်ပြီး တက်မနေချင်၊ ကျောင်းကို သုံးလ ပြန်တက်နေရလျှင် အလုပ်က ဝင်ငွေကလည်း သုံးလလျော့နည်းလေမည် ဖြစ်သည်။ သုံးလဆိုလျှင် တစ်ထောင်ခန့် နစ်နာသည်။ တစ်ထောင်ဟူ သောငွေသည် နွဲ့ရည်၊ ထွန်းထွန်းနှင့် သမီးလေးတို့အတွက် တော်တော် လေး အရေးကြီးလေသည်။

ဒီလိုဆိုရင် လေးရှာငါးဆယ်စကေး ခေါ်ရင် မဖြေရဘဲ ဖြစ်နေ လိမ့်မယ်

ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ

ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟုသာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း နွဲ့ရည်၏ ရင်ထဲတွင် မကောင်းလှ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက လေးရှာငါးဆယ်စားတွေ ဖြစ်ကုန် ပြီ။ ရှေ့ဆုံးမှ *ပထမ* ရကာ အောင်ခဲ့သော နွဲ့ရည်က သူတို့လက်အောက် တွင် သုံးရာနှစ်ဆယ်စား ဘဝနှင့် လုပ်ရမည်ကိုတော့ တွေးမိရုံနှင့်ပင် ရင်ထဲတွင် အောင့်လာသည်။

အိမ်အပြန်တွင် နွဲ့ရည်စိတ်မရွှင်လှ၊ အမေတို့အိမ်တွင် မနက်ရုံး အသွားက ဝင်ထားခဲ့သော သမီးလေးကို ဝင်ခေါ်ပြီး ငိုက်စိုက် ငိုက် စိုက်နှင့် ပြန်လာသည်။ စိတ်ဆိုးတုန်းဆိုသော်လည်း အလုပ်တစ်ဖက် ကလေးတစ်ဖက်နှင့် နွဲ့ရည် အကျပ်ရိုက်နေပြီဆိုတော့ အမေက မနေနိုင်၊ *ရုံးအသွား ကလေးကို အမေ့ဆီဝင်ပို့ခဲ့ပါအေ* ဟုပြောသည်။ ထိုသို့သာ မဟုတ်လျှင် နွဲ့ရည်သည် ဒီသမီးပေါက်စနကို ရုံးသို့ ခေါ်သွားရမည့်ကိန်း ဆိုက်နေခဲ့သည်။ ကလေးသာ ထိန်းခိုင်းထားသော်လည်း မိဘကိုတော့

ဘာမှ မည်မည်ရရ မထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့ချေ။ 'ဒီပြင် စီးပွားရေးလေး ဘာလေး အဆင်ပြေရင်လည်း အလုပ်ထွက်ပြီး လုပ်ရကောင်းသား' ဟု ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေးမိသည်။ စိုက်ပျိုးရေးစက်ကိရိယာတွေ တီထွင်ရေးဆွဲလိုစိတ်က အခိုက်အစား ငုပ်လျှိုးသွားသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် သော့ခလောက်က ဆီးကြို သည်။ ထွန်းထွန်း ပြန်မရောက်သေးပေ။

'ဒီအချိန်ဆိုရင် ကလပ်စ်က ပြီးပါပြီ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် ပြီး လေကန်နေပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့'

နွဲ့ရည်က တွေးရင်း ထမင်းချက်သည်။ မနက်ကကျန်သော ငါးခူကြော်လေးကို ဆီအိုးတည်ပြီး ပြန်ကြော်သည်။ မုန့်လာဥချည်ရည်အိုး ကို ပြန်ဇွေးသည်။ ထမင်းပွဲကို အသင့်ပြင်ကာ သမီးလေးအား ထမင်းနွဲ့ ရင်း ထွန်းထွန်းအား မျှော်သည်။

ခုနစ်နာရီထိုးလည်း ပေါ်မလာခဲ့။

ရှစ်နာရီထိုးလည်း ပေါ်မလာခဲ့။

ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးလည်း ပေါ်မလာခဲ့။

တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ဘဲ စိတ်တပူပူနှင့် စောင့်သည်။ ထွန်းထွန်း က ပေါ်မလာခဲ့ပေ။

နောက်တစ်ရက် နောက်တစ်ရက်၊ ရက်ပေါင်းများစွာ စောင့်သည်။ ထွန်းထွန်းက ပေါ်မလာခဲ့တော့ပေ။

နွဲ့ရည်၏ဘဝတွင် သမီးလေး 'နွဲ့ရည်ထွန်း' ကို လက်ဆောင် ပေးခဲ့ပြီး ထွန်းထွန်းက ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

*ဒီအကောင်ကြည့်ရတာ တစ်နေ့တော့ ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့

အထင်သား၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင် ကိုယ့်သားမယားအပေါ်မှာ လေးလေးနက်နက်မှ မရှိတာ'

အဖေက ပြောသည်။ အတော်လေးလည်း မကျေမချမ်းဖြစ်နေသည်။ နွဲ့ရည်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင် မနေချင်တော့၊ ကိုယ့်အကြောင်းကံနှင့်ကိုယ်သာ ဖြစ်သည်။

'ပြောမနေပါနဲ့တော့ ရှင်ရယ်၊ ပြီးတာပြီးပြီပဲ။ လာ... ငါ့မြေးလေး၊ အမေကြီးဆီလာ'

အမေက နွဲ့ရည်၏ရင်ခွင်တွင်းမှ သမီးလေးကို လှမ်း၍ ခေါ်သည်။ ယုယုယယ ချိုပိုးသည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဒုံရင်းက ဒုံရင်းပင် ဖြစ်သည်။ နွဲ့ရည်သည် အမေတို့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာရသည်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အိမ်မှ ထွက်သွားစဉ်က ကျောင်းသူ နွဲ့ရည်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အင်ဂျင်နီယာ နွဲ့ရည် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်ကလေးတစ်ယောက် တိုးခဲ့ပြီ။

'ဟေး... ကလူ ကလူ၊ သမီးလေးရေ ကလူ'

အဖေက မမြူတတ်မြူတတ်ဖြင့် အမေ့လက်ထဲမှ သမီးလေးကို လှမ်း၍ မြူသည်။ သမီးက တခစ်ခစ်ရယ်လေသည်။

'အဖေလည်း အတော်ဆိုလာပြီ၊ အမေလည်း ဆံပင်တွေတောင် ဖြူစပြုပြီ၊ ငါ့လုပ်အားနဲ့ရတဲ့ ငါ့လုပ်စာကို မိဘကို ဘာမှ မထောက်ပံ့ဖူးသေးဘူး'

နွဲ့ရည်က နောင်တစိတ်နှင့် တွေးသည်။

'ငါ့လုပ်ချင်ရာကို ငါအမြဲလုပ်ခဲ့တာပဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အဆင်ပြေနေတုန်းကတော့ ပျော်လို့၊ ဟော... ဆင်းရဲဒုက္ခလည်းရောက်ရော ဒီအဖေ ဒီအမေဆီ ပြန်ပြေးလာရတာပဲ။ အခုတော့ မှတ်ပြီ၊ ဒီမိဒီဖေကို တစ်သက်လုံး မခွဲတော့ဘူး။ သေတဲ့အထိ ပြုစုမယ်၊ လုပ်ကျွေးမယ်'

စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ထွန်းထွန်းကို ချစ်မိသည့် အတွက်ကိုကား လုံးဝ နောင်တမရချေ။ သူ၏တစ်သက်တာတွင် ချစ်သူ တစ်ယောက်ကို ဒီမျှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့ခြင်းအတွက် လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်သည်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ထွန်းထွန်း ပြန်လာမည်ဆိုလျှင် နွဲ့ရည်က လက်ကမ်းပြီး ကြိုဆိုရန် အသင့်။ ထွန်းထွန်းအတွက် သားလေးတွေ၊ သမီးလေးတွေဆက်ပြီး မွေးပေးရန် အသင့်ပေ။ သူ၏ ထောင့်ငါးရာမေတ္တာတရားကို ထွန်းထွန်း အတွက်ပင် သီးသီးသန့်သန့် သိမ်းထားလိုက်သည်။

ဟေ့... အစားပုပ်မလေး... လူရည်ချွန်ကလေး

အဖေက သမီးလေး၏ ပါးကိုတို့ကာ ကျီစယ်နေသည်။ သမီး အစားပုပ်သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ အသက်က တစ်နှစ်မပြည့်တတ် သေး၍ နွဲ့ရည်က နို့မဖြတ်ရက်၊ အမေ့နို့ကလည်း ကောင်းစွာ မလိုက် တော့၍တစ်ကြောင်း၊ နေ့ခင်းတိုင်း ရုံးသွားရ၍တစ်ကြောင်း *လူရည်ချွန်* နို့မှုန့်ကို အစားထိုးရသည်။ သမီးက တစ်လလျှင် နို့ဘူးလေးဘူးမျှကုန် အောင် သောက်သည်။ ဒီတော့လည်း မိဘကျေးဇူးဆပ်ချင်သော နွဲ့ရည် ခမျာ အဖေဖို့၊ အမေဖို့က အသာထားလိုက်ဦး သမီးဖို့ပင် အနိုင်နိုင်ဖြစ် နေသည်။

ငံပြာရည်ရောင်းရင် ကောင်းမလား မသိဘူး၊ ငါးပိသိပ်ရင် ငံပြာရည်က အပိုထွက်တယ်၊ ငါးပိရော၊ ငံပြာရည်ရော ရောင်းနိုင်ရင် မဆိုးဘူးသမီးရဲ့။ အမေက ငါးပိကောင်းကောင်း သိပ်တတ်တယ်၊ နေရာ က ကျဉ်းနေလို့၊ နံမှာ စော်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာနေလို့

အမေပြောစဉ်က နွဲ့ရည်သည် ငံပြာရည်ရောင်းရန် စိတ်မကူးမိ သေးပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ညစ်လျှင် အဖေပေးထားသော ပစ်တိုင်းထောင် ရုပ်ကလေးကို ထုတ်၍ ကြည့်မိသည်။ *တည့်တည့်ကျကျ၊ စောက်ထိုး

ကျကျ။ မှောက်လျက်ကျကျ။ ပက်လက်ကျကျ ပြန်ပြီး ထကြ၊ ထောင်ကြ
ဟုတ်လား* ဟူသော အဖေစကားကို ပြန်၍တွေးမိသည်။

ခုတစ်လောတော့ နွဲ့ရည်သည် သူ့ဌေးဖြစ်လိုစိတ်နှင့် ရူးနေသည်။
မိဘနှစ်ပါးအတွက် ချို့ချို့တဲ့တဲ့ ပညာသင်နေရသော မောင်ငယ်ညီမငယ်
များအတွက် ငွေကိုလောဘတကြီး ရှာချင်လာသည်။ လက်ရှိအလုပ်
တွင် သိပ်မပျော်တော့။

*ခင်ဗျားက ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးနဲ့ အကျိုးပေးတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး
ကြိုက်တာသာကောက်လုပ်၊ ဘာလုပ်လုပ် အောင်မြင်မယ်၊ တစ်နှစ်ပြည့်ရင်
လာခဲ့၊ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ပစ္စည်းအလုံးအရင်း သိန်းချီပြီး ရှိနေရစေမယ်*
မြေနီကုန်းမှ နာမည်ကြီးလက္ခဏာဆရာတစ်ဦးက ပြောသည်။

- *တကယ်လား ဆရာ*
- *ကျုပ် အာမခံတယ်ဗျာ*

လက္ခဏာဆရာက အပြောရဲတော့ နွဲ့ရည်အတော်ပျော်သွားသည်။
ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ လောလောဆယ်တော့ တော်တော်လေး
စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

*ဆရာက ဒီလောက် အပြောရဲတော့ အားတက်စရာကြီးပေါ့၊
တစ်နှစ်ပြည့်ရင် ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်*

နွဲ့ရည်က စီးပွားရေးတစ်ခုတည်းကိုသာ မေးပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။
အချစ်ရေးတို့၊ အိမ်ထောင်ရေးတို့၊ ပညာရေးတို့ကို စိတ်မဝင်စားတော့
ပေ။ ထိုအခန်း ထိုကဏ္ဍများသည် နွဲ့ရည်၏ဘဝတွင် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဟု
မှတ်ထားသည်။

- *ဟော... မနွဲ့ရည်*
- *ဪ... ကိုခင်ထွန်း*

ဘတ်စ်ကားဂိတ်ရောက်တော့ ကိုခင်ထွန်းနှင့် တွေ့သည်။

ကိုခင်ထွန်းက နွဲ့ရည်၏ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို စကားမစ။
မသိ၍တော့ ဟုတ်မည်မထင်၊ အားနာသောကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။

‘ဘယ်ကလာတာလဲ’

‘ဪ... ဒီနားကပါ’

နွဲ့ရည်က လက္ခဏာသွားမေးကြောင်း မပြောချင်။ အရင်တုန်းက
ဒီလက္ခဏာတွေ၊ ဗေဒင်တွေကို အယုံအကြည်မရှိကြောင်း နွဲ့ရည်က
မကြာခဏ ရယ်သွမ်းသွေးကာပြောဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ဒုက္ခရောက်
လာတော့ သက်သာရာ သက်သာကြောင်းလေးများ ဟောလေမလားဟု
သွားမေးမိသည်။ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း အဟောထွက်တော့လည်း
ဝမ်းသာအားတက်ရသည်။

‘ကျောင်းမှာ ကျွန်မတို့လို စိုက်ပျိုးရေးယူတဲ့သူ မရှိတော့ဘူးနော်’

‘ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ ပေးမှ မပေးတော့ပဲ။ နောက်ပြီး အလုပ်ရ
ဖို့ကျတော့လည်း လွယ်လို့လား’

‘အင်း... ကျွန်မလည်း သုံးရာနှစ်ဆယ်စကေးမှာ တစ်နေပြီ၊
ကိုခင်ထွန်းရော’

‘ကျွန်တော်တော့ သင်္ဘောလိုက်မယ်’

‘ဒီလိုဆို ချမ်းသာဦးမှာပေါ့လေ’

နွဲ့ရည်က ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောမိသည်။ ကိုခင်ထွန်းကတော့
တဟားဟား ရယ်နေလေသည်။

‘မနွဲ့ရည်ရော အပြင်စီးပွားရေး အရောင်းအဝယ်လေး မလုပ်ဘူး
လား။ ကျွန်တော် သင်္ဘောလိုက်ပြီး ပြန်လာရင်ပါ တဲ့ပစ္စည်းတွေ လာတင်ရ
မလား၊ မက်စ်ဖက်တာတို့ ခရင်ပလင်းဆွယ်တာတို့လေ။ ဈေးကောင်း
တယ်ဗျ’

‘လာခဲ့လေ ကျွန်မရောင်းပေးမယ်၊ ကျွန်မကလည်း ကိုခင်ထွန်း

သဘောကြံနဲ့ အင်္ဂလန်မှာရောင်းဖို့ ပစ္စည်းတွေ တင်ပေးလိုက်မယ်*

ဘာတွေလဲ

ပြည်တွင်းဖြစ် ပစ္စည်းတွေပါ

ကျောက်စိမ်းတွေများလားဗျာ၊ မရက်စက်ပါနဲ့

မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းကုန်ပါ

ဘာပါလိမ့်ဗျာ

ငါးပိနဲ့ ငံပြာရည်လေ

ဟာဗျာ... လုပ်ပြီ

နှစ်ဦးသား ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိကြသည်။ နွဲ့ရည်၏

ရင်ထဲတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးပြီး ရွှင်လာသည်။

နောက်ပြောင်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုငါးပိနှင့် ငံပြာရည်ကို တကယ်ရောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟုကား မထင်မိသေး။

သို့သော် ထိုငါးပိ ငံပြာရည်ကို နွဲ့ရည် တကယ်ပင် ရောင်းဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကံဆိုးချင်တော့ မုန့်လက်ဆောင်းကုန်း မီးလောင်သည်။ နွဲ့ရည်တို့ အိမ်ကလေးလည်း မီးထဲပါသွားသည်။ သို့သော် ကံကောင်းချင်တော့ တောင်ဥက္ကလာတွင် နေရာသစ်ရခဲ့သည်။ နေရာက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းဖို့ ငါးပိသိပ်ရန်၊ ငံပြာရည်လှောင်ရန် အဆင်ပြေခဲ့သည်။

ဘယ်အလုပ်မှာမဆို လူတန်းစားနှစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်သမီး၊ တစ်မျိုးက ဆရာ၊ တစ်မျိုးကတပည့်၊ ကိုယ်က တော်ရင်တတ်ရင် အကွက်မြင်ရင်ဆရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မတော်ရင် မတတ်ရင်တော့ တပည့်ဘဝမှာပဲ ကျေနပ်ရမှာပဲ

*သမီးက အလုပ်တစ်ခုကို မတတ်ခင်တော့ တတ်တဲ့လူဆိုမှာ

ပညာယူရမှာပဲ၊ တပည့်ခံရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ကြာရှည်မနေဘူး*

နွဲ့ရည်က အဖေအား ပြောခဲ့သည်။ ငံပြာရည် ရောင်းမိပြီဆိုတော့ ငံပြာရည်ပုံးဆွဲပြီး တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက်နှင့် ဈေးတကာလှည့်ကာ ဖောက်သည်ရှာသည်။ သူငယ်ချင်းများရှိရာ ရုံးများသို့ တစ်ရုံးဝင်တစ်ရုံး ထွက်နှင့်လိုက်ပြီး ငံပြာရည်ရောင်းရန်လည်း ဝန်မလေးခဲ့။ ငွေရင်းခုနစ် ရာနှင့် စခဲ့သောလုပ်ငန်းသည် သုံးလအတွင်း သုံးဆလောက် မြတ်လာ ၏။ ဒီတော့လည်း ငါးပိကန် တစ်ကန်ကို အုတ်စီ၊ ကွန်ကရစ်ခင်းပြီး ကျကျနုနု ဆောက်ပစ်လိုက်၏။ ငါးပိကန်နှင့်တွဲလျက် ငံပြာရည်ကန်ကို ဆက်၍ ဆောက်၏။ *ငံပြာရည်သည်* ဟူသော အမည်သည် အမြင်မလှ သော်လည်း ငွေတော့ အတော်ရလေ၏။

မနွဲ့ရည်၊ ခင်ဗျား ငံပြာရည်ရောင်းနေတယ်ဆို

ဟုတ်ပါ့ရှင်၊ ယူမလား ကျွန်မငံပြာရည်က ဘိတ်ငံပြာရည်လိုပဲ နော်၊ စားမိရင် လျှာလည်သွားမယ်

တစ်နေ့တော့ ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိပြန်၏။

ဪ... ဒီငံပြာရည်သည်ကြီးကလည်း သူ့ပစ္စည်းကိုပဲ သူတွန်း ရောင်းနေတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ငါးခြောက်ပါ တွဲမလုပ် ချင်ဘူးလားလို့ မေးမလို့ပါ

ဘာငါးခြောက်လဲ

ပင်လယ် ငါးမန်းတွေလေ၊ ပင်လယ်ငါးမန်းတွေက ငါးခြောက် ခွဲရောင်းရင် အတော်ရောင်းပန်းလှသတဲ့ဗျ

နွဲ့ရည်၏ခေါင်းက အပြေးအလွှား တွက်ချက်နေမိ၏။ အိမ်ရှိ လူအင်အားနှင့် လုပ်ငန်းတွင်ပင် လုပ်ငန်းကို ချိန်ကြည့်နေသည်။ ယခု ငါးပိငံပြာရည်လုပ်ငန်းတွင်ပင် လူငှားထားနေရပြီဖြစ်သည်။ ငါးခြောက်

ပါ တွဲလျှင် တော်တော်လေးတော့ ပင်ပန်းမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် တော်တော်လေးလည်း မြတ်နိုင်လေသည်။

‘နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီပင်လယ်ငါးမန်းကို ကျွန်မက ဘယ်ကရမှာလဲ၊ ပင်လယ်ထွက်ဖမ်းရမှာလား’

‘ဘယ်က ရရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုကပေါ့’

‘နေပါဦး၊ ရှင်က ဘယ်မှာလုပ်တာပါလိမ့်’

‘မေးမှ မေးရက်ပလေတယ်ဗျာ၊ ပုလဲနဲ့ငါးမှာခင်ဗျ၊ ပုလဲနဲ့ငါးမှာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ပြောသောဟန်ကို ကြည့်၍ ရယ်မိရင်း ပုလဲနှင့် ငါးဌာနတွင်လည်း စက်မှုတက္ကသိုလ်ဆင်းများ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသည်ကို သတိရသည်။

‘သူငယ်ချင်းတွေက အဲဒီလိုကူညီမယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဟယ်၊ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့’

‘ကူချင်လွန်းလို့ မေးနေတာခင်ဗျရဲ့၊ ကူချင်လွန်းလို့’

သို့နှင့်ပင် နွဲ့ရည်၏လုပ်ငန်းသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာခဲ့သည်။ တစ်နှစ်ပြည့်တော့ လကွဏာဆရာပြောသည့်အတိုင်း ငွေတစ်သိန်းမျှ ပိုက်မိနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် နွဲ့ရည်က ထိုမျှနှင့် မရပ်နိုင်တော့။ စီးပွားရေးအကွက်ကို ချက်ခနဲ ချက်ခနဲ မြင်လာပြီဖြစ်သော မျက်လုံးနှင့် ဒက်ခနဲ ဒက်ခနဲ တွက်တတ်သော ဦးနှောက်တို့က ဆက်သွယ်မိနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကိလီတွင် ငါးသလောက်ခိုင် ဖွင့်ချင်သည်ဟု မနွဲ့ရည်က ပြောလာတော့ သူငယ်ချင်းတွေက တားကြသေးသည်။ ငါးသလောက်ကို ပုလဲနှင့်ငါးက ကိုင်သော်လည်း ပုလဲနှင့်ငါးက သူတို့ကို တစ်ဦးလျှင် ပိဿာချိန်ထောင်သောင်းချီပြီး ပေးလိုက်သည်သာ ဖြစ်သည်။ ဈေးကစားသည်က ထိုခိုင်များက ဈေးကစားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအထဲသို့

နွဲ့ရည်တိုးဝင်ပါက အရင်းမြတ်ပြီး လွင့်ထွက်သွားအောင် ဝိုင်း၍ သတ်ကြမည်ကို စိုးရိမ်ကြသည်။

* နင်က စာအုပ်ထဲက ပညာသာတတ်တာ၊ အဲဒီငါးပွဲစားတွေက သတင်းစာပေးလိုက်ရင် ဇောက်ထိုးဖတ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အရုပ်သာ မပါရင် စာကိုအတည့်လား၊ ပြောင်းပြန်လားတောင် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘဝထဲကပညာကိုတော့ ကကြီးကနေ အ အထိ တတ်ပြီးသားနော်၊ အပြိုင် အဆိုင်လည်း လိုချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို ခွေးဝဲစား ကန်သလို ဝိုင်းပြီး ကန်ထုတ်ကြတော့မှ တက်နီကိန်နဲ့ လွင့်ထွက်လာဦးမယ်*

ကိုကြီးသာခင်က ပြောခဲ့သေးသည်။ သူက နွဲ့ရည်ထက် အသက် ရော အတန်းရောကြီးတော့ နွဲ့ရည်ကို ညီမငယ်တစ်ဦးလို သဘောထား သည်။ နွဲ့ရည်၏ဘဝကိုလည်း အစအဆုံးသိသည်။

* စာအုပ်ထဲက ပညာတတ်ထားတော့ ဘဝထဲကပညာကို တတ် လွယ်တာပေါ့ ကိုကြီးသာခင်ရဲ့*

* အေး... နင်လည်း ပညာတတ်ရော ဝိုင်းတွယ်ကြလို့ ပြားနေရော*

* ပညာမတတ်ခင်ကတော့ ပညာရှာရမှာပေါ့ ကိုကြီးရာ၊ ဝိုင်း တွယ်ကြလို့ အတွယ်ခံရလည်း အဲဒါပညာပေါ့။ ဘယ်လိုတွယ်လဲ သိရ တော့ နောက်တစ်ခါ အတွယ်မခံရဘူးပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား။ ပောဒီမှာ ကြည့်ထားစမ်းပါဦး ကိုကြီးရဲ့၊ နွဲ့ရည်က တပည့်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ကြာရှည်မနေပါဘူး*

* အေး... လုပ်လုပ်၊ နင်က နင်လုပ်ချင်ရာကို ဖြစ်အောင်လုပ် တတ်တဲ့ မိန်းမပဲ။ နောက်တော့သာ တက်နီကိန်နီအော်ပြီး ပြေးမလာနဲ့*

ကိုကြီးသာခင်က ကရုဏာဒေါသော ပြောသည်။ သို့သော် ကူညီ စရာရှိသည်များကိုတော့ ကူညီရှာလေသည်။

သို့နှင့်ပင် နွဲ့ရည်တစ်ယောက် ကီလီဈေးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

စပါးခွဲများ အထပ်ထပ်နှင့် ပျော့အိနေသော ရွံ့မြေကိုနင်းကာ ငါးစိမ်း တန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ရေခဲခွဲသံက တဂျိုးဂျိုးနှင့် ဆူညံနေသည်။ ငါး နို့ကညှီနေသည်။ ရေခဲငွေ့များနှင့် အေးနေသော လေက မျက်နှာကို သာမက တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆီးပြီး ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ အသည်းထဲတွင် အေးခဲနဲ ဖြစ်သွားသည်။

စူးစူးစမ်းစမ်းနှင့် ဝိုင်းပြီးကြည့်ကြသော မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင် ရဲ၊ အန္တေးအင်္ကျီကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းတင်းစုဆွဲကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ဝင်လာသည်။

ဘာပဲပြောပြော အားကတော့ အငယ်သားပင်။

* နင်တို့အစ်မက မနေ့မနက်တုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ *

* ဟာဗျာ အဲဒီသားအမိက ကြွေးသုံးရာကျော် မပေးဘဲ ရှောင်နေ တာကြာပြီဗျ။ မရှိလို့မပေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သက်သက် ကျောနေတာ *

* အေးလေ... ဆွဲထားလိုက်တဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးကြီးကဖြင့် ပေါင်လုံး လောက်တုတ်တယ် *

* အဲဒါနဲ့ အစ်မတောင်းတော့ သူတို့ကပဲ ဆဲလားဆိုလာအဲ့၊ ထာဘီ များ ဆွဲလှန်လိုက်တာ ဟိုသင်းတောင် ပေါ်တော့မယ်။ အစ်မက ဘာမှ မပြောရသေးဘူး၊ သူတို့က ဆဲလိုက်တာဆိုလိုက်တာ မွန်ထူသွားတာပဲ။ ကြားတယ်မဟုတ်လား အဲဒီသားအမိက နာမည်ကြီးဗူး၊ လျှာကြမ်း၊ အာကြမ်းဆိုပြီး တော်ရုံ ကြွေးမတောင်းရဲကြဘူး *

* အေး... ကြမ်းတော့ အတော်ကြမ်းတယ် *

* ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အစ်မကို မြှောက်ပေးရတာပေါ့။ ပြန်သာအော်လို့၊ ခံနေရင် ကျောသထက် ကျောမှာ၊ အစ်မအသားကိုထိ

ရင် ကျွန်တော်တို့ရှိတယ်၊ မကြောက်နဲ့လို့ ဝိုင်းမြှောက်ပေးကြတာ။
ဟား... ဟား... ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ၊ သူတို့လောက် မဆဲတတ်သေး
ပေမဲ့ ကျုပ်တို့အစ်မကလည်း တိုးတက်လာပြီဗျာ

စကားသံများက နားထဲတွင် မကြည်မလင် မဝီမသနှင့် လုံးထွေး
နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လာသည်။ မန္တရည် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။ မျက်နှာပေါ်သို့ အိကျနေသော ဝါကျင်ကျင်ခြင်ထောင်
အမိုးကို မြင်ရသည်။

‘အစ်မမန္တရည်များဟယ် ဒီရောက်စတုန်းကပုံနဲ့တော့ အတော်
ကွာလာပြီ။ အဲဒီတုန်းကများ အနွေးအင်္ကျီလေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့စုဆွဲပြီး
လမ်းလျှောက်ရင် သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြည့်
ရဲဘူး။ ပြန်မြင်ယောင်မိသေးတယ်’

မန္တရည်က ခြင်ထောင်ကိုမကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။
ရေခဲပွဲစား မလှတင့်နှင့် ကျော်ကျော်တို့က သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ စကား
ပြောနေကြသည်။

‘ဟေ့... ဘာအတင်းပြောနေကြတာလဲဟေ့’

‘ဟော... အစ်မ နိုးလာပြီလား’

မန္တရည်သည် ပြေကျနေသော ဆံပင်ကို စုသိမ်းပြီး ဝါးဘီးနှင့်
တစ်ချက်နှစ်ချက် သပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဝါးဘီးကို နောက်၌စိုက်
ကာ ဆံပင်များနှင့် ရစ်ပတ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်နှုနာရီထိုးပြီလဲ အစ်မ’

‘တစ်နာရီခွဲနေပြီ။ ဓနုဖြူငါး မလာဘူး မဟုတ်လား’

‘မလာဘူး၊ အစ်မရီတော့ ရောက်နေပြီ’

‘ဘယ်နှုတာ ပါလာလဲ’

‘ဆယ်တာ...၊ ငါးကြင်း၊ ငါးမြစ်ချင်းနဲ့ ငါးခေါင်းပွဲပဲတဲ့’

အစီအရီချထားသော ထင်းရှူးသေတ္တာများကို မနွဲ့ရည်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မည်မျှ အိပ်ပျော်သွားလေသည် မသိ။ ငါးများချသည်ကိုပင် မသိလိုက်။ မရီကတော့ ရေစည်ပေါ်တွင် ဒူးတစ်လုံးထောင်ကာ တိုင်ရင်း ဆေးလိပ်ဖွာနေသည်။ အိပ်ရေးပျက်သော မျက်လုံးများက စင်းနေသည်။

မနွဲ့ရည်က အတန်ငယ်တွန့်ကက်နေသော အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်လိုက်သည်။ ခြင်ထောင်ကြိုးများကို ဖြုတ်ပြီး ခေါက်သိမ်းသည်။ မကြာမီ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးရှိ ဈေးတကာဈေးမှ ငါးစိမ်းသည်များ ရောက်လာတော့မည်။

သံပြားပတ်ထားသော ထင်းရှူးသေတ္တာများသည်ကား ဝင်လာမစဲ တသဲသဲပင်၊ အထမ်းသမားများက ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာဒိုင်များရှေ့သို့ ထမ်း၍သွားကြသည်။ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သူ့အစုနှင့်သူ ထပ်ထားသော ထင်းရှူးသေတ္တာများထဲတွင် ရေခဲရိုက်ထားသော ငါးတွေ ပုစွန်တွေ အရွယ်ရွယ် အစားစားပါသည်။ ငါးပွဲစား၊ ပုစွန်ပွဲစားတွေကလည်း စာရင်းစာအုပ်ကလေးတွေနှင့် ဟန်ပြနေကြပြီ။ ငါးသည်များရောက်လာလျှင် ဒီငါးစိမ်းတန်းကြီးတစ်ခုလုံး အုန်းအုန်းထအောင် တိုးကြိတ်ပြီး ဆူညံနေတော့မည် ဖြစ်သည်။ သံပြားပတ်တွေကိုဖြေကာ သွန်ချလိုက်သော ငါးပုစွန်များသည်လည်း ကွန်ကရစ်ကြမ်းခင်းတွင် အပုံလိုက်နှင့် ဟီးထနေမည် ဖြစ်လေသည်။ ငါးစိမ်းသည်တွေက ငါးကြီး ငါးငယ်၊ ပုစွန်ကြီး ပုစွန်ငယ် အရွယ်ရွယ် အစားစားကို တောင်းကြီးတောင်းငယ် အသွယ်သွယ်နှင့်ထမ်း၍တစ်မျိုး၊ ရွက်၍တစ်ဖုံ မိုးမလင်းမီ သယ်ထုတ်သွားကြပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့အနှံ့အပြားတွင် သွား၍ ရောင်းချကြတော့မည်ဖြစ်လေသည်။

မရီ၊ အိမ်သာလိုက်ဦးမလား

မလိုက်တော့ဘူး အစ်မ

မန္တရည်သည် ပိုက်ဆံထည့်ထားသောအိတ်ကို လွယ်ကာ အိမ်သာ ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်သာသို့သွားရာ စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက် တွင်တော့ ပန်းသည်များရှိသည်။ စော်စိမ်းများ၊ ရွက်လှများ ခိုင်ရွှေဝါများ က အစည်းလိုက် အထပ်လိုက်နှင့် တောင်လိုပုံနေသည်။ ချိုအိသော ဒေါနပန်းရုံက အိမ်သာနံ့နှင့်ရောပြီး ဝေ့ပျံနေသည်။ ပန်းစည်းတွေကြား တွင်တော့ မောက်လျက်အိပ်သူ၊ ပက်လက်အိပ်သူ၊ အိပ်စင်ငှားပြီး အိပ်သူ တွေနှင့် ပြည့်နေသည်။

မန္တရည် အိမ်သာက ပြန်လာတော့ ငါးစိမ်းတန်းလည်း စည်ကား စပြုနေပြီ။ မောင်ဆားတို့၊ သက်ထွေးတို့လည်း ငါးချိန်ရန် ရာဇူကိုပြင် နေကြပြီ။ ကျော်ကျော်ကတော့ ဗေဒင်ဆရာခုံလေးပေါ်တွင် စာရင်း စာအုပ်တင်ရင်း ဒိုင်ပေါ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

မန္တရည်ကတော့ ရေစည်ပေါ်တွင် နေရာယူသည်။ ရှောစောင်ကို ခြံရင်း တင်ပျဉ်ခွေထိုင်သည်။

ကဲ... ကိုကြာရိုး၊ ဖွင့်တော့

ကိုကြာရိုးက ထင်းရှူးသေတ္တာမှ သံပြားပတ်များကို သံတူးရွင်း နှင့် ထိုးကော်ကာ ဖွင့်သည်။

အဲဒါပြီးရင် ဒီဘက်က တာကိုဖွင့်ဦး

ထင်းရှူးသေတ္တာ သုံးလေးလုံးဖွင့်ပြီး အထဲတွင်ပါသော ငါးများကို ကျော်စိုးကမြှောက်၍ ပြသည်။ မန္တရည်က လှမ်းကြည့်ပြီး ဈေးဖြတ် သည်။ ငါးသည်များကလည်း တောင်းများကိုပိုက်ရင်း ဟိုဒိုင်က ငါးသွား ကြည့်လိုက်၊ ဒီဒိုင်က ငါးသွားကြည့်လိုက်နှင့် ဘယ်ငါးသွားဝယ်ရကောင်း မလဲ စဉ်းစားရင်း လူးလာခေါက်တို့ လျှောက်နေကြချေပြီ။

*ညီမလေးရေ... မယူတော့ဘူးလား၊ ငါးကြင်း၊ ငါးမြစ်ချင်း၊

ဟော... အစ်မမြရင်၊ ငါးကောင်းတယ်နော်*

မန္တရည်က ဈေးခေါ်သည်။ မျက်နှာကို ချိုချိုထားသည်။ ပိဿာ ချိန်က တစ်ထောင့်ငါးရာခန့်မို့သာ မကုန်မှာတော့ မပူရ၊ အစောကြီး ကုန်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြန်မြန်ကုန်လေ အလုပ်စောစောပြီးလေ မို့ မြန်မြန်ကုန်ချင်သည်။

မန္တရည်က ဈေးခေါ်ကောင်းသည်။ ငါ့ဒိုင်က ငါးဝယ်တာ သူ တို့လည်း အကျိုးရှိလို့ ဝယ်တာ၊ သူတို့အကျိုးမရှိရင် ဘယ်သူက လာ ဝယ်မှာလဲ၊ အရေးစိုက်စရာ မလိုပါဘူးဟူသော စိတ်ကိုမထား၊ ဝယ်သူ မှန်သမျှကို ကျေးဇူးတင်ရမည်ဟူသော ဈေးသည်စိတ်ကိုမွေးသည်။ မျက်နှာချိုသည်။ စကားချိုသည်။ အလေးမှန်သည်။ ထို့ပြင် ဈေးလည်း မှန်သည်။ ငါးချင်းတူလျှင် သူ့ဒိုင်က ဈေးလျှော့ရမည်။ ဈေးချင်းတူ လျှင် သူ့ဒိုင်က ငါးက ပို၍ကောင်းရမည်။

ဒီထဲက ဘယ်ဈေးလဲ

ဘယ်ထဲကလဲ ဒေါ်ကျင်ရဲ့၊ ကျော်စိုး တစ်ကောင်မြှောက်ပြစမ်း၊ ချ၊ နောက်တစ်ကောင်ပြဦး၊ အင်း ဆယ်ရှစ်ထားနော် ဒေါ်ကျင်၊ အကောင် ကြီးတွေ၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဘာလဲ များတယ်ထင်လို့လား။ စုံစမ်းဦးလေး ဒေါ်ကျင်ရဲ့။ သူများထက်တော့ ဈေးနည်းစေရမှာပေါ့ စိတ်ချ

ဒေါ်ကျင်က ငါးကြင်းအချိန်တစ်ဆယ် ချိန်ခိုင်းသည်။ သုံးဆယ် ရှစ်လမ်းဈေးမှ အမေဂျမ်းကတော့ ငါးခေါင်းပွတာနားတွင် ငါးခေါင်းပွ တစ်ကောင် ကိုင်ကြည့်လိုက် ပြန်ချလိုက်နှင့် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ မဇ္ဇေတန်းက အမေဂျမ်းကို ရောင်းလိုက်သော ငါးခေါင်းပွများက လမ်း တွင် ကြာသွားသောကြောင့် သိပ်ပြီးမလတ်ဆတ်။ အမေဂျမ်းခမျာ ပြန်ရောင်း၍ မျက်နှာပန်းတော့ သိပ်လှမည်မဟုတ်။ ဈေးကောင်းလည်း ရမည်မဟုတ်။

အမေဂျမ်း၊ ယူလေ အမေဂျမ်းရဲ့

စဉ်းစားနေတာအရယ်၊ မနေ့တုန်းကလည်း ဘာမှမမြတ်လိုက်ဘူး

လျှော့ပေးလိုက်မယ် အမေရဲ့၊ ယူသွား အဲဒီခေါင်းပွက နည်းနည်းပဲပါတာ။ တစ်ဆယ်နဲ့ယူသွား။ ဟေ့ အမေဂျမ်းကို ခေါင်းပွတွေချိန်ပေးလိုက်၊ အချိန်တစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိတယ်အမေ၊ အကုန်ယူမလား၊ ဟော... ညီမလေး ဘယ်ထဲကငါးလဲ၊ ဟေ... တစ်ကောင်ပြ နောက်တစ်ကောင်ပြဦး

မန္တရည်က တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း ပါးစပ်ကလေးကသာ လှုပ်နေသည်။ သူ့အလုပ်သမားများက တာတွေကို ဖွင့်လိုက်ကြ၊ ချိန်လိုက်ကြ၊ စာရင်းမှတ်လိုက်ကြနှင့် အကွက်စေ့စေ့လုပ်နေကြသည်။ ကျော်စိုးက ငါးကို တစ်ဖက်တစ်ကောင်စီကိုင်ကာ ဆွဲမြှောက်၍ ပြသည်။

ဆယ်လေးထားမယ် ညီမလေးရဲ့၊ သူများဒိုင်မှာ စုံစမ်းပြီး များရင် လျှော့မှာပေါ့

မန္တရည်၏ရှေ့တွင် ငါးသည်များက တိုးကြိတ်နေကြသည်။ မန္တရည်၏ ရှေ့တွင်သာမက ငါးစိမ်းတန်းကြီးတစ်တန်းလုံး ဆူညံနေသည်။ တိုးကြိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

မန္တရည်ဒိုင်နှင့် ကပ်လျက်က ပုစွန်ဒိုင်တွင်တော့ ပုစွန်တုပ်တွေ၊ ဘော့ချိတ်တွေကို သမံတလင်းပေါ်သို့ ဖွေးခနဲ ဖွေးခနဲ သွန်ချနေသည်။ မန္တရည်ထိုင်နေသော ရေစည်ဘေးတွင်ကား ငါးဖယ်များ အပုံလိုက်ရှိသည်။ ဦးစိုက်ကျွမ်းပျံ စုပုံနေသော ငါးဖယ်များ၏ အကြေးခွံဖြူဖြူများက ဝါကျင်ကျင် ဓာတ်မီးရောင်ဝယ် တဖိတ်ဖိတ်နှင့် အရောင်လက်လျက်ရှိသည်။ ငါးဖယ်ပိုင်ရှင်ကား ဦးတရုတ်ကြီးဖြစ်သည်။ မန္တရည် ထိုင်နေသော ရေစည်ပေါ်တွင်ပင် မန္တရည်နှင့်ကျောချင်းကပ်၍ ထိုင်လျက်ရှိသည်။

ဆယ့်ကိုးကျပ် တစ်ပြားမှမလျှော့ဘူး ဟု ခပ်တင်းတင်းဆိုကာ ဆေးလိပ်ဖွာနေသည်။

မရှိကတော့ မန္တရည်၏ဘေးတွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်နေသည်။ သူသယ်လာသော ငါးများ လျော့လျော့သွားသည်နှင့် သူ့မျက်နှာကလည်း ပြုံး၍ပြုံး၍ လာ၏။ တစ်ညအတွက် အရှုံးအမြတ်ကို စိတ်ထဲမှနေ၍ တွက်ချက်နေမိသည်။ ယခု သူ တွံတေး၊ ရန်ကုန်ကို သုံးညသုံးခေါက်သာ ကူးရသေးသည်။ ငွေနှစ်ထောင်လောက် မြတ်နေပြီဖြစ်သည်။ *ငါးစိမ်းသည်ဟူသည်မှာ အမည်က ဆိုးသော်လည်း ငွေကတော့ အတိုးသား* ဟု တွေးရင်း အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ပြုံးသည်။ မန္တရည်ကိုလည်း သူ့အားကိုးသည်၊ ယုံသည်။ တခြားဒိုင်တွေထက် ဈေးကိုလျှော့၍ ရောင်းသော်လည်း ကိစ္စမရှိ။ မန္တရည်ဒိုင်တွင် တင်လျှင် ငါးလက်ကျန် မရှိ၊ ရေခဲမရှိက်ရ။ ယိုင်မပတ်ရ။ လက်ထဲတွင် ငါးကို အပုပ်မခံရ။

ဟော အစ်မငွေရင်၊ ငါးမြစ်ချင်းလား

ငါးမြစ်မချင်းနိုင်သေးဘူး ဒေါ်ခွေရေ၊ ဟောဒီမှာ ကြယ်သီးတစ်လုံး ပျောက်လို့

ဟောတော့၊ ဒီနားမှာလား

ဒီနားမှာ...၊ ခုတာတုန်းက ဟို ပိန်ပိန် သွားခေါခေါ အကောင်မရဲ့ တောင်းနဲ့ ငြိသွားတယ် ထင်တာပဲ။ ဟိုဘက်နားရောက်တော့ ကြယ်သီးတစ်လုံး မရှိတော့ဘူး။ သေနာမ၊ သွားခေါမ၊ လင်တဇူး၊ ရုပ်ပျာရုပ်ပျာနဲ့ ဘယ်လင်ဆီသွားဖို့ ဒီလောက်အရေးကြီးနေသလဲ မသိဘူး

ဒေါ်ငွေရင်က ငါးညှီရေတွေ ရွဲရွဲနီနေသော သမံတလင်းပေါ်တွင် တကုန်းကုန်း တကွကွနှင့် ရှာသည်။ ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ်ဖို့ သူ့ရွှေကြယ်သီးကိုလည်း ဘယ်သူကမှ ကူ၍ ရှာမပေးနိုင်ကြ။ မန္တရည်က ငါးကုန်

ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ငါးသည်တွေကလည်း မိုးမလင်းမီ ဈေးကိုရောက်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် ကုန်းကုန်းကွကွ လုပ်နေသော ဒေါ်ငွေရင် ကို တွန်းကာတိုက်ကာဖြင့် တိုးဝှေ့သွားနေကြသည်။

အစ်မ မနေ့က ဘယ်ဈေးဖြတ်လဲ

ဟော ဆွာမိ၊ နေဦး၊ နင်ယူတာ ဘာပါလိမ့်

ငါးကြင်းပေါက်လေ၊ ပိသာတစ်ဆယ်တည်းပါ

ဆယ့်နှစ်ဖြတ်တယ်ဟဲ့၊ ဒီနေ့ရော မယူတော့ဘူးလား၊ အမေဂျမ်း ရေ...၊ မနေ့က ငါးဖိုးလေးတော့ ရှင်းသွားဦးနော်

ဆွာမိပေးသောငွေကို ရေတွက်ကာယူသည်။ ထိုနောက် အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ အမေဂျမ်းကလည်း သူ့ချွေးခံအင်္ကျီ ညစ်ညစ်ထဲ မှ ဆယ်တန်နှမ်းနှမ်းများကို ဆွဲထုတ်နေသည်။ မနေ့က ငါးဖိုးကိုရှင်းပြီး ဒီနေ့ ငါးသစ်ထပ်ယူကြမည်။ သူတို့တွေနှင့် စာရင်းရှင်း၍ပြီးလျှင် မန္တရည် သည် မရှိနှင့် စာရင်းရှင်းရမည်ဖြစ်လေသည်။ အကြွေးတောင်းဖို့ကတော့ မန္တရည်၏တာဝန်၊ အကြွေးတောင်း၍ မရလျှင်လည်း မန္တရည်ကပင် ကြားက စိုက်ရမည်။ မရှိက မန္တရည်အား တစ်ပိသာလျှင် ငါးမူးမျှ ပွဲခ ပေးထားပြီးပြီမို့ ရောင်းရသမျှ ငါးအချိန်ကို သူ့ဈေးနှင့်သူ မန္တရည်က ပြန်၍ ရှင်းပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ကြွေးဆုံးလျှင်တော့ မန္တရည် ရုံးပြီ ဖြစ်သည်။

ဟဲ့အကောင်မ၊ ငါ့ကို ဘာလို့တွန်းရတာလဲ

ရှင်ကရော၊ ဘာကိစ္စ လူကြားထဲမှာ ကုန်းကွကုန်းကွ လုပ်နေရ တာလဲ၊ သွားရလာရတာ ကျပ်ရတဲ့အထဲ

ဒီမှာ ကြယ်သီးပျောက်လို့ဟဲ့

သမံတလင်းပေါ် လေးဖက်ထောက် ကျသွားသော ဒေါ်ငွေရင်က ရူးရှူးရဲရဲဖြစ်နေသည်။ ခုနစ်သံချီဟစ်လိုက်မည်ကြိုသော်လည်း တစ်ဖက် ကလည်း နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးမို့ လေကိုလျှော့လိုက်သည်။ ဒီအချိန်က

ရန်ဖြစ်ဖို့ အချိန်မဟုတ်သေး၊ သုတ်သုတ်ဝယ် သုတ်သုတ်ပြေး၍ သုတ်
သုတ်လေး ရောင်းရမည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

အစ်မရေ ကုန်တော့မယ်

အင်း... အဲဒီတာ ဖွင့်ပြီးရင်တော့ ကုန်ပြီ

မန္တရည်က လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ လေးနာရီပင်
မထိုးတတ်သေး၊ ငါးကုန်လျှင် ကြွေးလိုက်တောင်းရမည်။ ဖန်နေသော
မျက်လုံးကို လက်နှင့်ပွတ်လိုက်ပြီး မသိမသာ သမ်းလိုက်မိသည်။

ဒီတစ်ခါ အစောကြီးပြတ်တယ်နော် အစ်မ

မရီက ဆေးလိပ်ကလေးဖွာကာ ပြုံးနေလေသည်။ မန္တရည်ကမူ
ထွန်းထွန်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။ ထွန်းထွန်းသာ သူ့ကို ယခုလို
ရေစည်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေလျက်သား တွေ့လျှင် ဘာများပြောလေမည်
မသိ။ အံ့ဩသွားမည်လား၊ ဝမ်းနည်းသွားမည်လား၊ ဝမ်းသာချီးကျူးမည်
လား၊ ဒါမှမဟုတ် လှောင်ပြောင်ပြီး ရယ်ပင်ရယ်လေမည်လား မန္တရည်
မတွေးတတ်။

ရှော့အစ်မ... မဆွေက ငါးဖိုး

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဟယ်

ငါးဖိုးငွေများကို ရပြန်တော့လည်း မန္တရည် ထွန်းထွန်းကို အခိုက်
အတန့် မှု့ထားလိုက်ရပြန်သည်။ ငွေများကိုတော့ အသေအချာ ရေတွက်
ရသည်။

*တစ်ဆယ်... နှစ်ဆယ်... သုံးဆယ်... ရှစ်ဆယ်၊ တစ်ရာ
တစ်ရာငါးဆယ်၊ နှစ်ရာ သုံးရာလေးရာ ခြောက်ရာ၊ တစ်ထောင်တစ်ရာ
ထောင်နှစ်ရာ...*

ဆယ်နာရီထိုးပြီ။

ကီလီဈေး ငါးစိမ်းတန်းတွင်လည်း လူရှင်းစပြုပြီ။

မန္တရည်သည် ငွေအိတ်ကိုလွယ်ကာ ငါးတန်းထဲမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ငါးတစ်ကောင်ကိုမျှ လက်နှင့်မထိမတို့ဘဲ ငါးပိဿာ ချိန် ထောင့်ငါးရာလောက်ကို ထိုင်ရာမှမထဘဲ ရောင်းချပြီးပြီ။ လက်ကုန် ကြွေးများကိုလည်း အတော်အတန် တောင်းနိုင်ခဲ့ပြီ။ မန္တရည် ရုံးမရုံးကို ဖောင်းကားနေသော ငွေအိတ်ကိုကြည့်က သိနိုင်သည်။ ကိုကြီးသာခင်ကမူ *အင်း... တပည့်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ကြာရှည်မနေပါဘူးလို့ နင်ပြောခဲ့ တာကို ငါသတိရတယ်။ နင်စွမ်းမှန်း ငါသိပါတယ် မန္တရည်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်က ငါသိတာထက် ပိုပြီး စွမ်းပါတယ်* ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

မိုးတွေအုံ့ပြီး မည်းနေသည်။ ရန်ကုန်မြစ်ကို ကျော်၍ တိုက်လာ သောလေက အေးနေသည်။

အင်း... မိုးအေးအေးမှာ ဖိမ်နဲ့အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ သူများတွေ အိပ်ချိန်မှာ အလုပ်လုပ်၊ သူများတွေအလုပ်လုပ်တော့ ငါတို့ကအိပ်၊ ဟုတ်ပဲ ဟုတ်သေးတော့

မန္တရည်က တွေးရင်း ပြုံးမိသည်။ အိမ်ကို မြန်မြန်ရောက်ချင် စောနှင့် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သည်။

သစ်သီးတန်းရှေ့တွင် သီးမွှေးငှက်ပျောခိုင်များက တစ်ပြင်လုံး ပြည့်နေသည်။ အစိုးမရသောစိတ်က ချက်ချင်းပင် ထွန်းထွန်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထွန်းထွန်းက ငှက်ပျောသီး ကြိုက်သည်။ ငှက်ပျော သီးရှိလျှင် မန္တရည်က သူမစားရက်။ ထွန်းထွန်း ထမင်းစားပြီးလျှင် စား ရန် ချန်ထားလေ့ရှိသည်။ ထွန်းထွန်းက ငှက်ပျောသီးကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းပြီး မန္တရည်အား တစ်ပိုင်းပြန်ပေးလေ့ရှိသည်။

*မရှိတုန်းက ချဉ်ပေါင်ဟင်းတစ်ခွက်တည်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်

စားခဲ့ရတာ၊ ခုလို တတ်နိုင်တဲ့အချိန်မှာ ကောင်းနိုးရာရာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လေးတွေ ကျွေးချင်လိုက်တာကွယ်*

နွဲ့ရည်က စိတ်ကူးထဲမှာတွေးရင်း မျက်ရည်ပဲချင်လာသည်။ ဘယ်သူတွေက ဘာပြောပြော နွဲ့ရည်ကတော့ ထွန်းထွန်းကို မျှော်လင့်နေ ဆဲပင်။ ထွန်းထွန်းပြန်လာမည့်လမ်းကို ရော်ရမ်း၍ စောင့်နေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အမေအား *အမေရယ်၊ ထွန်းထွန်းက ကျွန်မကို ကလေးငါးယောက်လောက်ရမှ ထားပစ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ၊ ခုတော့ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပျင်းစရာ* ဟု ပြောမိသည်။ အမေက မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ *အမလေး မရွှေစာရယ် ရူးလှချေကလား* ဟု ရင်ဖိ၍ ဆိုသေးသည်။

ဪ... သမီးက မင်းကွတ်သီးမှာလိုက်တာပဲ။ ဝင်ဝယ်ဦးမှ၊ အမေကလည်း သစ်တော်သီး ဆွမ်းတော်တင်ချင်လို့တဲ့

သစ်သီးတန်းထဲသို့ လှည့်၍ ဝင်ခဲ့သည်။ မြေတွင် ပြန့်ကျဲနေသော ငှက်ပျောဖတ်များနှင့်၍ လျှောက်လာရင်း ရေနုတ်မြောင်းထဲသို့ ခြေ တစ်ဖက်ချော်ကျသည်။ မြောင်းက တစ်ထွာသာသာမို့ ကိုယ်ဟန်ချက် ပျက်သွားလည်း လဲမသွားသဖြင့် တော်သေးသည်။ ရေတွေရွဲရွဲစိုသွား သော ခြေထောက်ကို ဆတ်၍ ခါလိုက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစား ကြည့်မိသည်။

ဟယ်... လှလိုက်တဲ့ ငရုတ်သီးကြီးတွေ

ဗန်းပေါ်တွင် အစီအရင်ဆင့်တင်ထားသော အစိမ်းရင့်ရောင် ငရုတ်သီးကြီးများဆီမှ မျက်စိကို ချက်ချင်းမခွာနိုင်။ *ငရုတ်သီးစိမ်း အတောင့်ပွကြီးတွေတွေ့ရင် ဝယ်ခဲ့စမ်းပါအေ၊ အထဲမှာ ပုစွန်လေးအစာ သွတ်ပြီးနှပ်ရင် တယ်ကောင်းဆိုပဲ* ဟုပြောသော အမေ့စကားကို သတိရသည်။ ယခု ဗန်းထဲမှ ငရုတ်သီးတွေက မနွဲ့ရည် ခါတိုင်းတွေ့

နေကျ ငရုတ်သီးထက်ပင် ကြီးသေးသည်။ လှသေးသည်။

ငရုတ်သီးတွေ ဘယ်လိုရောင်းလဲဟင်

တစ်ပိဿာ ရှစ်ကျပ်

ဟယ်... နည်းနည်းမရောင်းဘူးလား

ငရုတ်သီးကြီးတွေက အကြီးကြီးတွေ၊ တစ်ပိဿာဆိုရင် ဘာမှမရဘူး။ ယူသွားပါ အစ်မရယ်၊ ပိုလည်း အိမ်နီးချင်းပေးပေါ့

သို့နှင့်ပင် ငရုတ်သီးတစ်ပိဿာ ဝယ်ဖြစ်သည်။ အိတ်ထဲတွင် အသင့်ထည့်ထားလေ့ရှိသော ပြားငါးဆယ်တန် ပလတ်စတစ်အိတ်ပါးထဲ ထည့်ပြီး လက်က ဆွဲလာခဲ့လေသည်။

သစ်သီးတန်းထဲ လျှောက်ရင်း မင်းကွတ်သီးဝယ်လိုက်၊ သစ်တော် သီးဝယ်လိုက်နှင့် အချိန်က နာရီဝက်လောက် ကုန်သွားသည်။ မန္တရည် ကီလီဈေးထဲက ထွက်ဖြစ်တော့ ဆယ်နာရီခွဲနေပေပြီ။

အုံးပြီး မည်းနေသော ကောင်းကင်က မိုးစက်တွေ တဖျောက် ဖျောက် ခုန်ဆင်းလာသည်။ ကျဲရာမှစိပ်၊ စိပ်ရာမှ ချက်ချင်းပင် သည်းချ လာသည်။

အင်း... ခုနေသာ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတစ်စီးလောက် ထိုးရပ် လာပြီး အိမ်ကိုလိုက်ပို့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ

မန္တရည်သည် ထာဘီကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲမကာ လမ်းလျှောက် ရင်း တွေးမိသည်။ လေက လေးဖက်လေးတန်စလုံးမှ ဝေ့ယမ်းကာ တိုက်နေတော့ ခေါက်ထီးကလည်း မလုံချင်တော့။ ငွေအိတ်တစ်ဖက်၊ သစ်သီးအိတ်တစ်ဖက်၊ ခြင်းတစ်ဖက်နှင့် အတော်လေး ကသီလင်တနိုင် လေသည်။

*ငါ့သူငယ်ချင်း အင်ဂျင်နီယာတွေကလည်း ကိုယ်ပိုင်ကား စီး နိုင်တဲ့လူက ရှားရှားရယ်။ ကံကောင်းထောက်မလို့ နိုင်ငံခြားလေး ပညာ

တော်သင်သွားပြီး ကားကလေးပါလာပြန်တော့လည်း မစီးနိုင်ကြဘူး။
ရောင်းစား... ခြေ... ဒီကား*

မန္တရည်က ရွှံ့ထူသောလမ်းတွင် တစ်စွပ်စွပ်နှင့် လျှောက်လာရင်း
တွေ့သည်။ တွေး၍ကောင်းနေစဉ် သူ့ဘေးမှဖြတ်၍ မောင်းသွားသော
ကားတစ်စီးကြောင့် ရေအိုင်ထဲမှ ရေများက ဖြန်းခဲ လာ၍စင်သည်။
ရှောင်ချိန်မရလိုက်၊ ကားကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် လှမ်း၍ကြည့်မိသည်။
နောက်ဘက်က အမိုးပင် မတင်ရသေးသော တိုယိုတာဟိုင်းလက်စ်
အညိုနုနုရောင်။

ဟေ့... ဟေ့... ဗျို့

ကားမောင်းသူက အားနာသလို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ မန္တရည်ကိုမြင်
တော့ ဗလုံးဗထွေး ထအော်သည်။ ကားစက်ကို ချက်ချင်းသတ်ကာ
ရပ်လိုက်သည်။

ဟေး... မန္တရည် မဟုတ်လား

ဟုတ်ပါရင် ကိုခင်ထွန်းရဲ့

*ကြည့်စမ်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ စားသောက် ကောင်းတယ်ထင်
တယ်၊ ဝလို့ဖီးလို့၊ ကြည့်ပါဦးဗျာ ဘီးဆံပတ်ကြီးနဲ့ အတွားကြီးကျနေ
တာပဲ*

*အတွားကြီးပဲရှင့်၊ ကျွန်မ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ပြည့်
တော့မယ်၊ ကြီးပြီပဲဟာကို၊ ရှင်ကရော ဘီယာတွေ တစ်နေ့ကို ဘယ်နှ
ပုလင်းလောက် သောက်နေလို့ ဒီလောက် ဝနေတာလဲ*

မန္တရည်က သူငယ်ချင်းဟောင်းနှင့် တွေ့၍ ရုတ်တရက်ပျော်
သွားသည်။ မိုးရေထဲတွင်ပင် ရပ်၍ ဝမ်းသာအားရ ကျယ်ကျယ်လောင်
လောင် ပြောမိလေသည်။

ဒါနဲ့ အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ

အိမ်ပြန်မလို့လေ

အိမ်က ဘယ်မှာလဲ

တောင်ဥက္ကလာမှာ

*ဒီထက် ဝေးဝေးလေး နေရောပေါ့ဗျာ.. ကတဲ၊ ကဲ... လာ
တက် လိုက်ပို့မယ်*

အားနာစရာကြီးပါလား

တခြားလူတွေမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ပိုးဖော်ပိုးဖက်တွေပဲ

ကိုခင်ထွန်းက တဟားဟားရယ်ကာ ပြောသည်။ ဆယ်ကျော်
သက်ကလေးမဟုတ်တော့၍ မနွဲ့ရည်က ရှက်စိတ်ငွေ့ငွေ့လေးပင် မဝဲ
ချေ၊ ရွှင်ပျော်စိတ်နှင့်သာ ရယ်မောမိတော့သည်။

ကားကြီးက ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်က ငှားလာတာလဲ

သင်္ဘောသားပါဗျာ၊ မရောင်းခင်တော့ စီးနိုင်ပါတယ်

ချမ်းသာတယ်ပေါ့နော်

*ချမ်းသာပြီလားဗျာ၊ ကားရောင်းပြီးရင် မြေဝယ်မယ်၊ အိမ်ဆောက်
မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက စိတ်ကူးလွဲခဲ့တာကိုး၊ နို့မို့သာဆို ကျွန်တော့်အိမ်မှာ
ခင်ဗျားနေရမှာ*

ကိုခင်ထွန်းက နောက်ပြောင်နေပြန်သည်။

*ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို မရတာနဲ့ စိတ်ညစ်ပြီး တွေ့ကရာ
မိန်းမတွေ လျှောက်ယူပစ်တာ ကမ္ဘာအနှံ့ပဲ၊ ဂျပန်မှာတစ်ယောက်၊ စင်္ကာပူ
မှာတစ်ယောက်၊ ယိုးဒယားမှာတစ်ယောက်၊ မလေးရှားမှာ တစ်ယောက်*

ကိုခင်ထွန်းက ကျောင်းတုန်းကနဲ့ မတူတော့ဘူးနော်

ဘာမတူတာလဲ

အရင်တုန်းက ဒီလောက်ရယ်စရာမပြောတတ်ဘူး

*အရင်တုန်းကတည်းက ဒီလိုပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက

ခင်ဗျားကို ပိုးနေတော့ ခင်ဗျားရှေ့ကျ အထင်များကြီးမလားလို့ ခပ်တည်တည်နေရတာပေါ့။ အခုကျတော့ အဲဒီစိတ်တွေမှ မရှိတော့တာ*

မန္တရည်၏ ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတို့၏ ဖြူစင်သော၊ ရိုးသားသော၊ ခိုင်မြဲသော မေတ္တာတရားကို ကိုခင်ထွန်း၏ အပြုံးတွင် အထင်းသား တွေ့လိုက်ရသည်။

မိုးက တဖြည်းဖြည်းပိုသည်လားလားသည်။ ကိုခင်ထွန်းက ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းနေသည်။ ကားရှေ့မှန်တွင် ဘယ်ညာယိမ်းနွှဲနေသော မှန်သုတ်တံလေးကို မန္တရည်က ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ငေး၍ကြည့်နေမိသည်။ ကိုခင်ထွန်းက အိမ်ဆောက်မည်ဟု ပြောတော့မှပင် မန္တရည်သည်လည်း ဝိသုကာသူငယ်ချင်းများဆီသို့ သွားရဦးမည်ကို သတိရသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့နှင့် ရက်ရွှေ့နေမိသောကြောင့် ယခုထိမသွားမိဖြစ်သေး။ တစ်နေ့တုန်းကတော့ ကီလီဈေး အပြင်တန်းတွင် ဈေးလာဝယ်သော မချိုနှင့် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဆုံမိသေးသည်။ တစ်သိန်းခွဲတန် သစ်သား အိမ်လေးတစ်လုံးလောက် ဆွဲပေးရန်ပြောတော့ *ဟာ မန္တက အိမ်ဆောက်တော့မယ်လား၊ ဟန်ကျတယ်ဟေ့ ဆွဲပေးမယ်... ဆွဲပေးမယ်၊ ချိုတို့လည်း ကိုယ်ပိုင်အိမ်လေး ဆောက်ချင်လို့ ပိုက်ဆံစုနေတာ တစ်ထောင့်ငါးရာ လောက်တော့ရပြီ။ တစ်သိန်းပြည့်ဖို့ ကိုးသောင်းရှစ်ထောင့်ငါးရာလောက် ပဲ လိုတော့တယ်* ဟု ရယ်မော၍ ပြောသွားလေသည်။

အင်း... ပြောပြီးတော့လည်း ပြီးပြီပဲ။ မှေ့ပြီထင်ပါရဲ့ အိမ်ပုံစံစာ ခုထိ ရောက်မလာသေးဘူး

မန္တရည်က တွေးရင်း ပြုံးမိသည်။ ငွေရင်း ခုနစ်ရာနှင့် ခဲသော သူလုပ်ငန်းသည် ဆယ်နှစ်ခန့် အတောအတွင်းပင် အဆပေါင်းများစွာ ပွားလာပြီးဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်လုပ်နေသော ငါးပိ၊ ငံပြာရည်၊ ငါးခြောက် လုပ်ငန်းကပင် လူအင်အား အတော်သုံးရသည်။ ထမင်းကျွေး၊ အဝတ်

ကြမ်းဆင်၊ တစ်လသုံးရာ၊ အလုပ်သမားက သုံးယောက်၊ တစ်လနှစ်ရာ၊
 အလုပ်သမားက လေးယောက် သို့သော် သူတို့အကုန်လုံးက ဆွေမျိုးနီး
 စပ်များ ဖြစ်ကြသည်။ မန္တရည်က သူတို့ကို ညကျောင်းတက်ခိုင်းသည်။
 စာမေးပွဲဖြေခိုင်းသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ အရေးပေါ်အလုပ်များ
 လျှင် နေ့စားတွေ ခေါ်ရသေးသည်။ တစ်လောတုန်းက ရခိုင်ဘက်တွင်
 ဖမ်းမိသော ပိသောချိန်တစ်ထောင်ကျော်ရှိသော ငါးမန်းကြီးကို လိုချင်
 သူ၊ ငါးခြောက်ခွဲချင်သူ အတော်လေးများသည်။ မန္တရည်ကတော့
 အသာလေး နောက်ဆုတ်နေချင်သည်။ ငါးကကြီးလွန်းလျှင် အဆီများ
 သည်။ ငါးခြောက်ခွဲပြီးလှမ်းလျှင် အဆီတွေ စစ်ကျသွားပြီး အသားက
 ဘာမှမတင်သည်ကို အတွေ့အကြုံအရ သိထားလေသည်။

* မန္တရည် ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ *

* ကီလီကလေ *

* ဈေးသွားဝယ်တာလား *

* ဘယ်ကလာ...၊ ဈေးသွားရောင်းတာရင့် *

* ဪ... ငါးပိ၊ ငံပြာရည်လား *

* ကျွန်မ ကီလီမှာ ငါးရောင်းနေတာ ကိုခင်ထွန်း မသိသေးဘူး
 ထင်တယ်။ ကျွန်မက ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ငံပြာရည်အလုပ်ကို အိမ်က
 လူတွေနဲ့လွှဲထားပြီး ဒီမှာ ငါးအစုံလာရောင်းသေးတယ် *

* ဪ... လောဘတွေ... လောဘတွေ *

ကိုခင်ထွန်းက ရယ်သွမ်းသွေးပြန်သည်။

* ကိုယ်တတ်တဲ့ပညာကို ဘယ်လိုအသုံးချပြီး နိုင်ငံတော်အကျိုး
 ဘယ်လိုပြုလိုက်မယ်ဆိုတာတွေ မပြောတော့ဘူးလား ဒေါ်နွဲ့ရည်ရဲ့ *

မန္တရည်၏မျက်နှာသည် ရှိန်းခဲနေပူသွားသည်။ ရင်ထဲတွင် ဗလောင်
 ဆူ၍ လှုပ်ရှားလာသည်။ ထိုနောက် မချိပြီး ပြုံးမိလေသည်။

အခု ကျွန်မ မိဘမောင်နှမတွေကို ကောင်းကောင်းကျွေးနိုင်တယ်၊ သမီးလေးကိုလည်း ကောင်းကောင်းကျွေးနိုင်၊ ဆင်နိုင်တယ်၊ အိမ်မှာ မောင်ဝမ်းကွဲတွေကို ထမင်းကျွေး၊ အလုပ်ပေးပြီး ကျောင်းထားပေးထား တာတွေလည်း တစ်လှေကြီးပဲ။ ထွန်းထွန်းအမေလည်း အခု ကျွန်မအိမ် မှာပဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ထမင်းချက်ရတာ၊ ဟင်းချက်ရတာ အလှူအိမ်လို ချက် နေရတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဝင်ငွေနဲ့ ကျွန်မ ချက်နိုင်တယ်၊ ကျွေးနိုင် တယ်၊ လက်ထဲမှာလည်း စုမိဆောင်းမိသေးတယ်။ ကဲ... ဒီလိုဘဝကို ရှင်က မအောင်မြင်ဘူးလို့ ပြောချင်လို့လား ကိုခင်ထွန်းရဲ့

မပြောဝံ့ပါဘူးဗျာ

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပျော်တယ် ထင်သလားဟင်...၊ သိပ်ပျော်နေ တယ်၊ သိပ်ကျေနပ်နေတယ် ထင်သလား၊ အပတ်တကုတ် သင်ခဲ့ရတဲ့ ပညာလေးကို မေ့ပြီထင်သလား၊ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီ ထင်သလား၊ ကျွန်မ ခေါင်းထဲက ဦးနှောက်ကို အကန့်လုပ်အခန်းဖွဲ့ပြီး အဲဒီပညာကို သိမ်း ထားပါတယ်။ အခွင့်အခါသင့်ရင် အခြေအနေပေးရင် ထုတ်ပြီး အသုံးချ ချင်ပါသေးတယ်

မန္တရည်က ပြောရင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ နောက်ပြောင်ရယ် မောနေသော ကိုခင်ထွန်း၏ မျက်နှာသည်လည်း တည်ကြည်သွားသည်။ မန္တရည်ကို စာနာစွာ လှမ်း၍ ကြည့်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပါပဲ မန္တရည်ရယ်

ကိုခင်ထွန်းက ခပ်တိုးတိုးပြောကာ ကားလီဇာကို ဖိ၍နင်းသည်။ ကားကလေးသည် တရိပ်ရိပ်နှင့် ပြေးသည်။ မိုးစက်မိုးမှုန်လေးများက ကွဲကြေလွင့်စဉ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုနောက်တွင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောမိ၊ မရယ်မော မိကြတော့ပေ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်၍နေမိကြသည်။ တောင်ဥက္ကလာ

ရောက်တော့ ကားလမ်းက ကြမ်းလာသည်။ ကိုခင်ထွန်းက လမ်းပေါ်မှာ ချိုင့်ခွက်များကို သတိထားပြီး ရှောင်၍မောင်းနေသည်။ *ကျွန်မကို လိုက်ပို့ရတာ ရှင့်ကားလေးတော့ အတော်နာသွားပြီ၊ တစ်ထောင်လောက် ဈေးလျှော့တော့မှာပဲ* ဟု နောက်ပြောင်ရန် စဉ်းစားမိသော်လည်း စိတ်ထဲ တွင် မရွှင်လှ၍ ဘာမျှမပြောဖြစ်။

ရပ်တော့ ကိုခင်ထွန်း၊ ဒီလမ်းထိပ်မှာပဲ ရပ်တော့၊ ကျွန်မ ဆင်း လျှောက်သွားတော့မယ်

မခွဲရည်က ငွေအိတ်ကိုပိုက်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ခေါက် ထီးကို ဖွင့်ဆောင်းသည်။

ဟောဒီမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်၊ ကားထဲပါလာရင်တော့ ပြန်မရ ဘူးနော်၊ တစ်ခါတည်းယူထားလိုက်မှာ။ မှန်း... ကြည့်စမ်းမယ်၊ ရွှေတွေ များလား

ကိုခင်ထွန်းက ကားထဲတွင်ပါလာသော အိတ်တစ်အိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။ ဈေးက ဝယ်လာသော ငရုတ်သီးအတောင့်ပွကြီးများ ဖြစ်သည်။

ငရုတ်သီးတွေလေ၊ အစာသွတ်ပြီးနှပ်ရင် ကောင်းတယ်ဆိုတာ နဲ့...

မစပ်ဘူးလားဗျာ

ဟင့်အင်း... မစပ်ဘူး

ဪ... မစပ်တဲ့ငရုတ်လည်း ရှိသေးတယ်နော်

ကိုခင်ထွန်းက ကားစက်နှိုးရင်း ပြုံး၍ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်း ပင် *သွားတော့မယ်* ဟု လက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ကားကလေးလည်း ရိပ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

မခွဲရည်သည် လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များနှင့် ပြုံးပြက်လက်နေသော

ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်ရင်း မိုးရေထဲတွင် ရပ်နေမိသည်။ ဟိုးငယ်ငယ်
ကလေးဘဝတုန်းက အဖေပြောခဲ့သော စကားကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။
* ငရုတ်သီးဖြစ်ပြီး မစပ်ရင် ဒီငရုတ်သီးဟာ တာဝန်မကျေတဲ့ငရုတ်သီးပဲ *
တဲ့။

မျက်လုံးအိမ်တွင် စိမ့်အိုင်ဝှေ့လည်လာသော မျက်ရည်များက
မိုးထုများနှင့်အတူ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်။ ထိုနောက် ရင်ထဲမှ
တီးတိုးပြောလိုက်မိသည်။

* ကိုခင်ထွန်းရယ်... ရှင်ရော ကျွန်မရော ဟောဒီက ငရုတ်သီး
တွေလိုပဲ မစပ်တဲ့ ငရုတ်ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား *

မန္တရည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်သည်။

ထဘီကို လက်တစ်ဖက်နှင့်မရင်း မိုးရေထဲတွင် လမ်းလျှောက်
လာသည်။

အရင်တုန်းကတော့ အင်ဂျင်နီယာ မန္တရည်၊
အခုတော့ ငါးပွဲစား မန္တရည်၊
ဘာဖြစ်သေးလဲ၊
ဘယ်သူ ဘာပြောချင်သေးလဲ... ကဲ...။

စရာ

ဝန်ခံချက်။ ■ ကိလီဈေးမှ ဒေါ်နွဲ့ကို အကြောင်းပြု၍ မန္တရည်
ကို ဖန်တီးပါသည်။ သို့သော် ဒေါ်နွဲ့သည် မန္တရည်
မဟုတ်ပါ။

